

Erich von Däniken

AMURGUL ZEILOR

2012,

Calendarul mayaș

și întoarcerea
extratereștrilor

Lifestyle

TREBUIE

SĂ ȘTII

Cea mai îndrăzneată lucrare a lui Von Däniken din ultimii ani! Pe înălțimile Anzilor bolivieni, la 4 000 de metri deasupra nivelului mării, se află ruinele străvechiului oraș Puma Punku, un oraș care pur și simplu nu putea fi construit de către locuitorii lui din Epoca de Piatră.

Conform calendarului mayaș, în decembrie 2012, zeii se vor întoarce din îndelungata lor călătorie și își vor face din nou apariția aici, pe Pământ. Da, așa-numiții zei - de fapt, extraterestrii - se vor întoarce într-adevăr! Vom trăi întâlnirea cu zeii.

Numai că orice om înzestrat măcar cu un dram de minte știe că o călătorie interstelară este imposibilă, din cauza distanțelor colosale pe care le-ar implica! Și că extraterestrii n-au cum să semene cu noi! Ei bine, dragi cititori, eu distrug aceste idei preconcepute. Sistematic. Una câte una!

În stilul său imposibil de imitat, Erich von Däniken desființează prejudecățile celor care încă mai pun sub semnul întrebării existența civilizațiilor extraterestre, cu o claritate de care nici un alt autor nu este capabil. Cărțile sale ridică inteligența umană la standardele unui dialog cu civilizațiile interstelare.

ERICH VON DÄNIKEN este, fără doar și poate, cel mai citit și mai imitat autor non-fiction din lume. A publicat prima (și cea mai cunoscută) carte, *Amintiri despre viitor*, în 1968. A fost un succes mondial de vânzări, urmat de alte 31 de titluri, inclusiv recentul „hit” *Istoria se înșală*. Cărțile lui Däniken au fost traduse în 28 de limbi și s-au vândut, în total, în 63 de milioane de exemplare. Câteva dintre ele au fost adaptate cinematografic, iar ideile lui von Däniken au reprezentat sursa de inspirație pentru multe seriale de televiziune, dintre care și faimosul documentar difuzat de History Channel, „Extraterestrii din antichitate”. Erich von Däniken este omniprezent în peisajul internațional al circuitelor de prelegeri publice. În prezent locuiește în Elveția.

ISBN: 978-606-92424-9-0

Lifestyle

**TREBUIE
SĂ ȘTII**

**Erich von Däniken
AMURGUL ZEILOR
2012,**

calendarul

mayaș

și

întoarcerea

extratereștrilor

Traducere din engleză de Bogdan Chircea

Cuvânt înainte de Giorgio Tsoukalos

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DÄNIKEN, ERICH VON

Amurgul zeilor: calendarul mayaș și întoarcerea extratereștrilor / Erich von Däniken; trad.: Bogdan Chircea.

— București: Life Style, 2010

ISBN 978 - 606 - 92424 - 9-0

I. Chircea, Bogdan (trad.) 001.94

Titlul original: TWILIGHT OF THE GODS Autor: Erich von Däniken

2010 Erich von Däniken. Ediția originală în limba engleză a fost publicată de Editura Career Press, 3 Tice Rd., Franklin Lakes, NJ 07417 USA

Lifestyle Publishing, 2010

Cuprins

Cuvânt-înainte de Giorgio A. Tsoukalos 7

Prefață 13

1. O tabără de bază a zeilor 19

2. Nimic nou sub soare 84

3. Științific? Științific! 100

4. Întoarcerea zeilor 131

5. Inteligența eternă 172

Note 200

Bibliografie 207

Cuvânt-înainte

Ce înseamnă „cult cargo¹”? Termenul se referă la fenomenul etnologic din viața reală care se produce atunci când o civilizație primitivă din punct de vedere tehnologic vine în contact cu o societate mai avansată tehnologic. În

1 Cargo (engl.) - marfă, încărcătură. (N.t.)

nenumărate ocazii documentate, etnologii au observat că în condițiile în care vizitatori avansați din punct de vedere tehnologic trăiesc în mijlocul unor culturi primitive tehnologic - nu intelectual! - pentru perioade scurte de timp apoi le părăsesc, curând după aceea, tehnologiile fundamentale avansate ale vizitatorilor determină populațiile aborigene să-i considere pe acești oameni cât se poate de obișnuiți ca fiind zei și să înceapă să-i venereze. În numeroase ocazii de-a lungul șederii lor, vizitatorii interacționează cu populația băștinașă dându-i bunuri și alimente - marfă! După plecarea acestor „zei”, cultura băștinașă presupune că aceștia s-ar întoarce dacă ar practica intens venerarea, dacă ar aduce sacrificii și i-ar emula pe „zei”. Exemple de comportament de cult cargo modern se pot găsi în regiunile din Pacificul de Sud, datând din perioada celui de-al Doilea Război Mondial. De ce este atât de important acest fenomen?

Este important deoarece, dacă el continuă să existe și în zilele noastre, o concluzie logică este că acest comportament de cult cargo s-a manifestat și cu mii și mii de ani în urmă. Fenomenul cultului cargo ilustrează premisa fundamentală a Teoriei Paleoastronautice clasice: cu multe mii de ani în urmă, extraterestri în carne și oase, avansați din punct de vedere tehnologic, au sosit pe Pământ în nave spațiale cât se poate de reale. Străbunii noștri nu erau proști, din punct de vedere intelectual (în esență aveau același creier pe care îl avem și noi astăzi); însă deoarece cadrul tehnologic de referință de care dispuneau la vremea aceea era limitat, nu au înțeles aspectele materiale ale apariției acestor extraterestri în carne și oase, astfel încât străbunii noștri i-au interpretat greșit ca fiind de natură divină, ceea ce, desigur, vizitatorii nu erau nici pe departe. Și astfel s-au născut „zeii”. Dintr-o neînțelegere simplă (dar majoră!).

Potrivit textelor și tradițiilor străvechi, cu foarte mult timp în urmă, zeii (cu „z” mic) au coborât din ceruri și i-au instruit pe oameni în diverse domenii. De ce ne este atât de greu să credem, în condițiile în care trăim într-o cultură

atât de bogată în metafore, că strămoșii noștri au ajuns și ei la concluzii similare? Chiar este un efort de imaginație prea mare să înțelegem că tot ceea ce regăsim în textele străvechi nu reprezintă altceva decât descrierea unor extraterestri greșit înțeleși, în carne și oase, care au sosit aici în nave spațiale cât se poate de materiale și reale?

Știința clasică crede că acest efort de imaginație este într-adevăr prea mare. Știința clasică crede că toate aceste povești și tradiții străvechi sunt plăsmuiri ale imaginației străbunilor noștri și că toate aceste legende nu sunt altceva decât niște fantezii. Însă chiar este posibil să se creeze ceva din neant?

Mai mulți ani, am urmat cursurile unui internat izolat din munții Elveției. După dezmembrarea Uniunii Sovietice, la școala noastră au fost primiți câțiva elevi noi din fosta Uniune Sovietică. Îmi amintesc că eram la o oră de desen, tema fiind să desenăm un „castel fantastic”, un „castel de vis”, plutind în nori, cu turnuri sclipitoare și o înfățișare arhitectonică extraordinară. Tema care ne-a fost propusă ne-a dat tuturor o stare de surescitare și am început să desenăm cu un entuziasm neînfrânat. Toți, cu excepția celor trei noi colegi ruși. Niciunul dintre ei nu a pus mâna pe creion. Stăteau nemișcați în fața foilor de desen mari și albe. „Ce s-a întâmplat?” a întrebat profesorul. „De ce nu desenați?” Elevii au răspuns atunci: „Ce înseamnă un castel fantastic? Cum arată? Nu am văzut niciodată așa ceva. De vreme ce nu am văzut niciunul, nu putem desena așa ceva”. Ce reacție extraordinară!

Acest incident subliniază un lucru: dacă nu ai văzut un lucru, nu-l poți inventa. Traducerea: este imposibil să inventezi ceva din neant în lipsa elementelor fundamentale. Nimic nu se întâmplă în lipsa unei scânteii inițiale de inspirație, în lipsa unui catalizator. Prin urmare, nu este posibil ca întreaga mitologie, toate legendele, poveștile, toate lucrurile de acest gen – pe care știința clasică actuală le respinge ca nefiind altceva decât simple invenții ale imaginației străbunilor noștri – să fie doar invenții lipsite de fundament sau simple plăsmuiri ale

imaginației cuiva. Ba chiar dimpotrivă! Este absolut necesar ca inițial să se fi întâmplat ceva care să acționeze ca un catalizator, un element fundamental care a generat povestea. Străbunilor noștri li s-a întâmplat ceva; au fost martorii unor întâmplări care i-au împins să povestească despre ele în tradiții.

Cred că trebuie să fim toți de acord că este imposibil să crezi, dărmite să rezolvi o ecuație algebrică, fără să cunoști elementele fundamentale ale matematicii. Este pur și simplu imposibil. În cazul acestui scenariu, elementele fundamentale ale matematicii reprezintă tocmai acea scânteie inițială pe care am pomenit-o, catalizatorul. Totul decurge după aceea cât se poate de natural.

Se spune că orice legendă are sâmburele său de adevăr. Tocmai acest sâmbure de adevăr reprezintă elementul fundamental, catalizatorul. Fără acest element fundamental, fără inspirația inițială, nimic nu este posibil. Prin urmare, dacă acelor colegi ruși ai mei li s-a întâmplat așa ceva în secolul XX, de ce nu este posibil ca un lucru asemănător să li se fi întâmplat și străbunilor noștri, cu multe mii de ani în urmă? Teoria Paleoastronautică arată că li s-a întâmplat.

Trebuie să ne reamintim că, atunci când toate aceste legende și povești au fost așternute pentru prima oară pe hârtie, însăși arta scrisului reprezenta o invenție cât se poate de nouă. Străbunii noștri și-au dat seama foarte repede că această nouă invenție reprezenta cel mai puternic instrument cu ajutorul căruia puteau să păstreze cunoștințe importante. Chiar este absolut logic că primele povești și legende care au fost așternute în scris de către străbunii noștri au fost doar niște plâsmuiri ale imaginației lor? Sigur că nu! De ce?

Străbunii noștri au trăit într-o perioadă marcată de incertitudini și transformări radicale. La ordinea zilei erau supraviețuirea, asigurarea hranei și găsirea unui adăpost. Prin urmare, o concluzie logică este aceea că primii oameni care au avut putere asupra cuvântului scris aveau lucruri mai bune de făcut în afară să stea în fața focului, să

se îmbete și să inventeze povești fantastice! „Ce poveste să mai inventăm noi în seara asta, ca să ne chinuim apoi să o creștem în piatră?” însă exact asta susține știința clasică: toate poveștile străvechi au fost inventate pentru ca autorii lor să „se poată pune de acord” cu lumea și mediul în care trăiau. Personal, consider că acest gen de gândire este o insultă la adresa inteligenței străbunilor noștri.

Aflu că Teoria Paleoastronautică este insultătoare la adresa străbunilor noștri, deoarece „subminează inventivitatea omenească”. Și te întreb, cititorule, cine insultă de fapt inteligența și inventivitatea străbunilor noștri susținând pompos că ar fi „false” consemnările lor sau că „au comis erori în consemnarea anumitor date” etc? Cu certitudine, nu Teoria Paleoastronauticii.

Odată cu inventarea cuvântului scris, pentru prima oară în istoria omenirii, omul a dispus de mijlocul de a consemna pentru eternitate cele mai importante evenimente ale vremurilor sale. La fel cum noi avem astăzi ziare și cărți, în care vorbim despre lucrurile care sunt importante pentru noi, de ce în cazul străbunilor noștri lucrurile ar fi trebuit să stea altfel?

De exemplu, băștinașii americani se mai referă și astăzi la tren numindu-l „cal de foc”, o oglindire a vremurilor în care nu aveau în vocabular cuvântul „tren”. Același lucru este valabil și în privința lucrurilor și evenimentelor pe care le-au consemnat străbunii noștri. Nu aveau cum să denumească un obiect zburător folosind cuvintele „navă aeriană” sau „avion”, așa că au făcut ce-au putut: l-au descris cu ajutorul unor obiecte cu care erau cel mai familiarizați din viața de zi cu zi. Tehnologie greșit înțeleasă. Prin urmare, dacă există descrieri detaliate, minuțioase, ale ființelor care au coborât din cer pe scuturi zburătoare sau în care înconjurate de flăcări și i-au inițiat pe oamenii străvechi în diverse discipline academice într-un trecut foarte îndepărtat, trebuie să începem să examinăm aceste relatări dintr-o altă perspectivă.

Ceea ce au immortalizat ei în momentul respectiv a fost istoria lor! Viața lor! Au consemnat sânguincioși și au

încercat să circumscrie evenimentele care într-adevăr li s-au întâmplat (lor înșile sau strămoșilor lor). Nici măcar nu le-a trecut prin minte că „savanții” viitorului aveau să le asocieze scrierile cu domeniul simbolismului și al fanteziei. Acest gen de atitudine prețioasă ne indică o imensă lipsă de respect față de străbunii noștri și nu faptul că extraterestrii și-au făcut apariția aici, pe Pământ, în urmă cu mii de ani.

În cinci sute de ani de acum înainte, după ce își va înființa baze pe Lună și pe Marte, omenirea se va aventura în explorarea spațiului cosmic îndepărtat. O navă spațială a generației noastre ar putea ajunge în cele din urmă pe o planetă pe care să existe o formă de viață inteligentă. Și dacă această viață inteligentă pe care am întâlni-o s-ar dovedi a fi primitivă din punct de vedere tehnologic? Ce o să facem? Vom sta deoparte și o vom studia de la distanță? Da, o lună sau două, poate, însă pe urmă, după ce-i vom fi studiat și le vom fi stăpânit limbajul (ceea ce etnologii fac zi de zi), cu siguranță vom intra în contact fizic cu ei pentru că, în sfârșit, acesta ne este obiceiul – răscolim și ne amestecăm în toate lucrurile pentru că nu ne putem abține să nu o facem. Cu siguranță, ne vom amesteca în dezvoltarea lor culturală. Cu siguranță, le vom direcționa dezvoltarea tehnologică. Cu siguranță, le vom da un ușor impuls. Cu siguranță, îi vom învăța câteva lucruri. Cu siguranță, îi vom pune la curent cu unele elemente esențiale ale științei și diverselor discipline academice.

Și după multe, multe generații după plecarea noastră, vizita noastră „străveche” cu certitudine va fi considerată un mit și o fantezie, pentru că relatările din textele străvechi, referitoare la vizita noastră, vor fi considerate „neștiințifice” de vezi Doamne, inteligenții savanți ai acelei societăți („Cu îi mult timp în urmă, zeii au coborât din ceruri și le-au dat învățătură străbunilor noștri! etc”). În momentul acela, societatea probabil că va fi ajuns și ea la o dezvoltare tehnologică atât de „avansată”, încât se va afla în pregătiri pentru a porni ea însăși la drum în depărtările spațiului cosmic. Însă vizita

noastră fizică va fi considerată cu siguranță o plăsmuire a imaginației străbunilor lor și va fi surghiunită în domeniul atât de înșelătoarei mitologii, deoarece este „absolut absurd” să crezi că istoria străveche este de fapt consemnarea unor evenimente reale. Ți se pare un scenariu cunoscut? Și astfel, va începe un nou ciclu...

Într-o zi din viitorul nu prea îndepărtat, cu certitudine vom deveni noi înșine paleoastronauți pe cine știe ce planetă îndepărtată. Și atunci, de ce n-ar fi posibil ca exact aceleași lucruri să se fi petrecut și pe Pământ, cu mii și mii de ani în urmă? Răspunsul este evident și a sosit vremea să renunțăm la atitudinea arogantă și să ne deschidem mințile la ceea ce s-a petrecut cu adevărat în trecutul nostru cosmic.

Cu salutări prietenești.

Giorgio A. Tsoukalos

Director, A.A.S.R.A. – Centrul pentru Cercetări de
Paleoastronautică, Editor, revista Legendary Times
Magazine

Prefață

Așadar, cum a început totul?

Să dăm ceasul în urmă cu aproximativ 65 de ani. Ne găsim într-o școală primară din orașul Schaffhausen, din Elveția. Și iată-mă și pe mine! Am zece ani și îl ascult pe profesorul de educație religioasă care descrie o bătălie care s-a petrecut în ceruri. Bătălie care iată cum s-a petrecut: într-o bună zi, arhanghelul Lucifer și oastea lui cerească s-au dus la tronul lui Dumnezeu și i-au spus: „Nu te vom mai sluji!” La aceasta, Atotputernicul a poruncit ca arhanghelul Mihail să-i alunge pentru totdeauna din ceruri pe Lucifer și întreaga lui oaste de pierde-vară. De atunci – explica profesorul meu – Lucifer a fost Diavolul și toți adeptii lui au ars în focurile infernale ale iadului.

Ei bine, această poveste mi-a dat de gândit și, în seara aceea, poate pentru prima oară în viața mea, m-am așezat și m-am gândit foarte serios. Cerurile, așa cum am fost învățați dintotdeauna, sunt un loc al fericirii absolute,

un sanctuar spre care se îndreaptă toți oamenii buni după ce scapă de acest înveliș muritor. Este, de asemenea, locul în care toate sufletele trăiesc etern într-o comuniune cerească cu Dumnezeu. Prin urmare, cum ar fi posibil să intervină un asemenea conflict tocmai în Paradis, unde totul este scăldat în fericirea divină și unde abundă comuniunea perfectă cu Dumnezeu? Cu siguranță, într-un asemenea loc un conflict ar fi cu totul imposibil, nu-i așa? Și atunci, pentru care motiv Lucifer și îngerii lui și-ar fi ridicat armele împotriva atotputernicului și binevoitorului Dumnezeu?

M-am dus la mama mea și i-am cerut părerea, însă mei ea nu a putut să-mi dea un răspuns satisfăcător. Pe tărâmul lui

Dumnezeu, mi-a spus ea, bâjbâind după un răspuns, totul este posibil. Și s-ar părea că tocmai asta e: totul este posibil – chiar și imposibilul.

Când am împlinit 16 ani, am fost trimis la un internat al iezuiților. Învățam latina și greaca și mi-am dat seama că acest cuvânt, Lucifer, derivă din două cuvinte: lux (lumină) și ferre (a purta, a duce, a aduce). Prin urmare, în realitate, Lucifer înseamnă aducătorul sau purtătorul luminii. Dintre toți, tocmai Diavolul să fie aducătorul luminii? Noile mele cunoștințe de limba latină n-au făcut decât să adâncească și mai mult în confuzie întreaga chestiune.

Zece ani mai târziu, studiasem în profunzime Vechiul Testament, cum numesc creștinii textul străvechi. Iată ce am citit în Cartea profetului Isaia (datată aproximativ în jurul anului 740 î.Hr.):

Cum ai căzut din Cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor!

Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer și-mi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei!” (Isaia 14: 12 – 13).

Este foarte posibil ca peste milenii, cuvintele

profetului Isaia să se fi schimbat întrucâtva. Și atunci, care a fost semnificația lor originală? Dacă cercetezi cu mai multă atenție, vei mai găsi o referire la un război din Paradis:

Și în Cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei. Și au fost biruiți; și nu a mai fost loc pentru ei în cer. (Apocalipsa lui Ioan, 12: 7).

Războaie în Cer? în spațiu poate? Oare străbunii noștri, fără să știe, încercau să dea glas doar luptei dintre bine și rău care se petrece în fiecare dintre noi? Oare au interpretat greșit bătălia atmosferică care se dezlănțuie în timpul unei furtuni ca fiind un război din ceruri? Norii negri care acoperă soarele? Sau poate că rădăcina confuziei lor se afla în eclipsa solară, în cursul căreia pare că ceva monstruos devorează soarele? Însă niciuna dintre aceste explicații naturaliste nu pune punctul pe „i”, cum mi-am dat seama ulterior, după ce am comparat aceste scrieri cu texte străvechi aparținând unor alte culturi.

Mitologia greacă, de exemplu, începe de asemenea cu o bătălie cerească. Potrivit grecilor, fiii lui Uranus au respins ordinea cerească și pe creatorul lor. Și au dezlănțuit o vărsare de sânge îngrozitoare – iar Zeus, părintele zeilor, a fost doar unul dintre învingători.

Tocmai la celălalt capăt al lumii – și foarte departe de Grecia! – se află Noua Zeelandă. Băștinașii de aici, maori, au legende care încep de asemenea cu un război ceresc. Din nou, un grup de fii ai zeilor se răscoală împotriva taților lor. Conducătorul acestor războinici cerești se numește Rongamai și, după repurtarea victoriei, s-a stabilit împreună cu poporul lui pe Pământ.

Îți dai seama cât de tulburat a fost spiritul meu tânăr când am primit ca temă să traduc capitolul 19, de la versetul 12, din Exodul, Vechiul Testament. În capitolul 19, versetul 18, am citit cum „Domnul” a coborât pe un munte: „Muntele Sinai era tot numai fum, pentru că Domnul se pogorâse pe el în mijlocul focului. Fumul acesta se înălța ca fumul unui cuptor și tot muntele se cutremura cu

putere”.

Dă-mi voie să clarific un lucru: am crezut întotdeauna în Dumnezeu și încă mă rog cu regularitate. Însă Dumnezeul meu trebuie să aibă anumite calități. Trebuie să fie în afara timpului – cu alte cuvinte, nu are nevoie să facă experimente și să aștepte să vadă cum se soldează acestea. El știe deja. Este atotputernic și omniprezent. Nu are nevoie de niciun fel de vehicul care să-l ducă din punctul A în punctul B. De ce ar avea Dumnezeu nevoie de un fel de car în flăcări cu care să coboare pe un munte și să transforme totul în foc și fum – într-o asemenea măsură încât muntele să se cutremure?

Exact muntele pe care lui Moise i se ceruse să-l izoleze din motive de siguranță. Ce anume se descrie de fapt aici?

Ulterior am citit experiențele profetului Ezechiel, din Biblie. Și el descrie un vehicul cu aripi, roți și picioare de metal, care făcea un zgomot îngrozitor și ridica nisipul în aer. Carul-tron al Domnului? Dumnezeul meu nu călătorește de colo-colo într-un asemenea vehicul! Ca să fiu cinstit, mi se pare insultător pentru Dumnezeu cel omniprezent să susții că este atât de nesemnificativ încât să aibă nevoie de un mijloc oarecare de transport!

Și deodată am fost cuprins de îndoieli față de propria religie. Ca tânăr, am vrut să aflu dacă alte popoare străvechi aveau povestiri la fel de ciudate cum erau cele ale evreilor, cuprinse în Biblie. Și de aici a început totul. M-am apucat de lucru și am pornit să mă documentez. În acest fel, a început o viață fascinantă, plină de suișuri și coborâșuri, care m-a dus în toate colțurile lumii. M-a purtat prin marile biblioteci ale lumii. M-a făcut să le caut și să discut cu multe minți învățate și inteligente. M-a făcut să vizitez nenumărate excavații arheologice. Și, în sfârșit, dar nu în ultimul rând, m-a inspirat să încep să scriu. Am scris prima carte, Amintiri despre viitor, la frageda vârstă de 33 de ani, fiind încă directorul unui hotel de primă clasă.

Amurgul zeilor este cea de-a 25-a carte non-ficțiune

pe care am scris-o! Adaugă la această carte colaborarea la șapte antologii și – în afara lor – șase romane și ai o adevărată colecție. Recent m-am distrat calculând totalul paginilor de non-ficțiune pe care le-am publicat: 8 342 pagini! E genul de număr pe care ai vrea să-l vezi scris pe un cec.

Opt mii trei sute patruzeci și două de pagini! Îți vine să crezi așa ceva? Omul acesta nu rămâne niciodată fără subiecte? Sigur trebuie că se repetă foarte mult!

Ca să fiu cinstit, motivul pentru care nu mă plictisesc niciodată este acela că, în permanență, apar noi și noi materiale! Domeniul în care scriu este actualizat fără încetare. Tot mai mulți autori și oameni de știință sunt fascinați de subiect. Și nu este niciun fel de surpriză, de fapt. La urma urmelor, gândul că este posibil ca în urmă cu mii și mii de ani extraterestrii să fi fost aici interesează o gamă foarte cuprinzătoare de domenii științifice. Așadar, despre ce este vorba? Ei bine, implică preistoria, arheologia, filologia (în special lingvistica), etnologia, evoluția, genetica, filosofia, astronomia, astrofizica, exobiologia, călătoriile spațiale și, desigur, nu trebuie să uităm teologia.

Repetițiile? Ei bine, este dificil să le eviți complet. De exemplu, am dedicat deja 12 pagini din cartea mea, *The Stones of Kiribati* (Pietrele din Kiribati), ruinelor misterioase din Puma Punku, din munții Boliviei, și acum am revenit asupra subiectului. De ce, te întrebi?

Ei bine, iată cum stau lucrurile: în trecut, m-am ocupat de Puma Punku mai mult ca un jurnalist. Am relatat în legătură cu acest loc și am prezentat o serie de imagini fără să intru câtuși de puțin în profunzimea subiectului. Însă de această dată vreau să documentez ce anume le-a tăiat respirația primilor vizitatori și i-a descumpănit atunci când s-au pomenit în fața imenselor blocuri de piatră de la Puma Punku, în urmă cu patru sute de ani. Vreau să-ți prezint ce anume au descoperit arheologii cu sute de ani în urmă și să demonstrez cât de mult s-a distrus pe parcursul secolelor. S-a distrus cu bună știință. Însă voi dovedi și că

Puma Punku nu a fost construit nici pe departe de un popor din Epoca de Piatră.

Iar în decembrie 2012 zeii se vor întoarce din îndelungata lor călătorie și își vor face din nou apariția pe Pământ. Cel puțin asta ne lasă să credem calendarul mayaș și tradițiile scrise și orale ale mayașilor. De această dată, m-am adâncit mai mult ca niciodată în subiect. Așa-numiții zei - cu alte cuvinte, extraterestrii - se vor întoarce. Suntem pe cale să avem un „șoc al zeilor” de proporții imense.

Dar nu știe orice om cu cât de puțină minte că o călătorie interstelară este pur și simplu imposibilă și că este foarte posibil să rămână imposibilă, din cauza distanțelor imense dintre stele? Și nu știe nimeni că extraterestrii nu au cum să semene cu noi?

Ei bine, dragii mei cititori, voi distruge aceste idei preconcepute. Sistematic. Bucată cu bucată. Sper ca lectura acestei cărți să-ți facă plăcere!

Al vostru.

Erich von Däniken septembrie 2009

Capitolul 1

O tabără de bază a zeilor

Ce ai zice dacă ți-aș spune că, în munții Anzi, există un loc situat la altitudinea de 3 964 metri, care, potrivit tradițiilor incașe străvechi, a fost construit de zei într-o singură noapte? Un loc în care dale uriașe de piatră zac risipite de jur-împrejur ca niște cărți de joc aruncate pe jos? Dale din piatră care au fost atent tăiate și transportate, dar despre care cronicarii spanioli - care au scris în urmă cu 400 de ani - spuneau că niciun om nu le-ar fi putut mișca? Un loc în care dale uriașe de andezit au fost cioplite și prelucrate cu o incredibilă precizie, arheologii așteptându-se ca noi să credem că oamenii Epocii de Piatră au fost autorii? Un loc în care a fost descoperit un calendar care ajunge cu 15.000 de ani în urmă? Un calendar care arată până și fazele Lunii, zi de zi și oră de oră?

Dă-mi voie să-ți spun că un asemenea loc există cu adevărat. Se numește Tiahuanaco și este situat la mare altitudine, în Anzii BolMei. Și atunci de ce nu am aflat niciodată despre acest loc? De ce National Geographic și Discovery Channel nu au făcut documentare zguduitoare despre acest loc? Să fie vorba, la mijloc, de un fel de conspirație? Sau această descoperire senzațională a dispărut pur și simplu într-un nor de fum?

Unul dintre motivele acestei tăceri de-a dreptul asurzitoare este un prieten al lui Adolf Hitler și bine-cunoscut antisemit pe nume Hans Horbiger, un excentric de genul care recunoaște un singur adevăr – al lui. Despre asemenea oameni nu se scrie niciodată – nici măcar atunci când avansează idei extrem de valide. Așadar, cine a fost omul acesta?

Hans Horbiger s-a născut în 1860 într-o familie înstărită din regiunea Tirol. A studiat ingineria la Universitatea Tehnică din Viena și după absolvire a lucrat inițial ca proiectant într-o fabrică în care se construiau motoare cu aburi. Ulterior s-a transferat la Compania Land, unde a lucrat ca specialist în compresoare. În 1894, a conceput un nou sistem de valve pentru pompe și compresoare. Și-a patentat invenția și a vândut-o pe bază de licență mai multor firme germane și străine. Pentru o vreme, acesta l-a făcut destul de bogat, însă o mare parte din avere s-a risipit – mai întâi din cauza hiperinflației din anii 1920 și ulterior din cauza Primului Război Mondial.

Ca tânăr inginer, Horbiger a observat într-o zi oțel topit prelingându-se pe un strat de zăpadă. A fost surprins de faptul că zăpada și pământul practic au explodat din cauza temperaturii ridicate a oțelului. De aici i-a venit o idee foarte interesantă: dacă în întregul univers se producea un proces identic, într-un gen de luptă eternă? Gheața și focul – viața și moartea. Horbiger a postulat că, în tot cosmosul, corpuri cerești imense s-ar ciocni în permanență cu bucăți dure de gheață și, ca urmare, ar exploda. Resturile rezultate ar forma apoi planete și luni. Aceasta a fost baza Teoriei Lumii de Gheață, pe care Hans

Horbiger a publicat-o în anul 1913.

Potrivit acestei Teorii a Lumii de Gheață, Pământul nostru ar fi găzduit numeroase culturi deosebit de dezvoltate care au existat pe parcursul diferitelor ere geologice – chiar înainte să fi existat Luna actuală. Aceste culturi au fost de fiecare dată distruse atunci când din spațiu au apărut bolovani imenși, care au explodat în atmosfera noastră. Resturile care s-au prăbușit pe Pământ au provocat diverse catastrofe, cum ar fi Potopul și scufundarea Atlantidei. După părerea lui Horbiger, omenirea era deja extrem de civilizată în epoca terțiară. Potrivit lui Horbiger, Luna care a apărut în era terțiară s-a prăbușit pe Pământ în urmă cu 2 5.000 de ani, ducând la inundarea întregii suprafețe de uscat a globului, aflată la tropice. Cu excepția câtorva vârfuri înalte din Anzi și din Etiopia.

Hans Horbiger a fost cu adevărat un profet furios! Și cu siguranță avea și un aspect corespunzător: avea o barbă albă lungă și o permanentă expresie fioroasă. Peste toate acestea, a avut un scris practic indescifrabil. Cât se poate de egocentric, se considera pe sine ca fiind cel mai mare savant și singurul care proclama adevărul. Ca atare, a cerut comunității științifice, la mijlocul anilor 1920, recunoașterea radicală. Modul lui de gândire era foarte asemănător celui al lui Hitler – și viceversa. În zelul lui profan, Horbiger nu tolera niciun fel de opoziție, considerând cunoștințele de matematică și astrofizica ale vremii ca fiind niște minciuni netrebnice.

Hitler și Horbiger în Germania antebelică, marcată de fixația pe știință și tehnologie, Hans Horbiger și-a marcat calea cu un amestec de dogmatism, forță brută și pretinsă iluminare. Laolaltă cu adepții săi, a început să provoace agitație în rândurile intelighenției. Lipsit de orice scrupule și absolut imun la critici, și-a investit o parte din averea împuținată pentru înființarea unei mișcări formate din membri cotizanți și având de asemenea și propria mică unitate de trupe de elită. Aderenții acopereau zidurile universității și ale stadioanelor cu afișe și distribuiau mii

de foi volante scrise de mână. Prelegerile ținute de astronomi care nu erau de acord cu opiniile lui Horbiger erau întrerupte de huiduieli și de râsete ironice, iar profesorii erau hărțuiți pe străzi. Horbiger le-a scris unor cunoscuți ingineri și astronomi: „Ori învățați să credeți în mine, ori trebuie să vă tratez ca dușmani”.¹

Mișcarea Horbiger a publicat un total de trei lucrări de referință și încă patruzeci de cărți destinate unui public mai larg. În afară de acestea, au fost împrăștiate și nenumărate foi volante și broșuri. Publicația lunară, *Der Schlüssel zum Weltgeschehen* (Cheia evenimentelor mondiale) a atins un tiraj de 100.000 de exemplare.

Hitler credea în Horbiger și l-a susținut public. De asemenea, cei doi s-au întâlnit cu mai multe ocazii. Hitler asculta avid prelegerile lui Horbiger, cu toate că irascibilul Horbiger nu-i permitea nici măcar Führerului să-l întrerupă. Într-o foaie volantă publicată de grup la vremea respectivă, se putea citi: „Un austriac, Hitler, i-a alungat pe politicienii evrei. Un al doilea austriac, Horbiger, îi va alunga și pe oamenii de știință evrei!”²

Luis Pauwels și Jacques Bergier, doi mari gânditori și jurnaliști, scriau despre învățăturile lui Horbiger:

Horbiger pretinde că poate să dezvăluie adevărurile despre istoria veche a planetei noastre, precum și despre viitorul ei depărtat. El pur și simplu aruncă pe fereastră toate teoriile actuale referitoare la istoria culturilor, apariția și dezvoltarea omenirii și a societăților ei. Cu sute de mii, dacă nu chiar cu milioane de ani în urmă, susține el, existau deja popoare asemenea zeilor, giganți, și culturi deosebit de dezvoltate... întregul univers trece printr-un fel de fază de dezvoltare uniformă; este un organism viu și fiecare parte componentă a sa exercită influențe asupra tuturor celorlalte. Căutările omenirii sunt legate de căutările stelelor; tot ceea ce se petrece în cosmos se reflectă în evenimentele de pe Pământ și invers.³

Dar care este legătura dintre toate acestea, munții din Bolivia și misteriosul oraș în ruine Tiahuanaco?

Răspunsul este că unul dintre adepții lui Horbiger

era arheolog, un anume dr. Edmund Kiss, care petrecuse nouă ani efectuând cercetări pe înălțimile din munții Anzi. Aici, la Tiahuanaco, fusese descoperită o poartă monolitică – care astăzi este cunoscută sub numele de „Poarta Soarelui”. În viziunea lui Edmund Kiss, gravurile de pe această poartă a soarelui reprezentau un fel de calendar. Era posibil, susținea el, să citești solstițiile, echinocțiile, fiecare zi a anului, poziția Lunii în fiecare oră – iar toate aceste date luau în calcul până și rotația Pământului! „Oamenii care au inventat acest calendar au aparținut unei civilizații superioare civilizației noastre”, insista Kiss.⁴ Potrivit calculelor sale, Tiahuanaco a fost ridicat cu aproximativ 27.000 de ani înainte de nașterea lui

Hristos. Acest calendar, susținea el, era gravat în piatră de astronomi din perioada terțiară și ne pune la dispoziție „dovezi științifice incontestabile”. 5

Pe bună dreptate, adepții lui Horbiger au găsit într-adevăr dovezi – în Tiahuanaco și în împrejurimi – ale unui gen de dezastru global. De exemplu, rămășițele unui mare port, sedimente marine la altitudinea de 4.000 metri, cenușă vulcanică amestecată cu noroiul rămas în urma unui potop de proporții biblice și chiar fragmente de oase ale unor presupuși uriași. Și nu numai atât, toate aceste lucruri își aveau originea într-o perioadă în care se presupune că Luna noastră anterioară ar fi explodat, provocând la început formarea unui inel de resturi în jurul Pământului, care ulterior s-au prăbușit într-un mod cu totul catastrofal pe planeta noastră. Și haideți să nu uităm că – cel puțin potrivit lui Horbiger – nu a fost pentru prima oară. Mai existaseră multe Luni anterioare și numeroase catastrofe. Horbiger a calculat că durata în care în jurul Pământului nu a mai orbitat nicio Lună a fost de 138.000 de ani. În această perioadă, chipurile, pe Pământ ar fi domnit regi uriași. Pe urmă, cu aproximativ 14.000 de ani în urmă, Pământul a captat Luna noastră actuală și o nouă catastrofă s-a abătut asupra chinuitului nostru Pământ: „[Venind] din nord și din sud, apele au inundat regiunile ecuatoriale ale Pământului; iar în nord, pe platourile pe

care Luna-nou capturată de Pământ le-a lăsat descoperite, au început erele glaciare” 6.

Dar Teoria Lumii de Gheață a lui Horbiger a fost respinsă complet? Nu tocmai, deoarece în vremuri de mult apuse pe fața Pământului chiar au trăit uriași - cel puțin potrivit consemnărilor străvechi. Însă deocamdată, dă-mi voie să-ți spun ce știu cu siguranță pe acest subiect.

Uriașii rătăcesc pe fața Pământului în cea mai sfântă carte a creștinătății, Biblia, uriașii sunt menționați încă din Facere (Facerea, 6: 4): „Uriașii erau pe Pământ în vremurile acelea și chiar după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor, și le-au născut ele copii; aceștia erau vitejii cari au fost în vechime, oameni cu renume” 7.

În Cartea a cincea a Pentateuhului se face chiar referire la un sarcofag grandios: „Numai Og, împăratul Basanului, mai rămăsese din neamul Refaimiților. Patul lui, un pat de fier, este la Raba, cetatea copiilor lui Amon. Lungimea lui este de nouă coți, și lățimea lui de patru coți, după cotul unui om”. (Deuteronomul 3: 11). (Cotul evreiesc este echivalent cu 48, 26 centimetri.) Aceeași carte face referire la „un popor mare și înalt, fiii lui Anachim”, pe care Dumnezeu plănuia să-i distrugă cu un „foc mistuitor” (Deuteronomul, capitolele 2 și 3).

Și am auzit cu toții despre celebra luptă dintre David și Goliat. În Biblie, este descrisă de profetul Samuel (1 Regi, capitolul 17):

Atunci a ieșit un om din tabăra filistenilor și a înaintat între cele două oștiri. El se numea Goliat, era din Gât, și avea o înălțime de șase coți și o palmă... și purta niște zale de solzi în greutate de cinci mii de sâcâi de aramă... coada sulitei lui era ca un sul de țesut, și fierul sulitei cântărea șase sute de sâcâi.

Toți uriașii „Anachimi”, cu excepția doar a câtorva, au fost alungați de Iosua: „N-au mai rămas deloc Anachimi în țara copiilor lui Israel; numai în Gaza și în Gad și la Asdod au mai rămas câțiva” (Iosua, 11: 22) și „în vechime, numele Hebronu-lui fusese Chiriath-Arba, numit astfel după

Arba, cel mai mare dintre Anachimi" (Iosua 15).

În Cartea întâi a Cronicilor, cititorul poate să se minuneze de povestirea uciderii ultimului uriaș:

...În care vremuri Sibecai Hușanitul l-a omorât pe Sippai, care era dintre copiii uriașului... un bărbat de statură uriașă, ale cărui degete de la mâini și de la picioare erau douăzeci și patru, șase la fiecare mână și șase la fiecare picior: și el era fiul uriașului, (capitolul 8) ... aceștia erau născuți din uriașul din Gât; și au murit de mâna lui David și de mâna slujitorilor lui. (1 Cronicile 4 și urm.)

Desigur, Biblia nu este unica sursă care confirmă existența uriașilor în epocile anterioare. În textele străvechi referitoare la legende evreilor, poți citi: „Erau Emirnii sau cei înfricoșători, apoi erai Refaimii sau uriașii și de asemenea Giborimii sau cei violenți...” 8

Uriașii mai sunt menționați și în capitolul 14 al cărții profetului antediluvian Enoch, una dintre apocrife. Aici, „Prea înaltul” le reproșează „paznicilor decăzuți ai cerurilor”: „Pentru ce ați părăsit cerurile înalte, sfinte și eterne și v-ați culcat cu femeile și v-ați pângărit cu ficele oamenilor și le-ați luat de neveste și ați făcut asemenea copiilor pământului și ați avut uriași (ca) fii?” 9

În epopeea greacă „Argonautica”, uriașii sunt frecvent menționați. Iată un exemplu: în peninsula Kapidag, Argonauții au urcat necugetat pe un munte ca să vadă mai bine care era poziția lor. Heracle cu câțiva oameni au rămas la bord ca să păzească Argo, corabia. Deodată, au fost atacați de uriași. Dar monștrii nu aveau știință de Heracle, care i-a săgetat și i-a omorât pe mai mulți dintre ei de la distanță, cu săgețile lui. „Trupurile lor au trei perechi de mâini, ca niște labe de animal. Prima pereche le atârână de umerii încovoiați, perechile a doua și a treia încep din șoldurile lor neplăcute la vedere...” 10

Acești monștri abundă în numeroase dintre epopeile și legende grecești clasice. De exemplu, în „Odiseea” lui Homer, când eroul luptă cu un uriaș pe Insula Ciclopilor și îi arde unicul ochi.¹¹ În zilele noastre, zidurile construite din pietre gigantice sunt cunoscute sub numele de ziduri

ciclopice.

Monștri de diferite feluri apar și în povestea lui Ghilgameș, care a fost dezgropată la Ninive (în Irakul zilelor noastre). Tăblițele străvechi din lut făceau parte din biblioteca regelui asirian Ashurbanipal. Povestea ne spune că Ghilgameș cu prietenul său, Enkidu, au escaladat muntele zeilor. La scurt timp după ce și-au atins scopul, au fost înfrunțați de o ființă înfricoșătoare pe nume Humbaba. Humbaba are labe de leu, corpul îi este acoperit de solzi din fier și la picioare are gheare. Cei doi frați de arme trag săgeți în monstru și aruncă lăncile, dar nici săgețile și nici lăncile nu-i străpung corpul. „Parcul Zeilor” este de asemenea păzit de ființe îngrozitoare. Mai precis gigantice, „ființe asemănătoare scorpionilor... Inspiră o groază care te face să tremuri, vederea lor este aidoma morții, umbra lor înfiorătoare se prelinge peste munți”. 12 Acești monștri nu pot fi niște creaturi obișnuite: vorbesc și chiar le dau celor doi prieteni un avertisment aspru.

Profesorul de sumerologie Samuel Kramer a tradus chiar o pagină din una din tăblițele cu caractere cuneiforme, în care un viol duce la nașterea unui uriaș. Enlil o lasă însărcinată pe Ninlil. Ea îi respinge avansurile, dar aceasta nu-l oprește pe Enlil să o supună: „... vaginul meu e prea mic. Ea nu înțelege coiful. Buzele mele sunt prea mici...” 13

Poți să mai citești și în scrierea Popol Vuh a mayașilor Quiché despre uriașii primitivi. Aceștia au făcut ravagii în populația omenească până când zeul Ah Mucenab a dezlănțuit un infern devastator pentru a-i șterge de pe fața pământului. Unii dintre ei au supraviețuit și „rătăceau pierduți în amurgul întunecat” 14.

Cartea Eschimoșilor ne spune succint: „În vechime erau uriași pe Pământ” 13.

Să fiu cinstit, aș putea continua așa la nesfârșit. Există citate referitoare la uriași practic în toate textele străvechi – indiferent care popor le-a compilat. Dar fă-mi o plăcere și dă-mi voie să-ți mai ofer două exemple, deoarece sunt mai precise decât majoritatea legendelor populare. În

venerabila Carte a împăraților Etiopieni, Kebra Negast, capitolul 100, se spun următoarele:

Și fiicele lui Cain cu care se însoțiseră îngerii au rămas însărcinate, dar nu au putut să le dea naștere și au **r** murit. Și unii dintre copiii care erau în pântecele lor au murit și unii s-au născut; despicând pântecele mamelor lor... și când au crescut și au ajuns bărbați, au devenit uriași...¹⁶

Însă cea mai insondabilă afirmație poate fi găsită în Cartea lui Baruch, apocrifă. Baruch enunță, practic, numărul de uriași despre care se spune că ar fi trăit anterior Potopului: „Dumnezeu a trimis potopul pe pământ și a distrus tot ce era din carne și patru sute și nouă mii de uriași” 17. Rămâne în continuare un mister de unde a luat venerabilul autor aceste cifre.

Aluziile la uriași în tradițiile străvechi sunt numeroase și ușor de găsit - pentru cei care-și dau osteneala să le caute. Dificultatea stă în găsirea dovezilor sub forma unor mărturii materiale. Fapt cunoscut de toată lumea, numeroși oameni de știință au susținut că ar fi găsit oase sau unelte ale uriașilor, care nu ar fi putut fi făcute și folosite decât de uriași, însă toate acestea rămân în continuare niște subiecte controversate. De exemplu, paleontologii germani Gustav von Koenigswald (1902 - 1982) și Franz Weidenreich (1873 - 1948) au descoperit mai multe oase uriașe în spițerii din Hong Kong și China. Weidenreich chiar a ținut prelegeri în fața Societății Etnologice Americane, în 1944.¹⁸

Mărturii materiale

Profesorul Denis Saurat, renumitul director al Centre International d'Études Françaises - Centrul Internațional de Studii Franceze - din Nisa, a descoperit topoare de mână (fără coadă) cântărind 3, 1 kilograme la mai puțin de 6, 5 kilometri sud de Safita, în Siria. Iar în Am Fritissa, în Marocul de Est, a descoperit unele cântărind aproape 3, 5 kilograme (lungi de 32, 5 centimetri și late de 22 centimetri)! în viziunea sa de expert, topoare de mână de asemenea dimensiuni ar fi fost potrivite numai pentru niște

uriași.19 Saurat este un partizan al existenței uriașilor și chiar a afirmat că ei ar putea fi responsabili pentru inexplicabilele dolmene și imensele menhire care pot fi găsite în toată Europa. Mai consideră, de asemenea, că existența uriașilor ar putea să explice și forța supraomenească necesară pentru construirea zidurilor ciclopice care punctează întreaga regiune mediteraneeană. Oase aparținând unor oameni primitivi supradimensionați au fost descoperite încă din 1936 de antropologul german L. Kohn-Larsen în apropierea lacului Eyasi, în Tanzania. Autorul descoperirii le-a dat chiar și o denumire științifică: *Meganthropus africanus*. Descoperiri similare au fost făcute în Java (*Meganthropus palaeojavanicus*). Fostul delegat al Societății Preistorice Franceze, dr. Louis Burkharter, într-un articol care a apărut în Revista Muzeului din Beirut, în Beirut, în 1950, susținea fără rezerve descoperirea acestor oase: „Aș vrea să spun foarte clar că existența unor umanoizi uriași în Epoca Acheuleană* trebuie să fie considerată o realitate dovedită științific”.

La mijlocul secolului trecut, arheologul australian dr. Rex Gilroy, director al Muzeului de Științele Naturii Mount York din Bathurst, New South Wales, a descoperit unelte preistorice uriașe, împreună cu un schelet și un molar care măsoară 5, 8 centimetri lungime și 4, 5 centimetri în diametru. Tot el a mai descoperit într-un strat de noroi solidificat și o urmă imensă de talpă, măsurând 60 x 18 centimetri. Doctorul Gilroy a presupus că ființa care a lăsat această urmă ar fi trebuit să aibă o înălțime de peste 6 metri!

O altă descoperire de-a dreptul „imposibilă” legată de urme imense de tălpi a fost făcută în Glen Rose, Texas. Aici, în albia râului Paluxy, au fost descoperite urme de tălpi de dinozaur, alături de urmele de tălpi ale unor ființe omenești

— Epoca Acheuleană (sau Acheuliană, cum mai apare ortografiată) este denumirea atribuită unei perioade din paleoliticul inferior, din care provin o multitudine de unelte

din piatră cioplită, asociate cu existența oamenilor primitivi, civilizația aceasta fiind localizată în întreaga Africă, în mare parte din vestul Asiei și în Europa. Tehnica de obținere a acestor unelte a primit numele de la situl arheologic din Saint-Acheul, actualmente o suburbie a orașului Amiens din nordul Franței, unde au fost identificate primele exemplare de unelte de acest gen, în secolul al XIX-lea. (JV.t.)

uriaeș. În unul și același strat sedimentar! Orice antropolog îți va spune că așa ceva pur și simplu este imposibil: dinozaurii nu au trăit în același timp cu oamenii. Ce este ciudat este că, în acest caz, nu a fost vorba doar de două urme de tălpi, ci de zeci de urme! Direcția de fugă a dinozaurului este clar identificabilă - iar urmele aparținând unei ființe umane le urmează, ca și cum cel care le-a lăsat ar fi urmărit bestia.²⁰ Descoperirile de la Glen Rose au aprins o controversă științifică foarte îndârjită. Teoreticienii evoluționismului au făcut front comun: urme de tălpi de dinozaur și de om în același strat sedimentar? Nu putea să fie vorba decât de o escrocherie. Și chiar au pus această escrocherie pe seama creaționiștilor, acei oameni care - mai ales în Statele Unite - nu cred în teoria evoluționistă a lui Darwin, ci dimpotrivă, cred că toate formele de viață de pe fața Pământului au apărut ca rezultat al creației divine. Pe de altă parte, înșiși creaționiștii au negat vehement că ar fi avut vreo legătură cu această înșelătorie. Ceea ce e uimitor la această controversă științifică este că foarte puținii evoluționiști care au îndrăznit să facă o excursie pe râul Paluxy ca să vadă descoperirea cu ochii lor au sfârșit de regulă schimbând taberele. Oameni și dinozauri în același timp? Imposibil? În ultima vreme s-ar părea că până și imposibilul a devenit posibil.

Renumitul biolog evoluționist, profesorul Robert Martin de la Muzeul de Științe Naturale Field (Chicago), este convins că oamenii și dinozaurii au trăit în aceeași perioadă: „Oamenii și alte primate au evoluat în urmă cu aproximativ 90 de milioane de ani. Prin urmare, strămoșii

gorilelor, ai cimpanzeilor și ai oamenilor au trăit cot la cot cu dinozaurii și și-au început evoluția cu adevărat abia după extincția dinozaurilor” 21.

Paleontologul Wolf-Dieter Heinrich de la Muzeul de Istorie Naturală din Berlin a descoperit chiar rămășițe pietrificate datând de la sfârșitul perioadei jurasice. Și le-a descoperit în celebrele straturi fosile Tendaguru din Tanzania – un sit bine cunoscut pentru rămășițele de dinozauri.

Profesorul Martin împreună echipa sa au realizat o serie de teste genetice moleculare care au confirmat vârsta extremă a acestor oase. Profesorul Ulfur Arnason de la Universitatea din Lund, Suedia, de asemenea specialist în genetică moleculară, a certificat că „cea mai importantă ramificare a arborelui genealogic al mamiferelor s-a produs încă din era mezozoică”. 22

Pentru a încheia această scurtă trecere în revistă a observațiilor referitoare la uriașii din preistorie, vreau să-ți împărtășesc o poveste ciudată din perioada regelui Solomon. În afara relațiilor cu numeroase alte femei, înțeleptul rege – după cum știm – a avut o relație intimă și cu Regina din Sheba (sau Balquis, cum este cunoscută potrivit numelui arab). Ultima întâlnire a regelui Solomon și a Reginei din Sheba a avut loc la Tadmor, orașul palmierilor. (Tadmor a fost cunoscut ulterior sub numele de Palmira, un oraș situat într-o oază din nordul deșertului sirian.) Risipitorul Solomon a pus să se ridice un mausoleu uriaș în acest oraș, pentru marea sa iubire. Muhammed al-Hassan, biograful profetului Mohammed, relatează că un calif, Walid I (705 – 715) a descoperit un mormânt cu inscripția: „Acesta este mormântul și catafalcul pioasei Balquis, soția lui Solomon”. Califul a pus să fie deschis mormântul. Când a văzut ce se afla înăuntru, a înghețat și a poruncit ca mormântul să fie închis și să nu mai fie deschis niciodată. Deasupra mormântului a ridicat o clădire imensă, ca avertisment. Ce ar fi putut să-l îngrozească în așa măsură pe calif? Mormântul lui Balquis era mormântul unui uriaș! 23

Poate că, la urma urmelor, uriașii controversați ai Teoriei Lumii de Gheață a lui Horbiger nu au fost chiar o plăsmuire. Este posibil ca el să fi luat această informație din consemnările străvechi care, în definitiv, erau cu toate accesibile la vremea respectivă. Și să nu uităm - indiferent dacă ne convine sau nu - că evoluția lui Darwin nu a fost nici pe departe atât de lipsită de accidente pe cât ar vrea această teorie să ne facă să credem. În lucrarea lor de o mie de pagini, deosebit de bine documentată, Forbidden Archaeology - Arheologie interzisă - autorii, Michael Cremo și Richard Thompson, documentează o serie întreagă de inconsecvențe antropologice care cu îl

certitudine nu corespund ideii unei evoluții liniare.²⁴ Lucru de neînțeles, cartea a fost ignorată atât de arheologi, cât și de antropologi. Însă precizia surselor și dovezilor este absolut impresionantă.

Originile Lunii?

Dar să nu uităm că Hans Horbiger mai susținea în a sa Teorie a Lumii de Gheață că au existat mai multe Luni care au evoluat în jurul Pământului și că actuala Lună se află pe orbita sa de numai circa 14.000 de ani. Numeroasele Luni au reprezentat motivul ridicării și prăbușirii multelor și diferitelor culturi, a postulat el, inclusiv a culturii de la Tiahuanaco. Absurd? Nu avem destule dovezi concludente cu privire la Lună și la moștenirea ei? La urma urmelor, americanii au și adus pe Pământ roci selenare, nu? Doar pentru sceptici: cunosc toate cărțile care susțin că americanii nu au ajuns niciodată pe Lună și că aselenizările prezentate la televiziune n-au fost decât niște înșelătorii puse la cale în deserturi și în diverse studiouri de televiziune. Genul acesta de antiamericanism este cât se poate de ușor de demontat. Astronauții americani au plasat pe Lună o placă destinată efectuării de măsurători și care este, până în zilele noastre, vizată cu un fascicul laser de pe Pământ. Este utilizată pentru măsurarea distanței exacte dintre Pământ și Lună. Mai mult chiar, alte aselenizări sunt planificate de către chinezi și de către japonezi. Cu

siguranță, vor găsi acolo resturile lăsate de americani la vizitele lor anterioare. Ca de obicei, niciunul dintre scepticii din „Liga Anti-Aselenizării” nu-și va cere scuze de la americani. (Îi cunosc personal pe mai mulți dintre cei care au lucrat în cadrul Programului Selenar al NASA, începând cu Wernher von Braun, Hermann Oberth, Willi Ley, Harry Ruppe, Ernst Stuhlinger – toți fiind mândri purtători ai titlurilor de profesori sau doctori – până la inginerul-șef, Joseph Blumrich. Toți au fost oameni de onoare – fără excepție. Nici măcar unul dintre ei nu s-ar fi amestecat, sub nicio formă, în vreo înșelătorie la nivel global, legată de Lună.)

Prin urmare, știm cum a fost creată Luna sau cât este de bătrână? într-adevăr au fost demontate fanteziile lui Horbiger?

Există mai multe teorii cu privire la originile Lunii:
25

Ipoteza fisiunii. Rotația proto-Pământului a generat forțe centrifugale care au aruncat o parte importantă din masa lui în spațiu. Acest material s-a concentrat și a format Luna.

Ipoteza Lunilor multiple. În câmpul gravitațional al Pământului au fost captați mai mulți sateliți de mici dimensiuni. Acești sateliți s-au contopit și au format Luna de astăzi.

Ipoteza capturării. Pământul și Luna, ca și corpuri cerești, au apărut independent unul de celălalt. Într-un moment anume, Pământul a „capturat” Luna în câmpul lui gravitațional.

Ipoteza conformării. Pământul și Luna s-au format împreună, din materia primordială, în același timp și în același loc, Luna formându-se propriu-zis din materialul care înconjura proto-Pământul.

Ipoteza impactului gigantic. Pământul s-a ciocnit cu un corp ceresc gigantic, de dimensiunile planetei Marte. Materia care a fost aruncată în spațiu s-a concentrat, formând Luna.

Indiferent care dintre aceste teorii este cea corectă,

cele mai recente cercetări realizate în cadrul Swiss Federal Institute of Technology (ETH) - Institutului Federal Elvețian de Tehnologie - și al Universităților Oxford (Marea Britanie), Kbin (Germania) și Münster (Germania) concluzionează, toate, că Luna a fost creată cu milioane de ani în urmă.²⁶ Ce anume poate să sugereze o vârstă într-atât de venerabilă?

Totul se reduce la nivelul de izotopi de wolfram 182 care se formează ca urmare a descompunerii izotopului radioactiv hafniu. Hafniul se descompune complet în 60 milioane de ani. Aceasta este o realitate fizică. Cercetătorii de la Institutul de Geologie Izotopică de la ETH Zürich au examinat rocile selenare pe care le-au adus pe Pământ astronautii americani. Au măsurat cantități minuscule de wolfram 182, ceea ce le-a permis să stabilească vârsta, pe baza hafniului descompus. Cu cât diferențele dintre nivelurile de wolfram 182 sunt mai mari, cu atât roca este mai veche. Rezultatul a fost o vârstă de X milioane de ani, 27 rezultat care înclină să susțină „ipoteza impactului gigantic”, care afirmă că Pământul și Luna sunt două corpuri cerești care s-au ciocnit între ele cu milioane de ani în urmă.

Presupunând că dăm crezare acestor rezultate de ultimă oră, înseamnă că într-adevăr Horbiger a greșit și că Luna noastră nu orbitează în jurul Pământului de numai 14.000 de ani. Prin urmare, nu poate să fie răspunzătoare pentru distrugerea civilizației de la Tiahuanaco. Totuși, indiferent dacă Luna a fost sau nu de vină pentru aceasta, se poate demonstra cu certitudine că, în trecut, Pământul a fost afectat de catastrofe climaterice bruște. Acestea ni se dezvăluie în urma examinării sedimentelor sau a blocurilor eratice glaciare (bucăți mari de stâncă, depozitate de ghețarii aflați în faza de topire, la finalul erei glaciare; poalele Munților Alpi sunt pline de asemenea sedimente). (Apropo, acești ghețari s-au topit cu multe mii de ani în urmă, chiar și fără „ajutorul” efectului de seră din zilele noastre - fapt care este adeseori trecut cu vederea în discuțiile actuale.)

Au existat impacturi cosmice chiar și în cursul istoriei Pământului. Este posibil ca, în diverse momente ale istoriei sale, meteoriți să fi lovit Pământul sau să se fi prăbușit în oceanele acestuia, provocând inundații înfricoșătoare în întreaga lume. Un lucru este sigur însă: cauza tuturor acestor evenimente – după cum știm actualmente – nu ar fi putut să fie Luna. Prin urmare, adeptii lui Horbiger vor fi nevoiți să se mai gândească.

Pe de altă parte, mai există un aspect care rămâne în continuare în suspensie – un lucru pe care Horbiger l-a avansat pur intuitiv și care a fost din nou, recent, subiectul unor controverse. Horbiger a susținut că tot ceea ce există în univers se supune unui proces atotputernic de evoluție – că întregul univers este un „organism viu” și că fiecare din părțile sale constituente le influențează pe toate celelalte. Și într-adevăr, particulele elementare nu și-au căpătat caracteristicile descumpănitoare din neant, ci tocmai prin interacțiunile lor cu alte obiecte, cum ar fi particulele Higgs. Particulele nu sunt – după cum sugerează însăși denumirea lor – niște obiecte independente; sunt „parte” din ceva. Fiecare particulă reflectă întregul și universul constă în particulele din care el însuși a fost creat. Acest adevăr simplu i-a dus pe astrofizicieni la întrebarea (la prima vedere absurdă): să fie oare universul un organism viu?

Universul: un organism viu?

Ce sau poate chiar cine este universul? Dumnezeu nu este altceva decât o manifestare a întregului cosmos? Întrebări de acest gen au făcut parte din filosofia religiilor timp de mii de ani și nu au fost ticluite de Horbiger. În astrofizica modernă, „ființa universului” este tratată la fel cum este tratată în religie – diferența este, desigur, aceea că specialiștii în cosmologie nu susțin că reprezintă credința, ci opinia științifică. Profesorul Paul Davies, specialist în fizica cuantică și cosmologie în cadrul Universității de Stat Arizona, din Statele Unite, a publicat mai multe articole pe acest subiect, precum și o serie de cărți controversate, cum ar fi *The Accidental Universe* –

Universul întâmplător, The Mind of God - Minteaa lui Dumnezeu, About Time - Despre timp și The Goldilocks Enigma - Enigma Goldilocks.²⁶

Un alt exponent strălucit al acestei ipoteze „Dumnezeu ca Univers” este americanul James Gardner. În prezentările sale la convențiile și simpozioanele internaționale, își șochează și își uimește audiența cu logica sa rece și afirmațiile provocatoare, cum ar fi cele ce urmează:

Orice copil știe că universul este un mediu ostil pentru om. Însă dacă vei privi lucrurile mai îndeaproape, îți vei da seama că nu este așa. Universul este un loc foarte ospitalier! ²⁹

James Gardner își începe prezentările cu originile universului și dovedește că exact acest caracter ospitalier a fost un element constitutiv al însuși Big Bangului. Toate componentele - care ulterior s-au transformat în atomi, particule subatomice, molecule și chiar forme de viață - au fost prezente deja la momentul Big Bang. Privind lucrurile din această perspectivă, dezvoltarea și proliferarea formelor de viață în cosmos nu s-au mai produs la întâmplare, ci au reprezentat o parte naturală a evoluției universului. Scopul universului constă în a umple întregul cosmos cu forme inteligente de viață. Prin urmare, observăm încontinuu nașterea unor noi universuri. Fiecare gaură neagră care înghite o Cale Lactee, o scuipă înapoi într-un nou Big Bang într-un alt loc și într-un alt moment. Se petrece un fel de reproducere cosmică: se nasc noi „universuri-bebeluș”. Hipercivilizațiile deosebit de avansate însămânțează apoi aceste universuri-bebeluș cu viață. Acest „mesaj al vieții” se răspândește în întregul univers; noi, oamenii, nu suntem decât o părticică din el. Aceasta este o intuiție pe care am împărtășit-o în multe dintre cărțile mele, cu mult înainte să fi auzit măcar de minunatele cercetări ale lui James Gardner.³⁰ Și atunci, de unde mi-a venit această intuiție? Ei bine, nu este nicio coincidență, susține controversatul James Gardner. „Memele” sunt răspunzătoare pentru această

proliferare.³¹ Spre deosebire de gene, memele sunt particule de informație care se răspândesc ca virusurile. În vreme ce genele transmit informația ereditară (ADN), memele transmit informațiile de o manieră mai dematerializată - direct de la creier la creier, neîntrerupt, clipă de clipă, în întregul univers. De fiecare dată când țin o prelegere, „infectez” alte creiere cu memele mele. (Același lucru, dragă cititorule, ți se întâmplă exact în această clipă, în timp ce citești aceste cuvinte.)

Poate că Horbiger a reușit să marcheze câteva puncte dintr-un noroc chior cu a sa Teorie a Lumii de Gheață - de exemplu, posibila existență a uriașilor într-un trecut sumbru și depărtat ori scufundarea unor locuri străvechi ca urmare a unor catastrofe globale - însă în rest, în cea mai mare parte, a fost foarte departe de realitate. De exemplu, Luna de astăzi se rotește în jurul Pământului de mult mai mult decât 14.000 de ani. Pe urmă, mă întreb, de unde i-a venit lui Horbiger ideea că întregul univers este un fel de formă de viață cosmică? La vremea respectivă a fost considerată o nebunie. Să fi fost vorba doar despre megalomania lui sau a avut vreo legătură cu memele?

Cum a fost descoperit Tiahuanaco

Oamenii se îndreaptă spre Tiahuanaco de secole întregi. Cele mai vechi relatări despre acest subiect ne vin de la cronicarul spaniol Pedro Creza de Leon, care l-a vizitat în 1549.

Tiaguanaco no es pueblo muy grande, pero es mentado por los grandes edificios que tiene...

...Tiahuanaco nu este un mare sat, dar este celebru pentru construcțiile sale grandioase... la scurtă distanță de un deal se află două statui din piatră sculptate în formă omenească... sunt atât de mari, încât par niște uriași... însă faptul care trezește cea mai mare uimire este dimensiunea [blocurilor din piatră - adăugarea autorului], care sunt atât de gigantice, încât nu înțelegem cum a fost posibil să fi fost mutate de oameni. Multe dintre aceste blocuri au fost prelucrate în diverse moduri... Există de

asemenea blocuri din piatră cu treceri asemenea ușilor, toate făcute dintr-un singur bloc... nu înțelegem cu ce fel de unelte a fost posibil să se realizeze asemenea lucrări... mai mult decât atât, trebuie că blocurile au avut niște dimensiuni cu mult mai mari înainte să fie prelucrate... Nimeni nu înțelege cum a fost posibil să fie deplasate aceste greutate imense... Am primit asigurări că aceste construcții existau deja aici înaintea perioadei incașilor și mare parte din ceea ce au ridicat ulterior incașii la Cuzco a fost inspirat de ceea ce au văzut la Tiahuanaco... în prezența lui Juan Varagas, i-am întrebat pe băștinași dacă aceste construcții au fost ridicate în perioada incașilor: au râs și mi-au răspuns că aceste clădiri existau cu mulți ani înainte ca incașii să-și înceapă stăpânirea. Aceste structuri – m-au asigurat ei, și știau acest lucru cu certitudine de la înaintașii lor – fuseseră ridicate într-o singură noapte, construite de ființe a căror origine nu o cunoșteau... Și fie ca faima acestor lucruri să rămână intactă în întregul univers... (... y hacen que vuelva la fama de las cosas que suceden por el universo...) Nu mai trăia nimeni care să fi cunoscut acest loc nepământean altfel decât ca o ruină... 32

Cu aproximativ patru sute de ani în urmă, și Garcilaso de la Vega a stat în fața ruinelor impozantelor ziduri și platforme, dintre care astăzi nu s-au mai păstrat decât o parte. (Aceasta pentru că bolivienii au detonat aceste blocuri din piatră vechi de milenii întregi pentru a-și face material de construcții.)

În Cartea 1, capitolul 23 al lucrării sale pe acest subiect, Garcilaso de la Vega scria despre acest inexplicabil loc:

Am privit minunându-mă marele zid construit din blocuri din piatră atât de mari, încât nu ne-am putut imagina ce forță pământească ar fi putut duce la bun sfârșit o asemenea întreprindere... Băștinașii susțin că aceste construcții se aflau aici înaintea incașilor... Nu știu cine au fost constructorii, dar știu cu un anumit grad de certitudine de la strămoșii lor că toate aceste minuni au

fost ridicate într-o singură noapte...33

Juan de Betanzos, un alt cronicar al vremii, a afirmat că era vorba despre creatorul „contici Viracocha”, care a mai creat și Soarele, Luna și stelele: „Și în aceeași noapte a oamenilor, a construit el însuși Tiahuanaco” 34.

Potrivit acestei versiuni, zeii – indiferent cum vrei să interpretezi acest termen – au fost implicați în realizarea construcțiilor de la Tiahuanaco. Un lucru asupra cărora toți cronicarii au căzut de acord: impresionantul complex a fost construit „într-o singură noapte”.

În 1572, Cristóbal de Molina era preot și medic al spitalului indian din Cuzco. Avea contacte intense cu băștinașii și a consemnat cu conștiinciozitate folclorul religios. Hans Horbiger ar fi putut să folosească aceste scrieri ca sursă pentru a sa Teorie a Lumii de Gheață, Molina scriind că Manco Capac a fost primul incaș și că povestea „potopului” le era deja bine cunoscută indienilor educați din perioada precreștină. Potrivit legendelor lor, viața a fost cu desăvârșire distrusă și apa a acoperit până și cei mai înalți munți. Un singur bărbat și o singură femeie au supraviețuit potopului, „într-o cutie”.33 Creatorul, spuneau ei, a dus această pereche la Tiahuanaco, unde a început să creeze noi animale, pești și păsări.

Nu mi-ar fi deloc greu să citez cel puțin 50 de pagini din epoca conchistadorilor și tot așa ajunge la aceeași concluzie: oricine a vizitat ruinele de la Tiahuanaco în urmă cu 400 de ani și a stat în fața impresionantei Puma Punku s-a simțit intimidat de uriașele construcții. În zilele noastre, ai putea spune chiar copleșit. O sută de ani mai târziu, Antonio de Castro y del Castillo, care era episcop în La Paz, în 1651, rezuma perfect:

Cu toate că odinioară s-a presupus că ruinele ar fi reprezentat opera incașilor, fiind fortărețe pentru războaiele lor, acum este clar că sunt, de fapt, de origini antediluviene... [sublinierea autorului] Dacă ar fi fost opera incașilor, îngropată atât de adânc, nici spaniolii nu ar fi fost capabili să realizeze construcții atât de minunate

și de spectaculoase...36

Miguel Balboa, cronicar și preot care s-a stabilit în Perú în 1566, a scris că până și incașii Huayna Capac priviseră ruinele de la Tiahuanaco „copleșiți și minunându-se”.37

O problemă împietrită

Uimirea și mirarea acelor oameni care s-au aflat în fața ruinelor de la Tiahuanaco cu secole în urmă i-au făcut și pe vizitatorii ulteriori să dea din cap copleșiți de propria micime și cu venerație. Însă aceasta nu a fost tot: o altă parte a complexului de la Tiahuanaco constă dintr-o serie inexplicabilă de blocuri de piatră de dimensiuni monstruoase, cunoscute sub numele de Puma Punku. Această parte a complexului este situată la câțiva kilometri sud-vest de Tiahuanaco – și vreau să-ți spun cu această ocazie: dacă vizitezi vreodată Tiahuanaco, nu rata Puma Punku! Nu te lăsa înduplecat de scuzele ghizilor obosiți. În vreme ce Tiahuanaco a fost, într-o mică măsură, reconstruit, acest lucru nu mai este posibil și la Puma Punku. Blocurile din piatră sunt pur și simplu prea grele și prea mari. Mulțumită Teoriei Lumii de Gheață a lui Horbiger și filosofiei rasiste naziste a perioadei respective, Puma Punku a fost ignorată într-un mod scandalos în literatura arheologică modernă. Iată cum este tratat misteriosul sit sud-american de la Puma Punku într-o măreață antologie – în numai câteva rânduri de text:

În colțul de sud-vest de la Tiahuanaco se află marile piramide cunoscute sub numele de Puma Punku. Platformele lor superioare formează două suprafețe plate, la înălțimi diferite, pe ambele putându-se ajunge urcând mai multe rânduri de trepte. Pe una dintre platforme este posibil să se fi aflat un templu, cu trei portaluri mari construite în stilul Porții Soarelui.38

Nu e doar insuficient; e și greșit. Puma Punku nu a fost niciodată o piramidă și nu se prezintă nici în zilele noastre ca o atare construcție, iar așa-numita „Poartă a Soarelui” – ei bine, este un subiect cu totul diferit și nu are nicio legătură cu platformele de la Puma Punku. (Voi

reveni mai târziu la acest subiect.)

În prima jumătate a secolului al XIX-lea, paleontologul francez Alice Charles Victor d'Orbigny (1802 - 1857) a efectuat o călătorie în America de Sud. În 1833 s-a aflat în fața ruinelor de la Puma Punku și a relatat în legătură cu „imensele portaluri dispuse pe blocuri orizontale de piatră” 39. El a măsurat lungimea uneia dintre platformele neîntrerupte ca fiind de 131 picioare - 39, 92 metri. În zilele noastre însă, nu mai există blocuri din piatră interconectate: toate sunt sparte, sfărâmate sau pur și simplu devastate de timp. În ciuda faptului că armata boliviana a folosit blocurile de piatră de la Puma Punku drept țintă pentru exercițiile de tir până în anii 1940, blocurile rămase sunt suficiente încă pentru a-ți tăia respirația. În 1869, călătorul și scriitorul elvețian Johann Jakob von Tschudi a dat peste ruinele de la Puma Punku și a scris: „În drumul către Puma Punku, am descoperit un câmp pe care se afla un monolit ciudat, înalt de aproximativ 1, 5 metri și lung de aproximativ 1, 67 metri. La bază are în jur de 0, 6 metri, iar la vârf 0, 45 metri. Prezintă două rânduri de jgheaburi sau compartimente. Monolitul acesta este cunoscut sub numele de El Escritorio, biroul” 40.

Indiferent cine a fost cel care a numit acest bloc de piatră „biroul” - deoarece numeroasele compartimente într-adevăr sugerează niște sertare - nu a nimerit-o deloc. Acest bloc este din andezit și probabil că a slujit ca suport pentru niște bare din piatră. Chiar și în calitate de specialist în misterele Epocii de Piatră, Puma Punku îmi taie întotdeauna răsuflarea. Și am fost acolo de șaisprezece ori! Acest sit, Puma Punku, și Tiahuanaco, din vecinătate, sunt panorame ale unei alte culturi. Blocurile imense din andezit și diorit (o rocă subterană cenușiu-verzuie incredibil de dură și de rezistentă la intemperii) sunt împrăștiate peste tot. Nu există absolut niciun pic de granit aici. Monoliții au fost lucrați cu o asemenea precizie, găuriți și lustruiți, ca și cum ar fi fost realizați într-un atelier echipat cu utilaje moderne, cum ar fi freze

din oțel inox și burghie cu vârf diamantat. Canale extraordinar de precise, late de aproximativ 0, 63 centimetri și adânci de aproximativ 0, 84 centimetri, tăiate în unghi drept – un lucru care pur și simplu nu ar fi fost posibil cu unelte din Epoca de Piatră – străbat suprafețele monoliților din diorit (Vezi imaginea 1.6 de la pagina 44). Nimic din ce se poate vedea aici nu corespunde imaginii unei culturi primitive a Epocii de Piatră. Puma Punku a fost martorul unei tehnologii superioare impresionante – și acest lucru poate fi demonstrat.

Chiar dinainte ca Hans Horbiger să înceapă să hărțuiască întreaga comunitate a oamenilor de știință cu a sa Teorie a Lumii de Gheață, alți doi oameni de știință germani au vizitat Tiahuanaco și Puma Punku. Max Uhle (1856 – 1944) a fost arheolog. Este cunoscut ca „Părinte al arheologiei peruane”. L-a cunoscut pe geologul și exploratorul Alphons Stiibel (1835 – 1904) la Muzeul Regal Zoologic și Antropologic-Etno-grafic din Dresda. Cei doi erudiți au devenit în curând

«D

prieteni și colegi și, în 1892, au publicat o lucrare standard incomparabilă: Die Ruinenstätte von Tiahuanaco im Hochlande des alten Perii – Ruinele de la Tiahuanaco, de pe înălțimile Perú-ului antic.⁴¹ Această lucrare, care mai poate fi găsită, în zilele noastre doar în marile biblioteci și de obicei nu este împrumutată la domiciliu, are 58, 5 centimetri înălțime și 38 de centimetri lățime și cântărește în jur de 8, 2 kilograme! Alphons Stubel a notat măsurătorile precise realizate la Tiahuanaco și Puma Punku, iar arheologul Max Uhle a adunat cu scrupulozitate întregul canon de scrieri existente pe subiectul misterioaselor ruine. Textul său este plin de note de subsol, însemnări și remarci.

Chiar și la data aceea, Tiahuanaco era în ruină. Jefuit și vandalizat de hoți și organizații de stat, care au transportat blocurile șlefuite Dumnezeu știe unde și le-au folosit la construcția de case. De exemplu, de aici provine

întregul material de construcție pentru biserica satului Tiahuanaco, precum și pentru zidurile de împrejmuire ale tuturor curților din vecinătate. Monoliții au fost spărți, blocurile prelucrate cu o asemenea precizie au fost modificate și coloanele vechi de milenii întregi au fost adaptate pentru a corespunde arhitecturii bisericii. Prin urmare, nu este deloc surprinzător că munca actuală de reconstituire de la Tiahuanaco nu reușește decât să dea indicii cu privire la măreția de odinioară a acestui sit. Cu toate acestea, Știibel a reușit să măsoare un dreptunghi lung de 120 metri (de la nord la sud) și lat de 113 metri (de la est la vest). În fața acestui dreptunghi se afla o poartă pe jumătate prăbușită, construită din lavă andezică de culoare gri deschis, înaltă de 3 metri și lată de 3, 8 metri, cu o grosime de aproximativ 0, 5 metri. Astăzi, este cunoscută sub numele de „Poarta Soarelui”. Această poartă conține, dăltuite în piatră, patruzeci și opt de ființe înaripate, care flanchează în stânga și dreapta un personaj principal. Max Uhle scria:

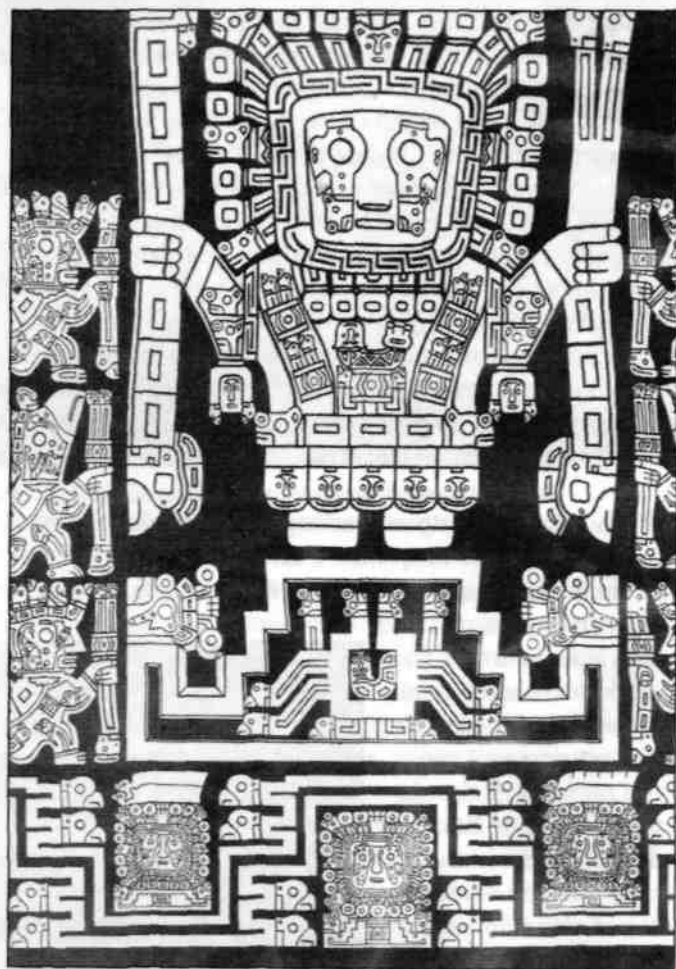

„În ele [ființele înaripate - adăugarea autorului] vedem cea mai valoroasă moștenire a unei epoci de mult uitate din istoria religiilor. Mitologia conținută de această reprezentare se dezvăluie în aripile ființelor care înconjoară personajul din centru... Și acest personaj central nu poate fi altceva decât un fel de ființă divină, nu în ultimul rând datorită coroanei solare care îl înconjoară, precum și datorită? Partea fronta] a a porții Soardui celorlalte semne. Este aproximativ în jurul anului 1910.

Dumnezeul suveran, Imagine de domeniu public.

căruia îi aduce omagiu mulțimea de slujitori cerești

înaripați. Este aproape ca și cum friza dispusă de-a lungul părții inferioare a fost destinată să transpună această scenă omagială de pe Pământ într-un context ceresc...” 42

1.8. O reproducere precisă a personajului central, datând aproximativ din jurul anului 1910. Imagine de domeniu public.

Această interpretare spontană a Porții Soarelui ne parvine din anul 1877. Toți reprezentanții mediului academic al epocii care au urmat, cum ar fi profesorul Arthur Poznansky, dr. Edmund Kiss și dr. Hans Schindler Bellamy, au analizat personajele de pe Poarta Soarelui și au presupus că reprezentau cel mai fenomenal calendar

din lume. (Acesta este un alt lucru asupra căruia voi reveni mai târziu.)

Stuhle și Uhle au fost uimiți de calitatea pietrei folosite la Tiahuanaco și la Puma Punku. Citez:

Tipurile de andezit care au fost prelucrate aici prezintă un asemenea grad de duritate și de rezistență în timp, încât trebuie fără îndoială să le considerăm ca fiind cele mai dificil de prelucrat... Reținând caracteristicile majorității materialului prelucrat de aici, din acest sit în ruină, ne aflăm în fața nu doar a unei probleme arhitectonice, ci și a unei probleme tehnice. S-ar părea că însăși calitatea muncii prezentă aici este cu totul disproporționată în raport cu mijloacele tehnice aflate la dispoziția peruanilor antici.⁴³

Aceste rânduri îi aparțin lui Alphons Stubel, geolog de profesie și expert, care - putem fi cât se poate de siguri - era bine familiarizat cu duritatea rocilor. Dioritul - de exemplu - o rocă subterană de culoare cenușiu-verzuie, are o duritate de gradul 8. Gradul de duritate este o măsură a rezistenței unui corp solid la penetrarea de către un alt corp. Duritatea mineralelor este măsurată pe scara Mohs (numită astfel după Friedrich Mohs, 1773 - 1839). Orice material solid are un grad mai redus de duritate decât un alt material care poate fi folosit pentru a-l zgâria și un grad de duritate mai ridicat decât oricare alt material pe care îl poate zgâria. Gândește-te la următorul lucru: diamantul, cel mai dur mineral de pe Pământ, are duritatea de gradul 10. Diamantul nu poate fi zgâriat de roci cum ar fi granitul. Pentru a prelucra dioritul cu acea precizie incredibilă care poate fi văzută la Puma Punku, ai avea nevoie de unelte cu mult mai avansate decât topoarele

1.9. Fiecare piesă este șlefuită. Imaginea îi aparține autorului.

de piatră (Vezi imaginea 1.9). Uneltele care au fost utilizate trebuie să fi fost cel puțin la fel de dure, dacă nu chiar și mai dure decât dioritul. A susține orice altceva este o pierdere de timp!

Scuze îndoielnice

Exact despre aceasta este vorba! Cu siguranță este ceva putred în Danemarca! Pentru început, din cauza uneltelor care pur și simplu nu se potrivesc cu această cultură a Epocii de Piatră și în al doilea rând din cauza planurilor tehnice complexe care ar fi fost necesare. În mod sincer, arheologia actuală nu poate risca să ia în considerare această problemă, deoarece ar însemna să deschidă o adevărată cutie a Pandorei, în mod intenționat. Chiar și în epoca trecută a conchistadorilor, au fost constituite așa-numitele comites, care au primit sarcina de a distruge în mod sistematic tot ceea ce ar fi avut vreo legătură cu „religia păgână”. Fanatismul preoților a fost insașiabil. Aceste comites erau alcătuite din oameni i 1

familiarizați cu situațiile din zonele respective. Adeseori, fiii șefilor de triburi și preoții soarelui erau obligați să facă parte din aceste comites și să caute altarele străvechi. Sub conducerea preoților catolici, s-a distrus tot ceea ce era, într-un fel oarecare, distructibil. A

fost vorba despre o ștergere sistematică a mult-urâtei culturi păgâne. Mii de statui și temple construite de incăși și din perioada preincașă au fost distruse, iar resturile au fost aruncate pe pantele muntelui. Singurul simbol religios care a fost permis a fost semnul crucii. Iar când acest zel religios a fost într-un târziu satisfăcut, au urmat jefuitorii de piatră, în căutare de material de construcție pentru drumuri, biserici și case. Poate că acei constructori necunoscuți care au creat Tiahuanaco au bănuț pericolele zelului religios orb și intenționat au lăsat în urma lor câteva semne pentru eternitate.

Se spune că Tiahuanaco a fost construit „într-o singură noapte” – potrivit cronicarilor. Au fost implicați constructori necunoscuți, unelte necunoscute și proiectanți necunoscuți. Unul dintre zeii folositori era numit „Viracocha”, însă „Ticsiviracocham Con Ticsi Viracocha și Pachayachachic sunt unul și același personaj” 44. Potrivit lui Știibel și Uhle, cuvântul poate să fie împărțit în componentele sale în limba Quéchua. Cocha înseamnă mare, ocean; vira înseamnă grăsime sau spumă. Alătură-le și obții „spuma mării”. Expertul lingvist E.W. Middendorf, care a publicat patru volume referitoare la limbile Quéchua și Aymara cu aproximativ 150 de ani în urmă și este recunoscut drept unul dintre cele mai mari autorități în limbile indienilor sud-americani, vine cu o altă interpretare. El traduce „Con Ticsi Viracocha” prin „Zeul din marea de lavă lichidă” [sublinierea autorului].45 Aici con = zeu, ticsi = lavă și cocha = mare. Johann Jakob Tschudi a tradus aceasta ca însemnând „Marea originii și sfârșitului tuturor lucrurilor”.46

Numele de „Zeul din marea de lavă lichidă” ne aduce mai aproape de secretul lui Viracocha?

După ce Știibel și Uhle au netezit calea cercetărilor serioase în situl de la Tiahuanaco, numeroși oameni de știință cu diverse specializări au preluat acest subiect. Către începutul secolului, Tiahuanaco și Puma Punku au devenit însăși chintesența unei lumi a misterelor – alături, desigur, de Egipt. Problema era că Egiptul se afla mult mai

aproape pentru arheologii britanici, francezi și germani, care au preferat să sape în nisipurile deșertului. Foarte puțini au ales să facă o călătorie anevoioasă până pe culmile Anzilor, în Perú și Bolivia. Să nu uităm că Tiahuanaco se află la o altitudine de aproape patru mii de metri. Aerul este rarefiat și urcușul este dificil. Astăzi, turiștilor le este mult mai ușor. Avionul îi duce la La Paz, capitala Boli-viei. De aici, mai este doar o oră și jumătate de mers cu mașina pe un drum actualmente complet pavat până la Tiahuanaco și Puma Punku. Altitudinea nu s-a schimbat însă și, dacă vrei să întreprinzi această călătorie, nu încerca să faci prea multe lucruri în primele câteva zile. Ai nevoie de vreo două zile pentru ca hematiile să se aclimatizeze la această altitudine.

Poznansky: un fanatic?

Un om care a hotărât că voia să știe mai multe a fost Arthur Poznansky, profesor de inginerie geodezică la Universitatea Regală Bavareză. El a lucrat la Tiahuanaco între 1904 și 1945. Acest loc l-a fascinat într-o asemenea măsură, încât, la scurt timp după sosirea sa aici, a decis să rămână în Bolivia, iar pe parcursul anilor a fost apreciat cu titluri academice onorific venite unele după altele. Poznansky a fost: președinte al Societății Geografice din La Paz, președinte al Societății Arheologice din Bolivia; director al Institutului de Antropologie, Etnografie și Istorie Timpurie din Tiahuanaco; membru al Academiei de Științe de la New York și așa mai departe, lista poate continua. Începând din 1910, în domeniul arheologiei bol Mene și peruane nu s-a întâmplat nimic fără aprobarea lui Arthur Poznansky. A fost respectat, acoperit cu onoruri și urât - în concluzie, o persoană foarte controversată. Poznansky a scris patru tratate științifice referitoare la Tiahuanaco sau „leagănul umanității”, după cum l-a botezat el.⁴⁷ L-a disprețuit, l-a luat în derâdere și l-a batjocorit pe arheologul Max Uhle, numindu-l chiar iluzionist, falsificator și fantast, acest ultim epitet apărând într-un pamflet scris cu scopul de a-l discredita pe Max Uhle.⁴⁸

Poznansky a fost primul care a stabilit cu precizie poziția sitului Tiahuanaco: 16 grade, 33 de minute și 7 secunde sud și 68 de grade, 40 de minute și 24 de secunde vest de Greenwich.

Poznansky a condamnat distrugerea lipsită de profesionalism a ruinelor de către un săpător pe nume Georges Courty și a pretins că exact același lipsit de discernământ și egoist Georges Courty, care realizase excavații la Tiahuanaco în 1903, nu era altceva decât un jefuitor de morminte și că provocase mai multe distrugerii decât oricare din îndelungatele epoci trecute. Populația indigenă, potrivit lui Poznansky, numise templul principal „Akapana”, ca și străbunii lor. În limba străveche aymara, acest nume înseamnă „locul unde sălășluiesc observatorii”. Este un lucru pe care ar trebui să-l reținem, nu crezi?

1.10. Această statuie este cunoscută sub numele de Pachamama. Imagine reprodusă prin bunăvoința Tatjanei Ingold, Solothurn, Elveția.

Potrivit lui Poznansky, Tiahuanaco nu a cunoscut o „perioadă de decădere. Iar cei care susțin un asemenea nonsens nu au studiat niciodată cu adevărat această metropolă preistorică... Tiahuanaco este cel mai mare templu al Soarelui care a fost construit vreodată de om – nu doar în America de Sud, ci și în întreaga lume”.⁴⁹

Nu a fost doar o comparație bombastică: Poznansky era foarte bine familiarizat cu structurile din Egipt. La Tiahuanaco, a găsit nenumărate semne care indicau o conexiune între Cer și Pământ. A descifrat descrierile stelelor și ale altor corpuri cerești și a observat că una dintre statuile mari care au fost descoperite la Tiahuanaco purta numele Pachamama, care înseamnă nici mai mult și nici mai puțin decât „Mama Cosmosului”. (Pacha înseamnă „cosmos” în aymara.) Această statuie are pe sâni două din aceleași ființe înaripate care se găsesc pe Poarta Soarelui. Pe spate are o serie de ilustrații fenomenal de delicate, gravate la milimetru, ca și cum mâna artistului ar fi fost călăuzită de un fel de șablon foarte fin și ar fi folosit un burghiu de precizie stomatologică. Actualmente, statuia

este mândria și plăcerea Muzeului în aer liber din La Paz. Printre gravuri, Poznansky a descoperit un calendar absolut perfect, care nu este numai o cronică a parcurgerii anului, ci și a fazelor lunii.

Același lucru este valabil și în cazul gravurilor de pe Poarta Soarelui. „Preoții-astronomi” (Poznansky) au știut cum să reprezinte solstițiile de iarnă și de vară, precum și echinocțiile, poziția zilnică a Lunii și chiar „ecuatorul ceresc” până în cel mai mic detaliu („y el ele vertical de estas dos Figuras representa el Ecuador Celeste”).⁵⁰

Poznansky s-a lăsat purtat de propria emoție și de propriul entuziasm. Era familiarizat cu întreaga literatură care fusese scrisă despre Tiahuanaco, cunoștea legendele și folclorul incașilor, vorbea aymara și quéchua fluent și era hotărât să găsească răspunsul la întrebarea-cheie: cum au fost posibile toate acestea? Adeseori s-a îndoit de propriile sale descoperiri, s-a consultat cu alți oameni de știință și a fost obligat să ajungă la aceeași concluzie – și anume că Tiahuanaco trebuie să fie considerat un fel de metropolă preistorică, ridicată înaintea marelui potop de ființe care erau într-un fel cu mult mai evolute decât i-ar fi fost posibil omului din Epoca de Piatră. Pentru Poznansky, Poarta Soarelui reprezenta tocmai piesa centrală a unui zid fantastic acoperit cu reprezentări ale calendarului. („... La Puerta del Sol es unkamente la Parte central de un formidable muro de inscripciones calendograficas... 61)

Aceasta înseamnă că trebuie ca preoții-astronomi să fi ținut seama și de precesiunea Pământului. (Precesiunea se referă la variațiile înclinației axei de rotație a planetei. Ciclul de precesiune al Pământului durează aproximativ 25 800 de ani.) Poznansky a identificat trei perioade de construcție la Tiahuanaco și a observat că cel puțin unele părți din Puma Punku aparțineau celei mai vechi dintre aceste perioade – această cea mai veche perioadă fiind, în mod paradoxal, perfectă din punct de vedere tehnic, contrar oricărei reguli a evoluției tehnologice. După cum știm cu toții, la început tehnica este întotdeauna destul de

primitivă: trebuie să fie perfecționate uneltele și tehnicile. De la o generație la alta se fac mici progrese și se îmbunătățește și priceperea. Acest fapt se aplică doar într-o măsură limitată în cazul Tiahuanaco, deoarece într-un colț al complexului se află Puma Punku - construit cu o tehnologie inexplicabilă. Generațiile ulterioare pur și simplu au vrut să extindă complexul cu unelte inferioare.

Pe baza calculelor astronomice, Poznansky a datat cea de-a doua perioadă ca fiind situată cu cel puțin 10.000 de ani înainte de Hristos, iar cea mai veche în jurul a 15 450 ani înainte de Hristos. Aceasta înseamnă cu mult înainte de New Grange (Irlanda), Stonehenge (Anglia) sau orice fel de cultură egipteană sau sumeriană. Sau cel puțin dacă acceptăm învățăturile arheologice consacrate.

Dar cu toate că Arthur Poznansky s-a lăsat adeseori stăpânit de propriul entuziasm, a fost orice altceva, numai un fantezist nu. A fost un cercetător adevărat, trup și suflet: nu și-a întemeiat munca doar pe propriile descoperiri și teorii, ci a recurs în mod regulat la înțelepciunea altor astronomi, geologi și așa mai departe. În acest fel, a putut să se asigure că flora și fauna prezente în cursul construirii primei etape a complexului Tiahuanaco trebuie să se fi schimbat radical: „Acest fapt poate fi demonstrat limpede de resturile de viață marină și de sedimentele aluvionare din apropierea lacului

Titicaca”. Poznansky a căutat și cariera din care au provenit imensele blocuri de piatră și a descoperit-o la o distanță de aproximativ șaiszeci și patru de kilometri de locația ruinelor, pe pantele vulcanice din „Kjapphia” (regiune cunoscută acum sub numele de „Cerro de Skapia”) din apropiere de Zepita, de partea peruviană a frontierei. Aici au putut fi găsite numeroase tipuri diferite de andezit. (Andezitul se formează din magma vulcanică răcită.)

Pe urmă, Poznansky s-a confruntat cu o altă problemă: cum au ajuns blocurile tocmai până la Tiahuanaco? Cea mai plauzibilă soluție presupunea drumuri special construite, pe o fundație foarte solidă. Ar

fi putut să fie folosiți bușteni pe care s-ar fi putut deplasa blocurile de câte 200 de tone. Pe urmă a mai fost și ideea vaselor. Poznansky a susținut că odinioară acolo ar fi existat - „fără umbră de îndoială” 53 - un sistem de canale. Faptul că a existat apă în împrejurimi poate fi demonstrat geologic. Însuși Tiahuanaco era așezat într-un port. Însă aceasta s-a întâmplat cu foarte, foarte mult timp în urmă, într-o epocă preistorică.

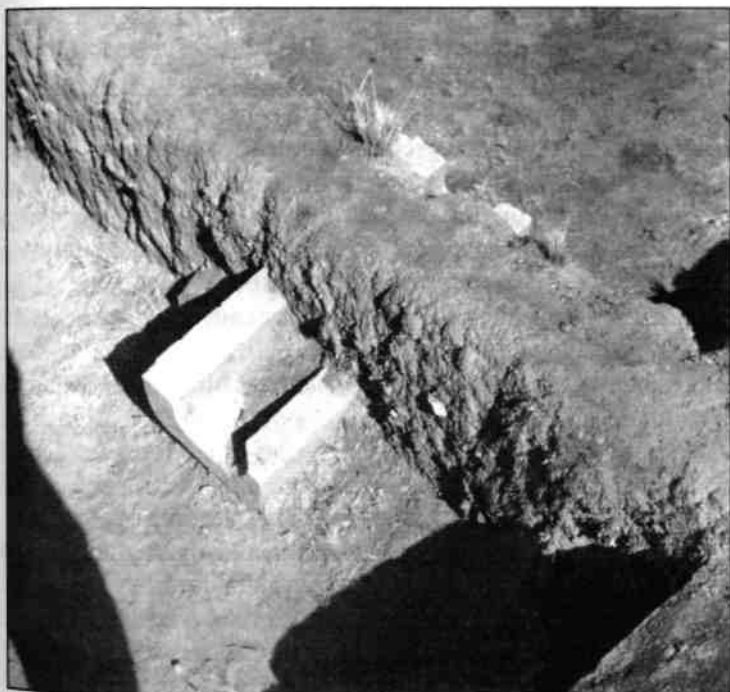
Poznansky a fost prima persoană care a postulat un sistem de canale complicat și perfect conceput, inclusiv conductele care - până în zilele noastre - arată ca și cum ar fi fost turnate din beton modern. (Vezi figura 1.11.) în plus, existau - mai ales la Puma Punku - o serie de încăperi subterane construite din blocuri de andezit perfect lipite unele de celelalte pentru a fi la fel de etanșe ca un ceas elvețian. Poznansky le-a demonstrat adeseori acest lucru vizitatorilor neîncredători, turnând găleți de apă în încăperile închise.

Turiștii din zilele noastre nu mai pot vedea încăperile subterane. Există în continuare, dar au fost astupate.

A existat însă o problemă căreia Poznansky nu a putut să-i găsească nicio soluție:

...Hay otra cosa curiosa...

Mai este un lucru descumpănitor. În centrul Templului Soarelui din Tiahuanaco, cu alte cuvinte în partea cea mai importantă a ruinelor existente, am descoperit un bloc fasonat lat de aproximativ un metru și lung de doi metri. Acesta a fost, fără îndoială, locul în care preoții-astronomi și-au plasat odinioară Poarta Soarelui, în mijlocul giganticului lor zid-calendar. Ciudat este faptul că acest bloc central, care se află în punctul cel mai sfânt al complexului, este făcut dintr-un gen complet diferit de piatră față de restul ruinelor. Este o rocă neobișnuit de urâtă... Pentru nespecialiști, arată ca și cum ar fi fost compus din multe resturi, dar eu suspectez că este vorba despre un gen de trachit dur cu completări din alte roci vulcanice, care fac blocul să arate ca un conglomerat de roci diferite. Aș vrea să

1.11. Aceste bucăți de conducte arată aproape ca și cum ar fi fost turnate din beton (foto din 1967). Imagine din colecția autorului.

repet: această rocă nu a mai fost folosită niciunde în altă parte – nici pentru statui, nici pentru platforme.⁵⁴

Poate, deși este posibil ca aceasta să nu fie decât o speculație, a fost un gen de „turnătură din beton” și – din nou poate este locul în care se află urnele pe care le-au lăsat constructorii pentru generațiile dintr-un viitor îndepărtat pentru ei. Am căutat acest bloc „neobișnuit de urât” și nu am reușit să-l localizez – nici la Muzeul în aer liber din La Paz și nici în depozitul de la Puma Punku.

Arthur Poznansky a rămas oarecum perplex la primele întâlniri cu Puma Punku: „Ești oarecum șocat de ceea ce vezi și îți face impresia că te-ai afla în fața unui atelier ciclopic”. („En el primer momento uno queda aturdido al ver algo que parecería taller de ciclopos.”) ⁵⁵ Ulterior, Poznansky a alocat depozitul de deșeuri de la Puma Punku primei și celei mai vechi perioade. Cu toate

că bănuia că Puma Punku ar fi fost un fel de templu al Lunii, a acceptat în cele din urmă că aceste ruine vor rămâne, probabil, pentru totdeauna, o enigmă. Pentru că a venit vorba despre asta, traducerea cuvintelor Puma Punku înseamnă „poarta pumei”. Poznansky s-a interesat la bătrâni despre istoricul de care aveau știință și ei l-au asigurat că numele originar fusese „Winay Marca”, ceea ce înseamnă „orașul etern”. Un nume ideal pentru ruinele de la Puma Punku.

Chintesența cercetărilor lui Poznansky culminează cu următoarele:

Se poate atesta fără nicio îndoială că principalul templu [de la Tiahuanaco; completarea autorului] a fost un observator aliniat pe meridianul astronomic și, de asemenea, în același timp, un calendar în piatră, ingenios conceput... Iar inscripțiile hieroglifice și simbolice de pe Poarta Soarelui nu înseamnă altceva decât o descriere detaliată a diverselor funcții ale calendarului.³⁶

Schimbare climaterică? Nimic nou

Descoperirile lui Poznansky nu au fost acceptate orbește - nici măcar la vremea respectivă. Asemenea lui Hans Horbiger, Poznansky a fost convins de ideea „epocilor glaciare”. A descoperit o construcție străveche cu pereți groși de aproape 3, 65 metri într-un golf din Lacul Titicaca. A scris despre ea în cotidianul bolivian *El Diario* din 14 iulie 1931: „Este bine cunoscut faptul că Pământul a trecut prin mai multe ere glaciare în cursul cărora s-au acumulat lacuri întinse, care odinioară au acoperit întregul altiplano boliviano-peruvian... această clădire trebuie că a fost construită înaintea erei glaciare, într-o perioadă în care lacul Titicaca nu era la fel de mare ca acum...”

Toată lumea a auzit de conceptul de schimbare climaterică - în zilele noastre! Însă pe vremea lui Poznansky, se vorbea deja despre schimbări climaterice - la plural! Nu vorbim aici de examinarea găurilor din stratul de ozon - pe atunci nu aveam tehnologia necesară - sau despre prelevarea de carote de gheață din Antarctica.

Cu o sută de ani în urmă, totul se făcea cu târnăcopul, lopata și bunul simț. Rezultatele au fost aceleași ca acum. Edmund Kiss care, după cum toată lumea știe, a fost un adept al lui Horbiger și a efectuat cercetări la Tiahuanaco după Poznansky, a confirmat ceea ce alții, după el, au fost de asemenea obligați să admită: „Faptul că Tiahuanaco s-a aflat la un moment dat complet sub apă este cert. Scara ciudată de la Tiahuanaco este acoperită cu un strat subțire de calciu, care trebuie să fi fost depus de apă. Este atât de strâns lipit, încât ai nevoie de un cuțit ca să desprinzi o mostră...” 57

Kiss considera că Tiahuanaco a fost distrus de un potop și citează drept dovadă resturile de oseminte:

Oseminte de oameni și de animale, inclusiv multe specii care actualmente sunt dispărute, amestecate în sedimentele aluvionare de la Tiahuanaco. Aceste sedimente osoase au într-un loc chiar 3, 5 metri adâncime... La un moment dat, calea ferată trece printr-un defileu cu pereții de 3, 5 metri și aceasta fără să depășească adâncimea sedimentelor osoase. Sub șine poate fi văzut același sediment, constând în milioane și milioane de oase, mai mici și mai mari, fragmente de perle de malahit ceramic și multe altele...58

Asemenea lui Poznansky, Edmund Kiss a confirmat și el existența unor „urme de flux” de-a lungul stâncilor, pe distanțe de kilometri întregi. Poznansky presupunea că înălțimile din Bolivia au fost inundate de mai multe ori, deoarece axa Pământului s-a modificat, împingând în sus întreaga regiune a Anzilor. Pe de altă parte, Kiss a respins acest punct de vedere. Însă a rămas convins că Tiahuanaco a fost, la un moment dat, inundat. Observator atent, Kiss a mai remarcat de asemenea că nu doar biserica din satul Tiahuanaco a fost construită din piatră furată din ruinele de la Tiahuanaco, ci și marea catedrală din capitala La Paz.

Un calendar al erei glaciare

Edmund Kiss s-a concentrat apoi asupra reprezentărilor de pe Poarta Soarelui. A observat că – fără excepție – formele înaripate de pe friză aveau, toate, doar

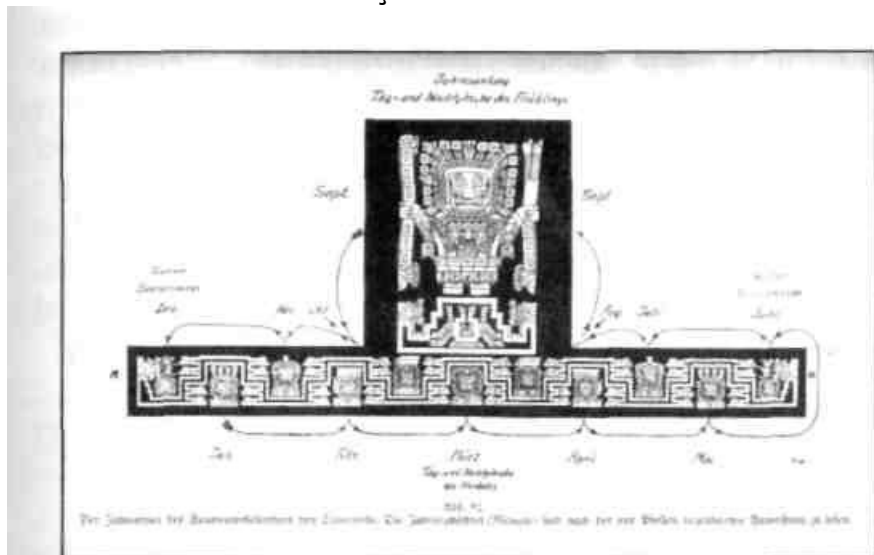
patru degete la fiecare mână și doar trei degete la picioare. După mulți ani de studiu, Kiss a avansat o teorie atât de ciudată, încât s-a simțit dator să se scuze pentru ea chiar înainte de a fi prezentat-o.

...dați-mi voie să vă rog încă de pe acum să nu lăsați cartea din mână. Și dați-mi voie de asemenea să vă implor ca, după citirea informațiilor pe care sunt pe cale să le dezvălui... să nu vă sunați medicul și să-l rugați să-i prescrie bietului autor o cură de dușuri reci. El vă asigură că este sănătos și că nu îi este deloc ușor să-și expună statura inevitabilelor râsete zdrobitoare care urmează...59

Cel puțin, omul avea simțul umorului! Prin urmare, despre ce teorie imposibilă este vorba aici?

1. Aceea că Poarta Soarelui de la Tiahuanaco este un calendar care marchează 12 perioade ale anului. Prezintă de asemenea solstițiile și echinocțiile.

2. Fiecare dintre aceste 12 perioade are numai 24 de zile. Numai lunile februarie și martie au 25.

1.12. Extras din calendarul lui Edmund Kiss. Imagine de domeniu public.

3. Fiecare din aceste zile are 30 de ore.

4. Fiecare din aceste ore are 22 de minute.

La o primă vedere, într-adevăr ar părea o nebunie. Însă Kiss a demonstrat fiecare detaliu infinitezimal de pe friza Porții Soarelui. („Friză” înseamnă partea inferioară, nu cele 48 de forme înaripate de deasupra.) Kiss a calculat și într-un sens, și în sens opus; nu a neglijat nimic – nici cel mai mărunț detaliu: totul era corect. Fiecare cerculeț avea o semnificație exactă; fiecare „cap de puma” sau „coadă de șarpe” se încadrează cu precizie în această teorie a calendarului. Kiss le-a Prezentat fotografii ale frizei multor colegi din comunitatea științifică și le-a cerut să socotească singuri și să-i contrazică calculele. Însă nici măcar unul singur dintre aceștia nu a putut să-l contrazică. Calculele corespundeau, însă doar dacă se ținea cont de un an de 12 luni formate din câte 24 de zile cu 30 de ore și fiecare oră de 22 de minute. Oare vechii locuitori ai metropolei Tiahuanaco chiar au folosit un asemenea calendar? Și dacă da, când anume? Cu câte mii de ani în urmă? Înaintea ultimei ere glaciare?

Mi-ar face plăcere să vă redau aici ideile lui Edmund Kiss pe marginea acestui calendar, dar ar trebui să citez cel puțin treizeci de pagini din cartea lui și acest lucru pur și simplu nu este posibil. Aceia dintre voi care vreți să știți va trebui să vă duceți să căutați singuri această carte. Întotdeauna este util să ai o imagine de ansamblu, să-ți faci o idee despre ce anume vorbea Kiss. El însuși concluziona:

Să fie într-adevăr vorba despre o coincidență? Sau sunt doar invenții ale unui om indus în eroare care – indiferent ce-ar fi – este hotărât să descifreze calendarul de pe Poarta Soarelui de la Tiahuanaco? Ei bine, în acest caz numărul coincidențelor se mărește alarmant! Nu, interpretarea acestor pictograme nu este forțată: s-a conturat aproape de la sine de îndată ce au fost descifrate hieroglifile de la bază. Cele trei referințe care indică unde pot fi găsite ciclurile selenare în funcție de an și de lună, precum și felul în care trebuie numărate sunt de o logică atât de limpede, încât modul în care sunt reprezentate pe calendar nu poate fi calificat decât ca fiind plin de

inventivitate.60

Oare tot ceea ce au pretins vrednicii doctori Edmund Kiss și Arthur Poznansky că au descoperit nu a fost decât o mistificare? Ei bine, să spunem așa: nu au fost singurii. După cel de-al Doilea Război Mondial au mai urmat mulți alții. Și hai să nu uităm că ar trebui să-i considerăm pe cei doi ca fiind doi exponenți complet diferiți, nu în ultimul rând datorită ideologiilor lor cu totul și cu totul diferite. Hans

Horbiger, propagator al Teoriei Lumii de Gheață era cunoscut ca simpatizant nazist și îi ura pe evrei. Pe de altă parte, Arthur Poznansky nu a fost un adept al lui Horbiger, însă a susținut teoria potrivit căreia Tiahuanaco a fost distrus de o inundație la finalul ultimei ere glaciare. Cea mai veche fază de construcție de la Tiahuanaco, cel puțin, datează dinaintea ultimei ere glaciare. Edmund Kiss, pe de altă parte, a fost cu certitudine un adept al lui Horbiger – cel puțin în ceea ce privește Teoria Lumii de Gheață, nu am citit niciunde că ar fi fost antisemit. Următorul de pe lista cercetătorilor a fost evreu: profesorul Hans Schindler Bellamy. În 1974, acest bătrân erudit și foarte agreabil mi-a înmănat un exemplar al cărții sale cu o dedicație personală și m-a implorat să mă asigur că cercetătorii nu vor întoarce niciodată spatele metropolei de la Tiahuanaco. Mă îngrijesc de acest lucru până în ziua de azi.61

O descoperire colosală

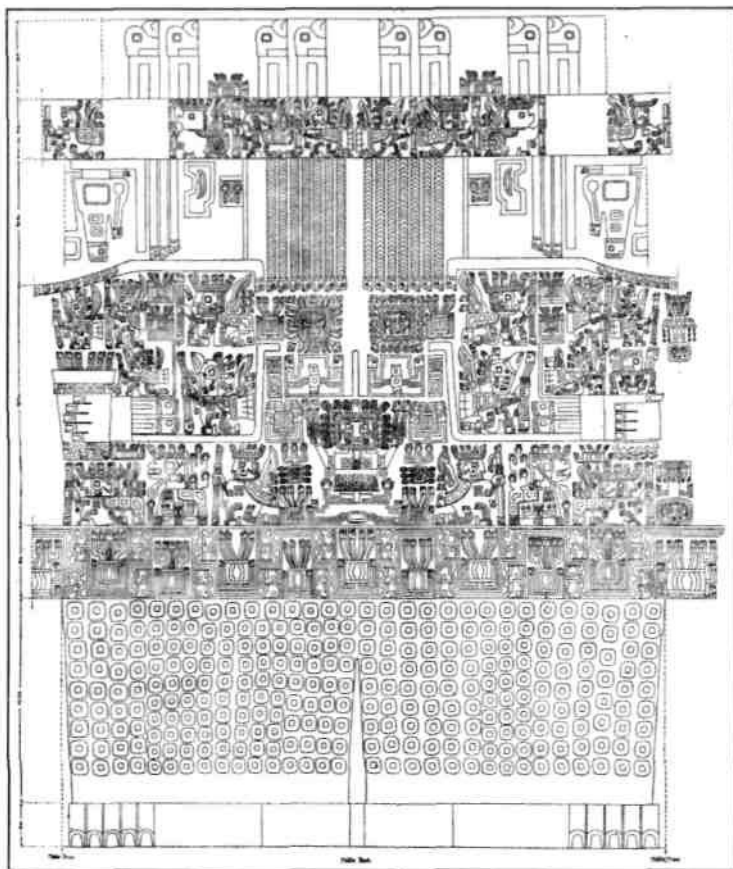
Arheologi lucrând sub patronajul Muzeului American de Istorie Naturală de la New York au început excavațiile la Tiahuanaco în anul 1932. Au fost însoțiți, în chip de coordonator, de profesorul Arthur Poznansky. În pământul așa-numitului „templu vechi”, americanii au descoperit un bloc de piatră pe care, inițial, nu au fost în stare să-l scoată la suprafață. Săpând, și-au dat seama că descoperiseră o statuie uriașă care fusese lucrată dintr-un monolit. (Vezi imaginile 1.13 și 1.14.) Săpătorii au estimat că avea o greutate în jur de 20 de tone. Blocul era din gresie roșiatică și era umed și plin de un amestec de noroi și sol argilos. Probabil că zăcuse în acel pat umed de mii de ani.

Folosindu-se de pârghee și de scripeți, au ridicat statuia din noroi și au așezat-o inițial pe un soclu din lemn, să se usuce.

Câteva săptămâni mai târziu, după ce au curățat cu grijă noroiul cu pensule moi, au descoperit că această coloană era acoperită cu mesaje fantastice. Pe cap avea o pălărie și de ambele părți ale nasului lung avea doi ochi rectangulari. Brațele care se uneau pe pieptul statuii țineau niște obiecte asemănătoare unor cupe. Dedesubt erau două ființe înaripate de același gen ca și pe Poarta Soarelui. În sfârșit, avea solzi neclari pe coapse și pe labele picioarelor, fiecare având câte cinci degete. Săpătorii au rămas privind uimiți spatele acestei forme uriașe. Părea să fie un mesaj dintr-un trecut străvechi! Apăreau chipuri gravate asemenea celor de pe Poarta Soarelui și la stânga și dreapta erau ființe înaripate, coroane, sceptre, șerpi, capete de condor și așa mai departe. (Vezi imaginea 1.15.) Mai mult de o mie de gravuri sunt aliniate într-o simetrie perfectă; pe nicio față a statuii nu există nicio zecime de centimetru nefolosită. Maestrul gravor care și-a încredințat ideile pietrei cu atâtea milenii în urmă trebuie să fi folosit un fel oarecare de șablon; altfel, această lucrare pur și simplu nu ar fi fost posibilă. Însă care este mesajul pe care gravorul sau gravorii au încercat să-l transmită? Ce anume s-a dorit să se reprezinte?

Arthur Poznansky a descifrat gravurile ca fiind un calendar și imediat a devenit subiectul batjocurii. Unul dintre motive a fost acela că presupusul calendar al lui Poznansky se referea la o perioadă anterioară de peste 15.000 de ani în urmă, ceea ce „tagma” arheologilor nu poate considera ca fiind acceptabil. Din punctul lor de vedere, cele mai vechi culturi le aparțin egiptenilor și sumerienilor și cu siguranță nu unor sud-americani necunoscuți. Este vorba despre aceeași logică care a stat și la baza criticilor la adresa variantei de calendar de pe Poarta Soarelui, așa cum a fost el descifrat de către Edmund Kiss. Pur și simplu nu a fost acceptabil ca vreo

cultură de pe continentul sud-american să fi fost mai veche decât cele din Orientul Apropiat. Dacă aveai impresia că arheologii și alți „... - ologi” au început să se încaiere abia în timpurile noastre, mai gândește-te! Ar trebui să citești din polemica și ridicolul propagat prin pamflete între 1910 și 1945. Și atunci, ca și acum, nicio mârșăvie nu era prea nedemnă. Interpretările elaborate de Poznansky, Kiss și alții au fost obiectul batjocurii academice, fără ca cineva să

1.15. Detaliu al incredibil de precisei gravuri de pe spatele statuii „Marele Idol”. Imagine de domeniu public.

Ia aminte și să verifice datele. Kiss și Poznansky (și numeroși cercetători care le-au urmat) au demonstrat cu claritate existența urmelor de maree ale unei mase acvatice anterioare pe platoul înalt al BolMei – și mai pot fi

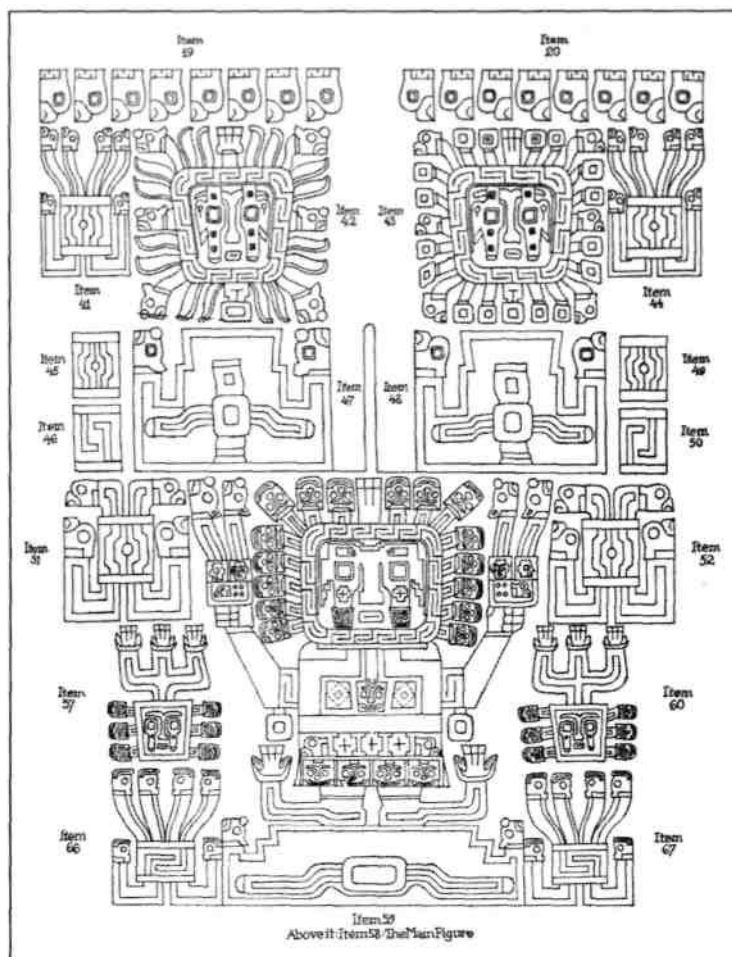
observate și astăzi! – însă faptul a fost ignorat. Poznansky & Co. au dezvăluit stratul gros sedimentar cuprinzând oseminte, strat prin care trece și în zilele noastre calea ferată către Lacul Titicaca. Acest lucru nu a trezit interesul niciunuia dintre criticii din mediul academic. Poznansky și mulți care i-au urmat, au demonstrat clar urmele glaciare la Tiahuanaco și ruinele care se află sub ele. Dar cui să-i pese de așa ceva? (Orice turist care vizitează orașul incaș Cuzco din Perú se poate minuna în fața unor asemenea „pante glaciare” din apropierea fortăreței incașe de la Sacsayhuamân. Și nu au o vechime de sute de mii de ani; pentru că altfel ar fi fost erodate de timp ca toate celelalte roci din împrejurimi.)

Fără excepție, toți geologii care au examinat Tiahuanaco între anii 1900 și 1950 au confirmat că regiunea – laolaltă cu unele dintre ruine – trebuie să se fi aflat, la un moment dat, sub nivelul apei. Reziduurile o dovedesc cât se poate de clar. Îmi amintesc marea casă a scării. Este acoperită cu un strat de calcar (calciu) atât de dur, că ai nevoie de un cuțit ca să-l zgârii. Acest fapt nu l-a interesat pe niciunul dintre criticii care – și aceasta este marea ironie – nici măcar nu au vizitat vreodată înălțimile. Pe vremea aceea, practica standard consta în a născoci, a minți, a contraface și a suprima – orice pentru evitarea distrugerii imaginii evoluției angelice a arheologiei. Realitățile geologice sunt ignorate de arheologie când nu corespund viziunii rigide a establishmentului asupra lumii. Așa era pe atunci și așa mai e uneori și acum.

Desigur, Poznansky & Co. au mai greșit și ei și interpretările pe care le-au dat calendarului au forțat uneori imaginația. Cu toate acestea, se poate vedea clar că Tiahuanaco și Puma Punku nu s-ar putea înscrie nici într-un milion de ani într-o cultură a Epocii de Piatră. Și este destul de ușor de susținut o asemenea afirmație.

După moartea lui Poznansky, profesorul Hans Schindler Bellamy și dr. Paul Allen au preluat cercetările sale asupra gravurilor de pe uriașa statuie – cunoscută îndeobște drept Marele Idol. Aceasta s-a întâmplat la

câțiva ani de la cel de-al Doilea Război Mondial. Și, din nou, concluzia a fost că era un fel de calendar. Profesorul Schindler Bellamy credea chiar că gravurile de pe statuie erau mai vechi decât cele de pe Poarta Soarelui. A prezentat tabele și liste; fiecare detaliu infim a fost calculat și verificat; au fost luate în calcul peste o mie de gravuri și nu a fost ignorată niciuna dintre ele. Însă nu s-a schimbat nimic. Ilustrațiile de pe Marele Idol au constituit în continuare cel mai fenomenal calendar imaginabil, iar datele astronomice reprezentate pe el se întind înapoi în timp până în anul 2 7.000 înaintea nașterii lui Hristos.

1.16. Extrase din calculele calendarului aparținându-i dr. Hans Schindler Bellamy. Imagine de domeniu public.

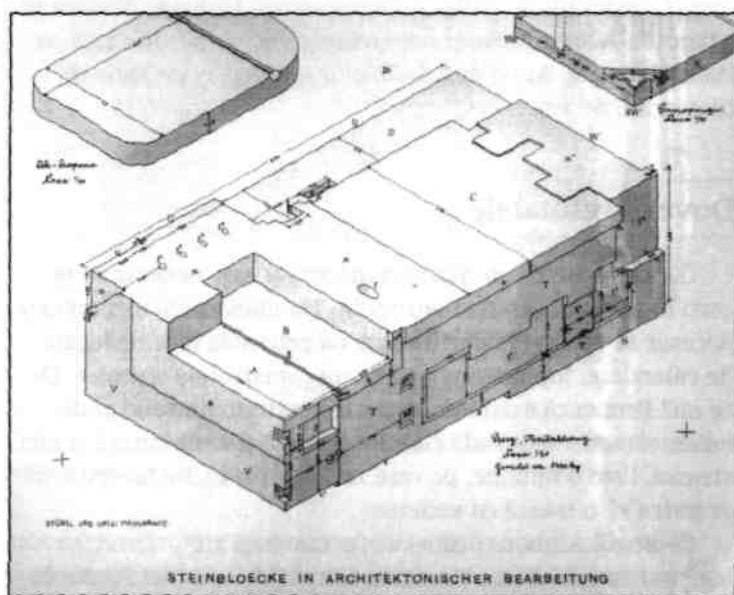
Profesorul Schindler Bellamy cunoștea problemele pe care era posibil să le genereze orice datare care ar fi ajuns atât de departe în timp. Cunoștea culturile străvechi ale Egiptului și Sumerului. Cu toate acestea, gravurile de pe Marele Idol indică perioade imuabile. Ce s-ar fi putut face pentru rezolvarea acestei discrepante? Profesorul Schindler Bellamy a susținut o evoluție și o involuție a culturilor preistorice. Trebuie să fi existat, susținea el, alte culturi superioare înaintea culturii egiptene, culturi care s-au prăbușit și au dispărut dintr-un motiv sau altul. De

neconceput? Nu tocmai. La urma urmelor, exact acest lucru era relatat de Platon cu două milenii și jumătate în urmă, în ale sale Legi. El scria despre „prăbușiri anterioare, frecvente, ale omenirii, provocate de inundații” din care „doar un fragment din rasa umană a putut să se salveze”. 62 Oricine cunoaște scrierile lui Platon este la curent și cu faptul că însuși conceptul de civilizații anterioare – inclusiv, desigur, Atlantida –, apocalipse și noi civilizații nu a apărut odată cu Hans Horbiger. Acest gen de folclor are deja o vechime de câteva mii de ani.

Dovezi irefutabile

Cât se poate de ciudat, nici măcar nu este necesar să te cerți în privința vârstei metropolei Tiahuanaco. Și nici nu este necesar să recurgi la partizanate cu privire la teoriile legate de calendare, topirea ghețarilor sau catastrofele cosmice. De ce nu? Pentru că există un argument extrem de solid și de incontestabil – o dovadă care nu poate fi nici discutată și nici ștearsă. Este o minune, pe care nici cel mai închistat critic nu ar putea să o treacă cu vederea.

Geologul Alphons Stiibel a efectuat măsurători precise legate de unele dintre blocurile de rocă de la Puma Punku în cursul anilor 1870. Aceste desene extrem de exacte, tehnice, mai există. Pot fi văzute în cartea lui Stiibel și Uhle, Die Ruinenstätte von Tiahuanaco im Hochland des alten Peni. Am

1.17. Această imagine prezintă un nivel de precizie a măsurătorilor și măiestriei meșteșugărești care pur și simplu nu ar fi posibile cu unelte din Epoca de Piatră. Imagini de domeniu public.

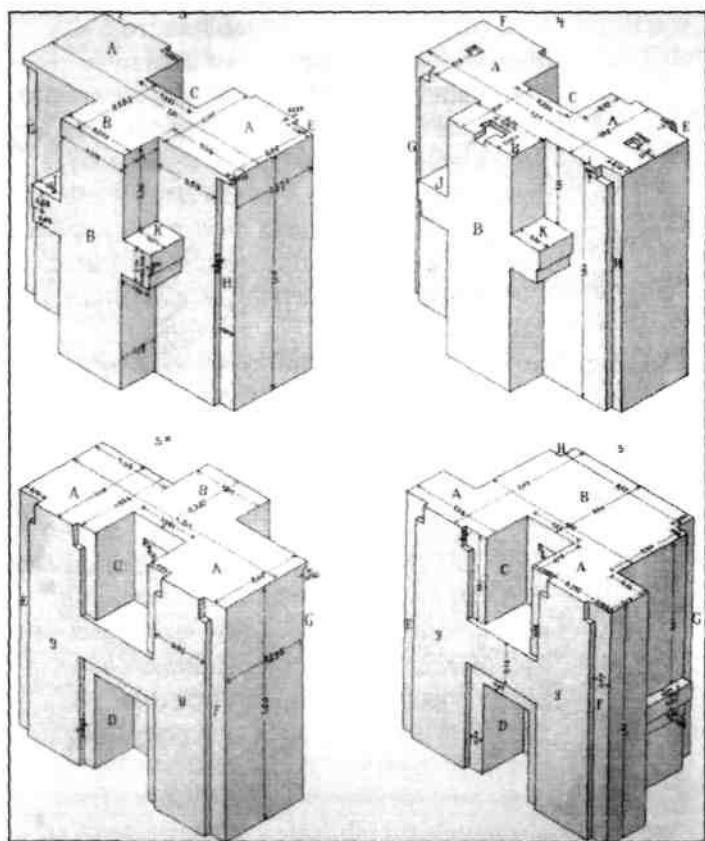
și fier, chiar dacă ar fi vorba despre topoare sau dălți din piatră. Încearcă doar să recreezi una dintre aceste forme precis șlefuite, marcate cu litera „P”, într-o bucată de diorit – nu este posibil! Pe suprafața blocului mai poate fi găsit un dreptunghi, și mai mic, pe marginea stângă. Exact alături de el, se poate vedea un șanț. Probabil că un anumit obiect îi corespundea exact. Același lucru se aplică și în cazul marginii din spate (dreapta) a părții frontale. Această fâșie trebuie să fi fost locașul pentru o altă piesă corespondentă, la fel ca în cazul a nenumărate alte scobituri. Peste toate acestea, blocul are formă de pană. Partea din spate (din partea superioară a schiței) este mai groasă decât partea din față. Toate acestea se adaugă planificării. Pur și simplu nu se poate explica. Stubel a calculat greutatea blocului ca fiind de 6 904 kilograme. Materialul este dioritul – gradul de duritate 8.

Blocul 2: Aceasta nu este fața inferioară a blocului 1.

Dimensiunile sunt diferite, dar precizia prelucrării

este aceeași. Nu trebuie decât să privești ieșitura clar lucrată de pe marginea frontală inferioară și treptele de pe fața frontală și din stânga sus.

Blocurile 3 - 5: Reprezintă o incredibilă realizare inginerească, unele dintre blocuri adaptându-se exact în piesele corespondente (ridică-le, întoarce-le și așază-le în cap). Tot ce mai rămâne este partea superioară a următorului „bloc cu cruce”, care se adaptează apoi perfect în următoarea piesă. Acestea reprezintă ceea ce cunoaștem de obicei în construcții ca fiind elementele prefabricate - gândește-te că ar reprezenta un fel de blocuri de Lego. Fiecare locaș și fiecare adâncitură au fost precis calculate și desenate. Pe frunze de coca sau porumb? Pe piei de animale? în nisip? Cu zgârieturi pe piatră, poate? Sau cu sfori întinse pe pământ? Poți să-ți pariezi ultimul dolar din pușculiță că nu s-a apucat nimeni la întâmplare, cu dalta, să realizeze această lucrare de precizie. Pur și simplu, nu există niciun mod în care acest lucru ar fi fost posibil în lipsa unor planuri arhitectonice precise.

1.18. Precizia cu care au fost cioplite blocurile este pur și simplu uimitoare. Imagini de domeniu public.

1.19. Ar fi fost posibil într-adevăr pentru meșteșugarii Epocii de Piatră să atingă un asemenea nivel de acuratețe și de constanță?

Fără unelte sau planuri?

În zilele noastre, o lucrare de acest gen ar fi realizată folosindu-se utilaje de frezat și mașini de găurit precise, de mare viteză – răcite cu apă sau aer. Iar aceste utilaje ar fi ghidate de tipare din oțel inoxidabil. Să nu uităm că vorbim despre dioritul extrem de dur. Aceasta înseamnă că uneltele folosite ar fi trebuit să fie mai dure decât blocurile pe care s-a lucrat. Să adăugăm acest lucru la faptul că ar fi fost necesare pârgarii și macarale pentru ridicarea blocurilor pregătite și potrivirea lor unele în altele, fără să se producă accidente sau distrugerii. Aceste blocuri se adaptează unele în altele asemenea ușilor caselor de bani – dar având o mare varietate de suprafețe, dreptunghiulare, pătrate și trepte. Elementele moderne din beton sunt cât se poate de primitive în comparație cu tehnicile folosite la Puma Punku. Închizând ochii sau privind în lături nu rezolvi nimic în această privință. Sfinte Atahualpa, ajută-ne! Ce fel de genii ale Epocii de Piatră se așteaptă din partea noastră să credem că ar fi existat?

Aceasta ne răstoarnă confortabila teorie a evoluției cu fundul în sus! Blocul de diorit cenușiu-verzui, cu finisajul său ireproșabil, șanțul perpendicular extraordinar de precis este suficient să lase cu pantalonii în vine povestea Epocii de Piatră – ca să nu mai vorbim și de celelalte piese prezentate aici.

Orice pretenție sau afirmație nu reprezintă altceva decât o ipoteză nedemonstrată. Însă în ceea ce privește Puma Punku, nu susțin nimic – prezint dovezile clare. Aymara, tribul preincaș care se presupune că ar fi creat această capodoperă, nu poate să fie responsabilul, deoarece:

Aymara era o populație din Epoca de Piatră. Nu ar fi putut niciodată să transporte aceste blocuri imens de grele pe o distanță de peste 64 de kilometri.

Tehnologia utilizată aici depășește cu mult tot ceea

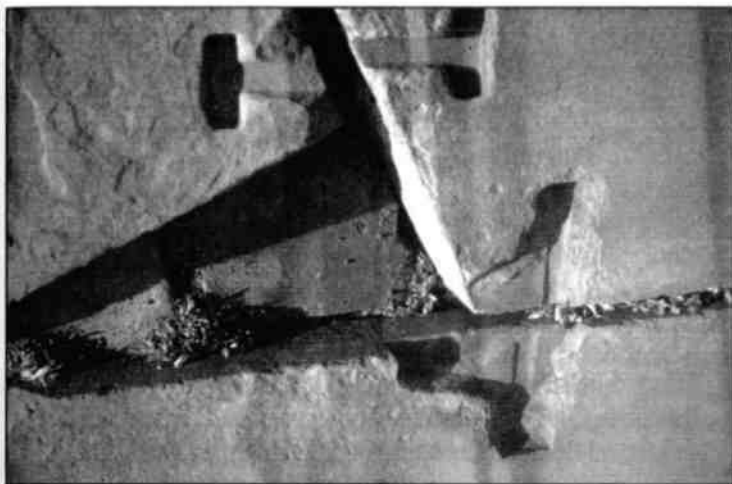
ce se știe că a avut la dispoziție omul Epocii de Piatră.

Proiectul general și elementele specifice se bazează pe măsurători geometrice. Aici au fost folosite abilități arhitecturale de înalt nivel.

Constructorii ar fi trebuit să știe care era stabilitatea sau fragilitatea - cu alte cuvinte, gradul de duritate - al materialului.

Numărul imens de elemente arhitecturale ar fi impus un sistem de scriere sau ceva echivalent. Pur și simplu, nu este posibil să faci așa ceva din memorie și ar fi depășit cu mult capacitatea de proiectare a geniilor noastre din Epoca de Piatră. (în zilele noastre, așa ceva se proiectează pe calculator!)

Arheologii vorbesc despre elemente de îmbinare din cupru sau plumb, folosite pentru fixarea platformelor unele de altele, cu un gen de închizătoare asemănătoare carabinierelor. Aceasta deoarece într-adevăr, la Puma Punku au fost descoperite piese turnate din cupru și plumb. Doar Dumnezeu știe de ce ar fi folosit cineva la vremea respectivă cuprul sau plumbul la Puma Punku, dar cu siguranță nu a fost vorba de fixarea acestor platforme grele.

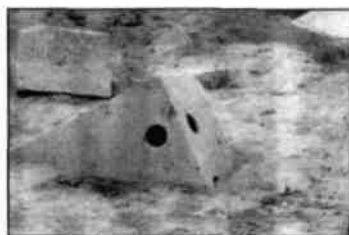
1.20. Platformele au fost unite inițial cu ajutorul unor legături. Imagine reprodusă prin bunăvoința Tatjanei Ingold, Solothurn, Elveția.

Plumbul este un metal foarte moale și în formă pură îl poți zgâria cu unghia. Punctul de topire este de aproximativ 327 de grade Celsius; punctul de fierbere este 1 750 de grade Celsius. Aliajele plumbului ar fi, desigur, posibile, dar aceasta ar presupune cunoștințe de metalurgie de un anumit grad. Cuprul are o duritate de gradul 3 (fierul, de gradul 4, 5). Niciunul dintre aceste metale moi nu ar fi putut să țină lipite unele de altele platformele incredibil de grele de la Puma Punku. Și, cu siguranță, nu fiind expuse variațiilor de temperatură care pot fi întâlnite în Bolivia. Încă din 1869, Johann Jakob Tschudi se întreba:

Chiar mai mult decât faptul că au fost capabili să deplaseze aceste blocuri, suntem uimiți de caracterul tehnic strălucit al lucrărilor în piatră, mai ales dacă luăm în considerare faptul că mâna de lucru locală nu poseda niciun fel de unealtă din fier și că aliajele de cupru și staniu pe care le aveau erau prea moi pentru a putea prelucra granitul. [Nota autorului: Tschudi a

1.21.

1.22.

Planificarea la un nivel ridicat și perforarea, care nu existau în Epoca de Piatră. Imaginile îi aparțin autorului.

greșit sub un aspect, desigur. La Puma Punku nu s-a folosit deloc granitul; a fost vorba despre diorit, care este la fel de dur.] Cum au reușit, rămâne un mister. Cel mai plauzibil punct de vedere este acela că au realizat șlefuirea finală frecând piatra cu o pulbere foarte fină de piatră sau cu vreo plantă silicioasă.⁶³

Dragul meu compatriot Tschudi, de mult trecut în lumea celor dreupți, dacă ar fi folosit pulbere de piatră sau plante sficioase, muncitorii de la Puma Punku nu doar că

ar fi trebuit să frece sute de ani ca să lustruiască lespezile uriașe din piatră, ci ar fi avut nevoie și de instrumente de precizie, de vreme ce toate platformele prezintă diverse planuri și înclinații.

Curajul de a fi logic

Ceva nu este tocmai în regulă la Puma Punku, chiar dacă lași la o parte datele profesorului Poznansky și treci cu vederea calendarele dr. Edmund Kiss și ale profesorului Schindler Bellamy (și ale altora!). Este suficient să te gândești la modul de prelucrare a pietrei.

Astăzi, calculele pe marginea calendarului realizate de Poznansky, Kiss și Schindler Bellamy sunt, toate, desconsiderate. Comentariile bine intenționate se referă la greșelile academice. Teoria Lumii de Gheață a lui Horbiger a fost dată la o parte, Luna din zilele noastre nu este răspunzătoare pentru distrugerea metropolei Tiahuanaco și nu au existat niciun fel de culturi anterioare evaluate. Basta! Practic, este adevărat că acel calendar de la Tiahuanaco nu ar putea fi adaptat niciodată la calendarul nostru contemporan – în zilele noastre s-ar spune că datele pur și simplu nu sunt compatibile. Colecționari asidui de informații, Poznansky, Kiss și Schindler Bellamy știau cu toții acest lucru. Calendarul lor are luni, zile și ore diferite de ale noastre. (Ca fapt divers: sistemul calendarului mayaș – vezi capitolul 4 – constă în mai multe calendare diferite care se angrenează asemenea unor roți dințate. Astfel, „Zeul Calendar” – cunoscut și sub numele „Tzolk în” – consta în 260 de zile. Însă calendarul de 260 de zile este absolut inutil pentru anotimpurile de pe Pământ. Nu este bun nici pentru semănat și nici pentru recoltat, nici pentru iarnă și nici pentru primăvară. Și, cu toate acestea, a existat. Și atunci, pentru ce planetă era bun?) în ceea ce privește calendarul de la Tiahuanaco, rămâne o întrebare-cheie: care este motivul pentru care, în ciuda acestui fapt [că nu corespunde Pământului], fiecare din cele peste o mie de detalii infime de pe statuia Marelui Idol corespunde cu celelalte? în ceea ce privește anul lui Edmund Kiss, vorbim despre un an de douăsprezece luni, cu câte

douăzeci și patru de zile - cu excepția lunii februarie și martie, care au câte douăzeci și cinci - și zilele au treizeci de ore de câte douăzeci și două de minute. Ei bine, nu se poate răspunde la această întrebare uitându-ne la calendarul nostru! Calculele lui Kiss nu corespund calendarului nostru - dar cu siguranță îi corespund celui alt. Și atunci cine știe cu certitudine care calendar ar fi fost valid înaintea ultimei ere glaciare? Noi negăm existența vreunei civilizații anterioare ultimei ere glaciare - ergo calendarul de la Tiahuanaco este greșit. Și în același timp, vârm realitățile geologice sub preș. Oare nu ne ușurăm prea mult situația?

Cea mai nouă variantă a calendarului de la Tiahuanaco îi aparține lui Jorge Miranda-Luizaga, care cel puțin este bolivian și cunoaște atât cultura, cât și limba conaționalilor săi. El abordează calendarul de la Tiahuanaco din perspectiva indienilor Aymara, a căror limbă o vorbește fluent. Rezultatul este un calendar practic, care se repetă an de an și își are rădăcinile în culturile religioase ale indienilor Aymara.⁶⁴ Poate că soluția lui Luizaga este singura corectă; nu o pot afirma cu certitudine. Pot să judec tehnologia, planificarea, transportul și proiectarea arhitecturală, care au fost folosite pentru realizarea blocurilor de la Puma Punku. Iar toate acestea cu certitudine nu se potrivesc cu tribul Aymara. Iar aceasta ridică o altă întrebare care a fost cu totul ignorată în întreaga literatură referitoare la Tiahuanaco: care putea să fie scopul pentru care o cultură aparținând Epocii de Piatră a avut nevoie de blocuri de piatră precis calculate și perfect lustruite, cum sunt cele care mai pot fi văzute încă la Puma Punku?

Pentru noi, noțiunea de Epocă de Piatră semnifică în general populații omenești lipsite de unelte de metal. Epoca de Piatră este în mod evident un concept deosebit de flexibil, deoarece Epoca de Piatră nu este o epocă în sensul că ar corespunde vreunui calendar global. În funcție de localizarea geografică, Epoca de Piatră a durat până în anul 4.000 î.Hr. sau, pentru populațiile din Mările Sudului,

până în anii '500 î.Hr. În regiunea Amazonului superior din Brazilia, mai există și astăzi triburi care trăiesc tot în Epoca de Piatră.

Când o populație a Epocii de Piatră decide să ridice o construcție de mari dimensiuni, reușește cumva să tragă, să împingă sau să rostogolească blocurile în locul ales, să le stivuiască unele peste altele folosind orice metode le stau la îndemână. Pentru a se asigura că zidurile nu se prăbușesc, folosesc siguranțe și îmbinări – un fel de nut și feder – care trebuie să fie modelate sau perforate. Nu folosește niciodată genurile de artificii ingineresti de care s-a dat dovadă la Puma Punku. Ai început să înțelegi contextul?

Nici datarea cu carbon-14 a oaselor și a fragmentelor de lemn descoperite în interiorul și în împrejurimile sitului de la Tiahuanaco nu este tocmai convingătoare. (Datarea cu izotopul de carbon-14 este o metodă de stabilire a vârstei care se bazează pe măsurarea nivelului izotopului de carbon radioactiv C-14.) Este posibil ca ruinele și platformele să se fi aflat acolo cu foarte mult timp înainte ca vizitatorii ulteriori să-și stabilească aici tabăra sau doar să hoinărească prin împrejurimi. Astăzi sunt datate de fapt rămășițele lor organice. La ce poate să folosească aceasta? (Știu multe alte exemple de acest gen.)

În zilele noastre, bunul simț ne spune că această cultură, Tiahuanaco, a existat din aproximativ 300 î.Hr. până în aproximativ 1100 d.Hr. Poți să uiți de datarea de 15.000 a lui Poznansky. După cum poți să uiți și de toate variantele calendarului, de straturile de aluviuni, de sedimentele osoase sau de urmele de pe coaste. Au existat mai multe tentative de restaurare.65 însă nu poți să-i acuzi pe arheologi sau pe arhitecți dacă nicio tentativă de restaurare nu se soldează cu nimic mai mult decât o cârpăceală. De-a lungul secolelor, prea multe materiale au fost distruse, au fost luate și folosite pentru construirea de drumuri și biserici, au fost erodate de forțele naturii sau, pur și simplu, au fost folosite drept ținte de tir. Arhitecții de la Universitatea Berkeley din California, care au

efectuat lucrări deosebite la Tiahuanaco și au folosit computere pentru restaurare, au fost obligați să recunoască: „Resturile fragmentare constituie o bază insuficientă pentru a se ajunge la înțelegerea semnificației sau a sensurilor pe care le-a avut arhitectura pentru locuitorii din Tiahuanaco”.⁶⁶

Aflați în fața preciziei muncii efectuate de către creatorii de la Tiahuanaco/Puma Punku acum mii de ani, comentatorii nu pot să vorbească decât despre „fascinantele compoziții” și „articulațiile incredibil de precise [...] cu abateri nu mai mari de un milimetru”.⁶⁷

Suntem prizonierii propriului nostru mod de gândire – și ne ținem în continuare de cordonul ombilical al evoluției. Pentru numele Domnului, nu ne vârați în ochi ceva atât de spectaculos din vremuri străvechi. Oamenii asemenea mie, care pun întrebări pe baza platformelor care mai există și astăzi la Puma Punku și a tehnicilor topografice ale căror urme sunt vizibile și în zilele noastre, sunt considerați excentrici. Ereticii să fie arși pe rug! Și dacă asta nu merge, îi revărsați-vă disprețul asupra lor! Ridiculați-i! De parcă nu aș cunoaște toată literatura pe subiectele Tiahuanaco și Puma Punku. Dar în ciuda tuturor acestor lucruri, îmi permit libertatea de a pune o serie de întrebări legitime.

Noi răspunsuri întrebări legitime? Poți fi sigur!

În vara anului 1966 am făcut o serie de fotografii care au dezvăluit un lucru fascinant. Pe ele apar o serie de monoliți și câțiva monoliți individuali în poziție verticală. (Vezi imaginea 1.23 de la pagina 79.) În această imagine, se pot vedea părțile superioare ale unui număr de cinci monoliți, ieșite din pământ. Toți prezintă adâncituri la 90 de grade, care ar fi putut să servească odată drept locașuri de ancorare pentru un gen de blocuri transversale. La partea superioară a uriașilor monoliți se pot vedea muchiile clare, la 90 de grade. O altă fotografie arată – cât se poate de clar – un șanț extrem de fin care se întinde de sus până jos. Comparând aceste elemente cu restaurarea actuală a zidului, nu apare nicio urmă de locașuri, unghiuri

drepte sau măcar de ghidaj precis realizat. Spațiile interstițiale au fost pur și simplu umplute cu pietre. Fostele locașuri și șanțul, care la urma urmelor au fost o parte intrinsecă a monolitului cu milenii în urmă și oferă indicii cu privire la tehnicile care au fost folosite, par să fi dispărut cu desăvârșire. Să fie vorba doar despre un caz de „retușare”? Și încă asta nu-i tot!

Conductele de apă – din care au fost descoperite, încă din 1966, colțuri intacte – se află acum pe coama zidului reconstituit. Ulterior, o curte interioară adâncită în pământ a fost recreată și în zidurile sale au fost inserate capete care inițial nu au avut nimic de-a face cu acest zid. Restaurările asidue realizate de echipe de restaurare boliviene și internaționale au depus eforturi semnificative pentru renașterea fostei glorii apuse a metropolei Tiahuanaco. O parte dintre obiective nu au fost însă restaurate, ci asasinate.

1.23. Monoliți cu locașuri la unghiuri de 90 de grade (fotografie din 1966).
Imaginea îi aparține autorului.

Mai există o posibilitate de a ne apropia încă puțin de rezolvarea enigmei de la Puma Punku. Desigur, este o posibilitate mai greu de digerat decât restul: calea lui Schliemann, în lumea miturilor și a legendelor.

Se spune că Viracocha, zeul „mării curgătoare de lavă”, ar fi fost unul dintre zeii care au dat o mână de ajutor la Tiahuanaco.

Locul acesta a fost construit „într-o singură noapte”.

Lucrurile acestea s-au întâmplat „cu mult înaintea vremii incașilor”.

Lucrările au fost realizate de „fințe necunoscute și foarte puternice”.

Toate aceste lucruri s-au petrecut înaintea „potopului”.

Akapana (templul principal) înseamnă „locul unde sălășluiesc observatorii” în limba aymara.

Se spune că numele original al șirului Puma Punku a fost „Winay Marca” (orașul etern).

Statuia uriașă se numește Pachamama (mama cosmosului).

Pe Poarta Soarelui este reprezentat zeul tutelar, flancat de 48 de personaje înaripate.

Știu - adică nu doar că așa crede acest lucru - că planeta noastră a fost vizitată de extraterestri anterior Potopului. Am scris 2 5 de cărți pe această temă și, cu toate că o parte dintre dovezile mele nu au fost foarte solide, unele chiar ușor de combătut, există în continuare multe lucruri pur și simplu irefutabile. Oricine a investit un timp semnificativ pentru examinarea materialului știe că am dreptate. Ceilalți ar trebui doar să își îngăduie un răgaz și să mă asculte. Strămoșii noștri trăiau în Epoca de Piatră. Nu au înțeles nimic și au crezut - în mod greșit, desigur - că extraterestrii erau zei. Noi, cei care trăim acum, știm că nu există zei; strămoșii noștri nu știau acest lucru. Aceste ființe care au fost numite pe-atunci zei și-au găsit locul în miturile și legendele noastre și chiar în marile religii. Potrivit lui Enoch, Platon și alții, acest lucru s-a întâmplat - fără niciun dubiu - înaintea Potopului.⁶⁸

Vizitatorii au studiat oamenii, la fel cum fac astăzi etnologii, și ocazional le-au mai dat câte un pont prietenesc care să-i ajute pe primitivi pe drumul lor spre civilizație. Acest lucru poate să fie dovedit. Exact precum alpieniștii care încearcă să cucerească grandiosul Everest au avut nevoie de tabere de bază, din loc în loc, pentru stocarea echipamentelor tehnice și protejarea lor de curiozitatea oamenilor sau a animalelor sălbatice. Așa că, într-o noapte, au construit Puma Punku - orașul etern în ochii populației indigene, locul unde sălășluiau observatorii.

Exact în acest punct, criticii sar cu observația că extraterestrii nu ar fi folosit în niciun caz piatra. Ar fi fost în măsură să folosească alte materiale. Pardon! Când astronautii noștri vor ajunge într-un târziu la realizarea unor construcții pe Lună și pe Marte, vor folosi materia

primă pe care o vor avea la îndemână. N-or să se apuce să care oțel și alte materiale artificiale pe o altă planetă.

Vizitatorii noștri extraterestri și-au întreprins și propriile studii etnologice; este posibil ca alte grupuri să fi exploatat resurse minerale, iar un mic număr dintre ei i-a transmis unui grup format din cei mai dotați indigeni cunoștințe de astronomie și alte abilități practice. Poate le-au dat un mic ajutor de dezvoltare?

Pentru a duce această interpretare contemporană un pas mai departe, centrul templului original - de aici, de la Puma Punku - nu a fost altceva decât un depozit (tabăra de bază) pentru tehnologia extraterestră. Este posibil să fi servit și drept școală pentru câțiva dintre cei mai „receptivi” și mai curioși dintre localnici.

La plecare, extraterestrii au promis că se vor întoarce într-un viitor îndepărtat. Această idee a devenit o componentă fermă a gândirii religioase a omenirii. După plecarea extraterestrilor, asupra Pământului s-a abătut o catastrofă naturală - cu o cauză oarecare. Bietul Pământ chinuit și-a revenit și, în curând, grupuri-grupuri, oamenii s-au adunat muți de uimire în fața grandioaselor rămășițe ale fostei tabere de bază. „Odinioară, aici au sălășluit zeii”, au murmurat ei. „Au construit acest loc într-o singură noapte. Niciun om nu a ridicat un deget să-i ajute”. Minunându-se, și-au trecut degetele peste șanțurile fine săpate în diorit, peste adânciturile dreptunghiulare, peste lespezile lustruite. Băștinașii au dus vorba în valea învecinată. Nu a trecut mult și oamenii din împrejurimi au venit să admire lucrarea zeilor, „sfântul altar” de unde zeii spionau oamenii. Puma Punku a devenit destinație de pelerinaj. Curând după aceea, au fost construite primele temple în onoarea zeilor. Oamenii au început să privească cerul. La urma urmelor, nu spusese ră chiar zeii că veneau din stele? S-au născut și au murit generații după generații. Tiahuanaco a fost construit bucată cu bucată.

Este un mod de a vedea evenimentele, un mod care cel puțin explică problema diverselor stiluri arhitectonice și a „aplicației tehnice” a diverselor epoci.

Te rog să ții seama și de „variantele zeilor” în observațiile tale legate de Puma Punku. Această variantă rezolvă o serie de probleme și nu poate fi ignorată pentru simplul motiv că vine de la mine. În definitiv, un lucru este cert: tehnologia folosită aici nu a avut nicio legătură cu rasa din Epoca de Piatră.

Așadar, ce facem noi acum? Săpăm! Zilnic. Exact asta se întâmplă, mulțumită unui grup intitulat Akakor Geographical Exploring. Cu ajutor din partea ministerului bolivian al culturii și al arheologilor de la UNAR (Unidad Nacional de Arqueologia - Departamentul Național de Arheologie), cercetătorii au reușit să descopere canale și conducte de apă artificiale, situate sub așa-numita piramidă de la Tiahuanaco. Platformele monolitice - foarte bine lustruite și precis prelucrate, la fel ca toate celelalte - formează pereții și tavanul acestor tuneluri subterane. În unele locuri, etanșarea marilor lespezi de piatră nu mai este absolut intactă și pe parcursul mileniilor s-au format stalactite lungi de 15 centimetri. În mai multe locuri, echipa a descoperit distrugerii care în mod evident au fost provocate de tulburări seismice.

Nimeni nu știe căror scopuri au slujit aceste tuneluri și puțuri de sub Tiahuanaco și Puma Punku. Poznansky scria deja despre ele în anul 1913! Iar Kiss în 1939! Cu toate acestea, comunitatea științifică atât de serioasă a vremii s-a mulțumit să râdă de ei. Dar acum? Aștept în continuare un răspuns „de bun simț” din partea neghiobilor establishmentului, cu mințile închistate, care cred că, probabil, fraierii din Epoca de Piatră au avut nevoie de aceste tuneluri megalitice ca să poată juca bile pe întuneric.

Și mai există un mister care poate fi cu ușurință verificat de oricine, oricând - atât de către profani, cât și de către experți: încă din 1968 am observat anomalii ciudate ale busolei mele de buzunar. Uneori, acul își schimba cu totul direcția pe o distanță de două blocuri. Le-am demonstrat acest fenomen ciudat mai multor grupuri de turiști aflați în trecere. Între timp, colegul meu Hartwig

Hausdorff a efectuat o serie de măsurători mult mai precise.⁶⁹ Într-unul din blocurile de piatră de la Puma Punku există cinci adâncituri – una peste cealaltă. Hausdorff a trecut busola prin aceste adâncituri și a înregistrat deviații magnetice de la o adâncitură la alta. Datele exacte sunt următoarele: prima adâncitură are o deviație de 5 grade, a doua de 10 grade, a treia adâncitură are o deviație de 20 de grade, a patra o deviație de 40 de grade și a cincea adâncitură are o deviație de 80 de grade! A repetat experimentul de mai multe ori, în fața unor martori stupefiați.

Fizicianul și-ar pune întrebări în legătură cu o asemenea anomalie; arheologul habar n-are de ea.

Capitolul 2

Nimic nou sub soare în aceste zile, celulele stern, acei misterioși monștri microscopici, constituie din nou subiectul titlurilor de pagina întâi. Motivul acestei agitații este o decizie a Parlamentului britanic: Marea Britanie permite culturile de hibrizi sau himere constând în material genetic uman și animal.

Mulți politicieni mai spumegă încă pe marginea acestei teme, susținând că, în ceea ce privește aspectele bioetice, Marea Britanie „se înscrie pe o direcție din ce în ce mai periculoasă”.¹ Pe de altă parte, numeroși oameni de știință, cum ar fi și John Burn, profesor la Universitatea Newcastle, consideră că noua lege referitoare la embrioni este absolut în regulă: „Celula nu poate avea suflet”, susține el.²

De fapt, ce au de gând geneticienii aceștia? Oare se joacă de-a Dumnezeu în laboratoarele lor dubioase?

Hibridizările nu reprezintă nici de departe ceva nou. Am făcut-o cu pomii fructiferi, de exemplu, din vremuri imemorabile. Anumite atribute ale unui pom sunt transmise altui copac prin intermediul „altoirii”. În acest fel, caracteristicile genetice trec de la un pom la altul – fără să fie necesar ca omul să se amestece în acest proces. Acest gen de cultivare a pomilor, a florilor sau a cerealelor face parte din viața noastră cotidiană și nimeni nu are ceva de

zis. Și atunci, care este deosebirea între cultivare și genetică?

În genetică, materialul nuclear este extirpat artificial dintr-o celulă și apoi este implantat în celula unei alte ființe, celulă al cărei nucleu a fost în prealabil eliminat. Acesta este modul în care a fost hibridizată celebra de-acum oaie Dolly, în 1997. A reprezentat copia perfectă a animalului donator. Acest proces se numește donare și presupune întotdeauna utilizarea de celule de la același tip de animal. (între timp, Dolly a dat naștere unor miei normali și sănătoși.)

Pe de altă parte, himerele sau hibrizii sunt creați din specii diferite, cum ar fi oameni și vaci – cum este pe bună dreptate cazul în Marea Britanie. Se scot nucleii dintr-o celulă umană și dintr-una de bovină. Pe urmă, nucleul uman este implantat în celula de bovină, rămasă goală. Se administrează un mic impuls electric pentru stimularea diviziunii celulare și astfel informația genetică umană se multiplică de multe ori.

Nebunie? Se întâmplă permanent în natură – fără niciun fel de intervenție umană. Așa-numitele retrovirusuri, cum ar fi virusul imunodeficienței umane, se transplantează spontan în celule și apoi copiază propria informație genetică în ADN-ul gazdei. Această celulă se reproduce și produce la rândul ei mai multe celule conținând HIV. Fără niciun amestec din partea geneticienilor.

De ce ar vrea geneticienii să încrucișeze omul cu vaca? Și-au pierdut bilele cu care se jucau până acum? Cu certitudine, orice cercetare fundamentală are un obiectiv pe termen lung. Și pe bună dreptate, așa stau lucrurile și în acest caz. Geneticienii speră ca – într-un moment oarecare din viitor – să poată reuși manipularea informației genetice într-un asemenea mod, încât o serie de afecțiuni cum ar fi boala Alzheimer sau scleroza multiplă să poată fi eliminate definitiv. Uneori această abordare se numește „donare terapeutică” și este vorba despre o știință aflată în stadiul embrionar. Însă pentru a

avansa în cercetări, geneticienii au nevoie de celule și până acum au folosit celule-ou de la femei tinere. Aceasta a generat în mod inevitabil probleme politice și religioase, deoarece „materialul experimental” este, la urma urmelor, uman. Pe de altă parte, celulele-ou de la vaci sunt disponibile cu miliardele în abatoare. Iar combinația dintre om și vacă nu are nicio legătură cu Frankenstein. Nu are nicio legătură cu crearea unor vaci care să vorbească sau a unor bipezi care să mugească. De ce nu?

Celulele se înmulțesc în număr din ce în ce mai mare. Înainte să se poată dezvolta pentru a produce o ființă vie, trebuie să fie implantate într-un uter, iar acest lucru este strict interzis. Dar ce s-ar întâmpla dacă s-ar face așa ceva în secret? Legislația britanică cere ca embrionii hibridi omvită să fie distruși în termen de 14 zile. Mai mult decât atât, probabilitatea ca vreun gen de asemenea aglomerare celulară să trăiască mai mult de 14 zile este extrem de mică - dar nu imposibilă. Depinde de biotehnologiile folosite de fiecare laborator în parte.

În afara Marii Britanii, s-au întâmplat tot felul de lucruri încă și mai strigătoare la cer. Geneticienii australieni care lucrează în cadrul echipei biologului Andrew Pask, din cadrul Universității din Melbourne, au reușit să transplanteze materialul genetic al unui tigru tasmanian într-un embrion de șoarece și au avut de asemenea succes în a face aceste celule să se înmulțească. Faptul alarmant în acest caz este că tigru tasmanian a dispărut practic de mai multe decenii și materialul celular folosit s-a aflat într-un borcan cu alcool timp de peste 100 de ani. Profesorul Pask nu și-a pierdut timpul să mai comunice faptul că folosind această tehnică ar fi posibil să reîntoarcă la viață animale cum ar fi dinozaurii, cu condiția să poată aduna suficient ADN (acid dezoxiribonucleic). Și nu ar fi deloc o problemă să producă un om din Neanderthal.³ Experimente similare se desfășoară în laboratoare din întreaga lume. La Londra există chiar o „bancă ADN” în care este stocat material genetic de bază de la tot felul de animale.

Amintiri despre viitor

Fapt cât se poate de ciudat, am discutat toate aceste lucruri care acum sunt obiectul unor cercetări extinse în cartea mea Amintiri despre viitor în urmă cu patruzeci de ani.⁴ Iată un citat din această carte:

Astfel să fi apărut și prima idee îndrăzneată, că celulele corpului trebuiau conservate, astfel încât cadavrului, păstrat într-un loc sigur, să i se poată da o nouă viață după mii de ani?... Oare călătorii spațiali din preistorie aveau deja niște cunoștințe pe care noi trebuie să le descoperim din nou? Oare inteligențele necunoscute cunoșteau deja metodele prin care trebuiau tratate cadavrele, astfel încât să poată fi renăscute după mii și mii de ani? ³

În zilele noastre, domeniul geneticii nu face decât să înfăptuiască ideea științifico-fantastică din Jurassic Park!

Ceea ce se încearcă astăzi – și se va reuși într-o bună zi – se practica deja cu mii de ani în urmă. Și există și martori străvechi: Manetho este numele unuia dintre ei. Manetho a fost un scrib din templele sfinte ale Egiptului. Istoricul grec Plutarh îl menționează pe Manetho ca fiind contemporan cu unul dintre primii regi ptolemaici (304 – 282 î.Hr.).⁶ Manetho și-a scris opera în trei volume în Sebennytos, un oraș din Delta Nilului. Al doilea martor, Eusebiu (care a murit în anul 339 d.Hr.), este un alt istoric clasic. Este menționat în analele bisericești ca fiind Episcop de Cezareea și în a sa magnus opera, intitulată Chwnographia, citează numeroase surse antice, pe care le-a consemnat deliberat și cu meticulozitate. Manetho și Eusebiu se completează reciproc în descrierile consemnărilor antice (Manetho pe Eusebiu cam greu, că era mort de 500 de ani și mai bine când s-a născut Eusebiu). Manetho își începe istoria enumerând numele zeilor și semizeilor și chiar le citează anii în care au stăpânit – menționând intervale de timp care i-ar aduce la paroxism pe majoritatea arheologilor. Zeii Egiptului, afirmă el, au domnit 13 900 de ani, iar semizeii care le-au urmat au mai domnit încă 11.000 de ani.⁷ Zeii, scrie

Manetho, au creat numeroase ființe: monștri și himere de toate felurile. Eusebiu confirmă exact același lucru. Următorul citat din surse străvechi se potrivește cât se poate de bine cu controversa actuală referitoare la acești hibrizi:

...În acele vremuri, zeii au creat bestii monstruoase, cu înfățișări ciudate. Existau oameni cu două aripi și unii cu patru aripi și cu două fețe. Aveau un singur trup, dar două capete, unul de bărbat și unul de femeie, și două rânduri de organe genitale, bărbătești și femeiești. Alți oameni aveau picioare și coarne de capră, copite de cal sau partea din spate de cal și partea din față de om... Au mai făcut și alte bestii, cum ar fi tauri cu capete de om; câini cu patru trunchiuri și cozi de pește care le ieșeau pe la coadă; cai cu capete de câini... și alți monștri cu capul și trunchiul de cal, dar cu coadă de pește; și alte bestii având forme de tot felul de animale sălbatice. În afara acestor [bestii], mai existau pești și reptile, și șerpi, și multe alte creaturi ciudate, fiecare dintre ele cu o înfățișare diferită. În templul lui Belus au fost făcute reprezentări ale lor.⁸

Lucruri cât se poate de dure, scoase la lumină de Eusebiu din surse străvechi. Oameni cu aripi? Să nu fie altceva decât niște prostii vechi? Și atunci, de ce există atât de multe basoreliefuri reprezentând exact așa ceva, pe coloanele și sculpturile tuturor marilor muzee ale lumii? În lumea arheologiei, există chiar și o denumire pentru ele. Li se spune „duhuri înaripate”. Oameni cu „picioare și coarne de capră” – să nu fie vorba decât despre o simplă formulare de efect? Ce-ar fi să aruncăm o privire pe niște sigilii cilindrice sumeriene și babiloniene? (Vezi imaginile 2.3, 2.4 și 2.5.) În ele apar sute de siluete de himere. Și oameni cu „copite de cal” și „partea din spate de cal și partea din față de om” – au existat și ei? „Hai să-ți prezint un centaur!” Și zeii au creat „tauri cu capete de om?” Sfinte Apis al Egiptului, ajută-ne! Inclusiv Minotaurul din Creta!

Monștri din trecut

Trecutul depășește prezentul. Până acum, toate

aceste himere au fost respinse cu explicații psihologice – imaginație, reverie și mitologie. Și atunci ce este un sfinx? Simplu, un hibrid. Desigur, dacă menționezi cuvântul sfinx, toată lumea se gândește la silueta imensă de leu cu cap de om de lângă Marea Piramidă de la Giza. Însă există sfincși (acesta este pluralul pentru sfinx) de toate felurile: trupuri de leu cu capete de berbec, trupuri de câine sau de capră și capete de om, trupuri de berbec cu capete de păsări, trupuri de om cu capete de păsări și așa mai departe! în nisipul deșertului există alei întregi cu tot felul de sfincși. Oricine a petrecut câteva ore într-un mare muzeu sau a răsfoit o carte despre Sumeria, Asiria și Egipt poate să tot vorbească despre aceste „creaturi ciudate” cum le numește Eusebiu.

Pe obeliscul negru al lui Shalmaneser al III-lea, care se află actualmente la British Museum, pot fi văzuți doi bărbați care duc în lese scurte niște ființe ciudate cu capete de om și trupuri de animale – maimuțe, după cum ar vrea să ne facă să credem experții, dar cu siguranță nu sunt nici pe departe așa ceva. Mai pot fi văzuți alți doi hibridi duși în lanțuri. Una dintre aceste himere pare să-și sugă degetul, iar cealaltă pare să facă un semn disprețuitor cu degetul la nas în direcția omului aflat în față. Acești monștri sunt vii; se poate

2.6. Un sfinx din Luxor. Imaginea îi aparține autorului.

2.7. Hibrizi de pe Obeliscul Negru al lui Shalmaneser. Imaginea îi aparține autorului.

vedea asta din lesele scurte și din lanțuri. Imaginea este grăitoare! Inscripția cu caractere cuneiforme care o însoțește se referă la „animale umane captive” care urmează să fie sacrificate.

În cavernele subterane din îndepărtatul Ecuador, în America de Sud, se află nu doar o bibliotecă în metal, 9 ci și o colecție de creaturi hibride, cel puțin potrivit relatării aparținându-i unui martor ocular, un anume Petronio Jaramillo Abarca:

Ajungând într-o a treia încăpere, este de imaginat

surpriza mea când am descoperit figurine jumătate om și jumătate animale, ca și cum mitologiile toate s-ar fi îngemănat pentru a se întrupa în aur și pietre prețioase... Erau acolo trupuri cu capete de șoim, cu picioare de cal, cu aripi; păsări cu brațe și picioare omenești... măgari cu fețe de om. O multitudine de combinații de bestii și oameni...¹⁰

Și se presupune că cel puțin o parte din aceste creaturi au trăit cu adevărat? Create de zei? Care putea fi scopul lor? Ce folos ar fi avut de tras acești zei amenințători de pe urma acestor încrucișări?

Faptul că zeii mitologici, involuntarii părinți fondatori ai principalelor religii, au fost în realitate vizitatori din galaxii îndepărtate este un subiect la care nu vreau să mă refer aici. La urma urmelor, am scris douăzeci și cinci de cărți pe acest subiect. Ideea este următoarea: orice specie care ar călători în spațiu ar ști cu siguranță o mulțime de planete în afara Pământului. Lumi mai calde sau mai reci decât Pământul, dar și planete pe care gravitația ar fi mai mare sau, dimpotrivă, mai mică. Să luăm spre exemplu Luna, pe care omul poate să facă salturi uriașe de câțiva metri. Pe Jupiter, pe de altă parte, am fi striviți la sol de gravitația imensă.

Extratereștii în mod sigur ar ști toate aceste lucruri. Pe Pământ, poate că au văzut un monstru cu solzi dormitând pe malul Nilului, părând să nu fie deloc deranjat de căldura extremă. Vorbim, desigur, despre puternicul crocodil. Pe urmă, ar fi putut să observe forța grațioasă cu care un leu devorează o gazelă. Așa că extratereștii s-au privit unii pe alții și s-au întrebat: ce s-ar întâmpla dacă am combina armura de solzi a crocodilului cu oasele și musculatura leului, creând o nouă formă de viață, pe care am putea-o utiliza pe o planetă pe care există alte condiții decât pe Pământ? Și astfel a început crearea himerelor. Extratereștii se aflau, probabil, cu treizeci-patruzeci de ani înaintea geneticienilor din zilele noastre. Suficient pentru a decodifica ADN-ul și a rearanja elementele fundamentale ale codului genetic.

Zei îi privesc creațiile cu mândrie - în vreme ce omenirea le privește înfricoșată. Dar pe urmă sosește și momentul în care străinii trebuie să se întoarcă pe nava-mamă. Desigur, ar fi absolut inutil și nepractic să transporte cu nava spațială monstruozitățile create artificial. Extratereștrii nu aveau nicio nevoie să ia himerele cu ei. Nu aveau nevoie decât de câteva mostre de informație genetică intactă. Acest lucru nu ar fi fost deloc greu, dar le-ar fi fost suficient pentru a crea genetic creaturile respective pe o planetă adecvată. Creaturi adaptate ideal la mediul local.

Cum poate fi susținută o asemenea ipoteză?

Apis și celelalte himere I

În primul rând, există o serie de indicii care pot fi întâlnite la tot pasul: au scris despre ele istoricii antici cum ar fi Manetho, Plutarh, Strabon, Platon, Tacit, Diodor, Herodot și Eusebiu, prelatul de mai târziu. Manetho relatează că artizanii și pietrarii au reprezentat aceste creaturi în picturi și sculpturi, întocmai. Există mii de exemple! Cunoaștem, de asemenea, culturile zeilor la popoarele antice. Zeii au urcat în „corăbiile” și „discurile solare înaripate” (Egipt); au călătorit cu „perle cerești” (Tibet), „scoici zburătoare” (maori), „vimana” (India) sau - după cum povestește Vechiul Testament - „carul în flăcări al lui Dumnezeu”; și s-au coborât la oamenii de pe Pământ. În plus, mai este și moștenirea tehnologică, cum ar fi blocurile incredibil de precis prelucrate de la Puma Punku. În sfârșit, este vorba și despre faptul că zeii i-au învățat pe oameni și unele lucruri din înțelepciunea lor. A existat un evident flux de informație. Cele mai elocvente descrieri ale acestui lucru pot fi găsite în cartea profetului antediluvian, Enoch.¹¹ În niciun caz cauza nu este reprezentată de o catastrofă naturală oarecare - după cum încearcă establishmentul să ne convingă. Ei nu vorbesc și cu certitudine nu își dictează cunoștințele unor ascultători binevoitori.

Extratereștrii, venerați și temuți ca zei de oamenii din Epoca de Piatră, erau stăpânii artei superioare a

geneticii și și-au folosit cunoștințele pe Pământ. Care a fost motivația lor? Să creeze ființe adecvate pentru alte planete.

În Egipt a trăit un monstru sfânt, boul Apis. Egiptenii antici îl considerau pe Apis un descendent al cosmosului, creație a zeului Ptah. O venerație timpurie este documentată de reprezentările având capete de bou încununate de stele, descoperite lângă Abydos. Istoricul grec Plutarh (născut aproximativ în anul 50 d.Hr.) scria că animalul divin nu s-a născut pe o cale naturală, ci a fost creat de o rază căzută din cer.¹² Și Herodot a menționat că Apis a fost conceput prin intermediul unei „lumini venite din cer”.¹³ Sub nisipurile deșertului, în așa-numitul Serapeum, August Mariette a descoperit o stelă dedicată lui Apis. Pe ea stătea scris: „Nu ai tată: ești născut din ceruri”.¹⁴ Și nu doar atât: Apis mai avea o serie de caracteristici care îl deosebeau de alți boi. Herodot din nou: „Apis are semne distinctive: este negru, cu un diamant alb în frunte, imaginea unui vultur pe spate, perii de pe coadă [sunt] dubli și [are] un scarabeu sub limbă”.¹⁵

Alături de Apis au mai fost și alți boi, care însă nu au meritat același statut superior ca Apis. Și unde se află mumia sfântului Apis?

În data de 5 septembrie 1852, exuberantul francez August Mariette – care mai târziu a fondat Muzeul Egiptean – s-a pomenit într-un coridor subteran în Saqqara. În praful care acoperea pardoseala a descoperit urme de pași, care trebuie că fuseseră lăsate de preoți, cu mii de ani în urmă. În fața sa se aflau două sarcofage imense. Cu un mare efort, capacul de patruzeci de tone al sarcofagului a fost mișcat, cu ajutorul unor leviere și scripeți. Mariette scria: „Astfel am fost sigur că în fața mea trebuia să se afle mumia unui Apis... Prima mea grijă a fost capul boului, dar nu am găsit niciun cap. În sarcofag se afla o masă bituminoasă, cu un puternic miros de putreziciune, care se sfărâma la cea mai mică atingere... în mijlocul acestui talmeș-balmeș se aflau oase mici și cincisprezece figurine așezate la întâmplare...” 16

Mariette a descoperit același lucru când a deschis cel de-al doilea sarcofag: „Niciun cap, niciun os mare. Erau, dimpotrivă, și mai multe fragmente de oase mici”.¹⁷

Exploratorul britanic Sir Robert Mond, care a realizat excavații în așa-numitul „Bucheum” (o cameră mortuară din piatră, de sub ruinele templului din Hermonthis), a ajuns la aceeași concluzie cutremurătoare. Sarcofagele fie nu conțineau nimic, fie conțineau doar bitum plin de fragmente osoase. Într-unul dintre sarcofage, în locul unui bou mumificat, au descoperit oase amestecate de câini și șacali.¹⁸

În catacombele din Abusir, de această dată însoțit de doi francezi, Mond a descoperit alte sarcofage de care erau siguri că ar fi conținut boi mumificați, deoarece aceste containere uriașe din granit într-adevăr conțineau capete de bou cu coarne. În sfârșit! Cu grijă, specialiștii francezi, Monsieur Lortet și Monsieur Gaillard, au tăiat legăturile vechi de mii de ani și au desfăcut cu grijă straturile succesive de pânză. Surprinderea lor a fost indescriptibilă. Înăuntru, au descoperit un amestec de oase aparținând unor diferite animale, în cazul unora dintre ele speciile neputând fi identificate. Al doilea sarcofag, ceva mai lung de 2, 4 metri și lat de aproximativ 1, 2 metri, conținea un amestec divers de opt animale diferite. Și în acest caz a fost imposibilă identificarea speciei căreia îi aparțineau două dintre oase.

Religie versus oase mărunțite

Egiptenii antici nu mumificau numai oameni; mumificau și tot felul de animale: câini, pisici, crocodili, păsări, pești – totul. Procedau astfel – și orice egiptolog îi poate confirma acest fapt – deoarece credeau în renaștere. Pentru a renaște, corpul trebuie conservat. Orice altă abordare ar fi însemnat un sacrilegiu, o blasfemie. După cum opina Sir Robert Mond, „înmormântarea unei mumii regale într-o formă care să nu fi fost completă era ceva inimaginabil în Egipt”.¹⁹

Și atunci, care este explicația pentru oasele mărunțite?

Sarcophagele gigantice din Serapeumul de la Saqqara sunt făcute din granit de Assuan. Assuanul se află la 965 de kilometri distanță de Saqqara. Imaginează-ți numai de cât efort a fost vorba. Sub Saqqara au fost săpate în stâncă kilometri întregi de tuneluri cu compartimente laterale. La sute de kilometri, la Assuan, specialiștii spărgeau cel mai dur granit cunoscut în Egipt, folosind metode care rămân necunoscute. Ulterior, aceste blocuri de piatră a trebuit să fie transportate aproximativ 965 de kilometri pe Nil, ceea ce, la vremea respectivă, însemna navigarea prin trei rânduri de cataracte. (în zilele noastre, ambarcațiunile au avantajul că pot folosi ecluze.) După ce ajungeau în Saqqara, aceste monstruozi de stânci erau netezite și lustruite de o manieră incredibil de profesionistă. Fotografiile o dovedesc.

Fiecare din aceste sarcophage cântărește între 60 și 100 de tone! Brațe puternice, înarmate cu levieri și role, au deplasat aceste containere uriașe - sculptate într-un singur bloc de piatră - prin tuneluri, în nișele pregătite anterior. Nu a fost posibil să fie deplasate de sus, pentru că tunelurile au tavanele din stâncă. Prin urmare, pentru ce atâta efort?

Doar pentru a înmormânta niște fragmente de oase mărunțite? Și apoi să se toarne catran peste ele și să fie acoperite cu un capac de 40 de tone? Trebuie că motivația a fost cu totul alta decât simpla credință în reîncarnare - deoarece în acest caz corpurile nu ar fi fost distruse.

Așadar, ce ne-a mai rămas?

Oare aceste sicrie au fost jefuite de hoții de morminte? Oare călugării au distrus conținutul sarcophagelor? Ei bine, teoria hoților de morminte nu ar explica de ce în aceste sarcophage apar fragmente de oase de la atât de multe animale diferite. Pare mult mai posibil să fi fost vorba despre călugări cu frica lui Dumnezeu. Aceștia ar fi putut să distrugă conținutul sarcophagelor cu bare grele din fier. Dar nici această explicație nu este prea plauzibilă. Dacă ar fi fost implicați călugării, atunci urmele furiei lor distructive creștinești ar fi fost evidente:

bandajele ar fi fost sfâșiate, idolii ar fi fost distruși sau topiți.

Ce a scris Auguste Mariette după deschiderea sarcofagelor? „în masa cu miros fetid se află mai multe oase mici, în mod evident deja sparte la momentul înmormântării”. 20 Și atunci cum se face că arheologul Sir Robert Mond descoperă niște oase despre care presupune că ar fi fost „de șacal sau câine”? Nu aş putea să-l acuz pe un antropolog care nu a examinat mai aprofundat oasele descoperite în asemenea împrejurări. Și de unde a venit cineva cu ideea absurdă de câini cu patru trupuri (Eusebiu) cu „cozi de pește ieșindu-le Prin celălalt capăt”?

Doctorul Ange-Pierre Leca este medic și specialist în mumii egiptene. El a scris despre un sarcofag conținând „boi minunat bandajați” care a fost descoperit în catacombele de la Abusir: „... din nou a părut să fie vorba despre un singur bou, dar din nou am găsit oase aparținând unui număr de șapte animale... inclusiv unui bou bătrân imens. Al treilea animal trebuie să fi avut două cranii”.21

Pardon? Două cranii? Hai să revenim la vechiul nostru prieten Eusebiu: „Multe alte creaturi ciudate, fiecare având alt aspect... un singur trup și două capete”.22

Ceea ce pare foarte absurd – și nu are niciun sens pentru egiptologi, care știau că mumiile nu erau niciodată distruse pentru că aceasta le-ar fi distrus șansa la reîncarnare – pare cât se poate de logic dintr-o perspectivă contemporană.

Zei au plecat, dar au lăsat în urma lor o parte dintre himere. Dacă aceste creaturi ar fi renăscut, nu ar fi continuat să răspândească frica și groaza în rândul oamenilor din viitor? Această problemă a preocupat mințile preoților din Antichitate – până când, brusc, au găsit o cale de a ieși din încurcătură. Câtă vreme bestiile erau vii, erau tratate cu groază și respect, oamenii li se închinau și le tratau ca fiind de natură divină. După moartea lor naturală, pe de altă parte, oasele acestor

creaturi nenaturale au fost făcute fărâme și acoperite cu smoală. Au fost construite sarcofage din cel mai dur granit – atât de greu și de rezistent, încât niciun monstru renăscut nu ar fi putut să evadeze din mormânt. Mărețele sarcofage nu erau destinate să slujească procesului reîncarnării – dimpotrivă: erau închisori pentru eternitate.

Este posibil să dovedești așa ceva?

Doar câteva oase cu ADN-ul intact ar fi suficiente și geneticienii noștri inteligenți ar fi capabili în scurt timp să spună dacă ar avea în fața ochilor un ADN rezultat dintr-o evoluție naturală sau dacă este vorba despre o mutație genetică intenționată. În zilele noastre, orice interferență în genom poate să fie verificată. Poate că asemenea analize au fost efectuate deja și au fost clasificate top-secret. Șocul zeilor ar fi pur și simplu prea puternic pentru ca omenirea să-i facă față. Deoarece dovezile existenței himerelor în trecutul sumbru și depărtat ar însemna dovezi indiscutabile ale unei intervenții extraterestre. De ce?

Pentru că străbunii noștri din urmă cu multe mii de ani nu aveau nicio idee de existența geneticii. Pentru că textele străvechi și ilustrațiile ne spun acest lucru. Și pentru că extraterestrii au avut un motiv riguros pentru a proceda așa cum au procedat: crearea unor forme de viață special adaptate pentru alte planete.

Eu le numesc amintiri despre viitor.

Capitolul 3 Științific? Științific!

„Nu există adevăruri absolute, iar dacă ar exista, ar fi plictisitoare”.

Theodor Fontane, 1819 – 1898

Această propoziție nu poate să fie aplicată practic științelor exacte. Doi plus doi fac patru. Iar în geometrie a pătrat plus **b** pătrat fac e pătrat. Poate fi plictisitor, dar „știința exactă” chiar ne pune la dispoziție „adevăruri absolute”. Laolaltă cu numeroasele erori care sunt corectate în permanență.

Pe de altă parte, puterea rațiunii nu este doar impresionată de rezultatele strânse de științele exacte; științele umaniste – cuprinzând mare parte din ceea ce

necesită interpretări - ne violează și ele modul de gândire. În această categorie intră religiile, filosofia, etnologia și arheologia. Pardon? Arheologia nu este o știință combinată care citează doar descoperirile verificate?

Desigur. Însă descoperirile trebuie totuși să fie interpretate. Sunt supuse în continuare interpretării. Pe de altă parte, această interpretare se bazează pe rațiune - zeitgeist - și, desigur, pe mărturiile istorice scrise. Este clar? Iată acum un scurt extras din Popol Vuh, cea mai importantă scriere din cadrul moștenirii mayașilor Quiché.¹ A fost alcătuită sau scrisă acum nu se știe cât timp, pe înălțimile Guatemalei din zilele noastre.

„Tepew Q'ukumatz

E Alom, E K'ajplom.

K'o pa ja. Saqtetoj e **k** o wi.

E muqutal pa **q** ug.

Paraxon...”

Nouă s-ar putea să ni se pară un fel de chineză, dar pentru un expert este absolut logic. Textul descrie modul în care stăpânul „șarpe Quetzal” a zămislit copii, a coborât din ceruri înconjurat de lumină și acoperit de penele păsării quetzal (de unde și numele). Se spune că șarpele quetzal a venit din întunericul cerurilor și așa mai departe. Pe spatele paginii 24 din manuscris se poate citi cum a trebuit ca zeii să intre mai întâi într-un „sălaș al întunericului” și au avut nevoie de torțe. Ca urmare, fumau trabucuri. (Zeul „Oglinda Fumătoare” este reprezentat în numeroase temple mayașe.)

3.1.

3.2.

„Zei Fumători” din
Codexul de la Madrid.
Imaginile îi aparțin
autorului.

Îi admir pe specialiștii maya care pot să citească și să traducă limba străveche a mayașilor Quiché. Capacitatea aceasta a lor este rezultatul deceniilor de muncă asiduă și a eforturilor laborioase ale etnologilor care reunesc toate părțile mozaicului. La capătul drumului însă, aceste traduceri meritorii rămân în continuare subiectul unor importante interpretări, sub multe aspecte. Ce vreau să spun? Interpretarea este ceva care se reduce la zeitgeist, respectiv la tendința dominantă a gândirii „raționale”. Iar aceasta este foarte flexibilă.

Un „șarpe cu pene” nu a existat niciodată. Prin urmare, pentru Guatemala, pasărea quetzal pare o alegere logică. Are un penaj impresionant și este posibil chiar să le

fi amintit mayașilor Quiché de un șarpe zburător. Însă pasărea quetzal nu face copii de om. Și nici nu fumează! Zeul mayaș „Oglinda Fumătoare” nici nu seamănă, în niciun fel și sub nicio formă, cu pasărea quetzal.

O interpretare modernă lasă locul unor nenumărate posibilități, mai ales în condițiile în cazul punctele de vedere moderne sunt puse de acord cu alte texte, din alte colțuri ale lumii. Imposibil? Ei bine, pentru specialiștii în cultura maya, ca și pentru egiptologi, comparațiile de text între America Centrală și Egipt reprezintă ceva pur și simplu de neconceput. Este vorba aici despre două culturi complet diferite, susțin ei. Exact! Și atunci, de ce din momentul în care începi să compari textele, dai încontinuu peste tot felul de similitudini? „Creația” în Popol Vuh este foarte asemănătoare cu cea din Cartea întâi a lui Moise (Geneza/Facerea). Și mai mult de atât: dacă citești Biblia, descoperi că, odinioară, întreaga lume „avea o singură limbă” (asta înaintea construirii Turnului Babel). Și nu se deosebește cu nimic de Popol Vuh. În Cartea a Doua a lui Moise (Exodul), aflăm că Moise a ridicat toiagul peste ape și le-a despărțit. Mayașii spun aceeași poveste! Sau în capitolul 9, versetul 17 din Geneză (Facerea): „Acesta este semnul legământului pe care l-am făcut între Mine și orice făptură de pe pământ...” Și în Popol Vuh? „Acesta te va ajuta când mă vei chema! Este semnul legământului dintre noi...” Și așa mai departe. Care de la care a copiat? Autorii Popol Vuh nu ar fi putut să știe de Biblie, deoarece textele lor au existat cu multă vreme înaintea sosirii spaniolilor creștini. Așa că putem fi cât se poate de siguri că nu a fost vorba de niciun fel de plagiat. Aceste texte le-au trecut prin minte la șezătoare, ca să spun așa.

În zilele noastre, în aceste vremuri ale comunicării pe rețele internaționale de comunicații și ale globalizării aproape fără limite, ai fi considerat compararea textelor la ordinea zilei. Dar niciuna dintre părți nu vrea să audă de așa ceva. Arheologul mayaș este specialist în domeniul său; egiptologul este specialist în domeniul lui. Fără excepție, este vorba despre niște „grupuri” de cercetători

erudiți, bine integrați și respectabili. Singura problemă este că nu lucrează împreună. Fiecare grup rămâne ancorat rigid pe propria insulă a izolării de specialitate. Ți se pare ceva contemporan?

Textele piramidelor în îndepărtatul Egipt vei găsi texte ale piramidelor. Ce sunt mai exact aceste texte? Sunt gravuri din timpul dinastiilor a 5-a și a 6-a – deși rămâne neclar de când existau aceste texte înainte să fie transpuse în granit. Textele piramidelor sunt împărțite în „Enunțuri”. Aceste Enunțuri abundă în zei, care au descins din ceruri pe Pământ, și de faraoni, cărora li s-a oferit onoarea de a vizita lumea zeilor. Din cauză că zeitgeist-vH. nostru confuz nu vrea să recunoască niciun fel de realitate ascunsă în spatele acestor povești, ele sunt interpretate ca reprezentând speranțele pe care le nutreau preoții cu privire la călătoriile faraonilor după moarte. Iată câteva exemple: 2

(Enunțul 511): „Nut strigă de bucurie când mă ridic la cer. Cerul tună pentru mine și Pământul se cutremură pentru mine, furtuna cu grindină se destramă când bubui asemenea lui Seth...”

(Enunțul 267):

(Enunțul 302):

(Enunțul 482 C): (Enunțul 434):

(Enunțul 472):

(Enunțul 480):

(Enunțul 482):

(Enunțul 553 + 563) (Enunțul 584):

(Enunțul 669):

„Este pregătită pentru mine o scară până la cer, ca să pot urca pe ea până la cer; iar eu urc în fumul marilor tămâieri. Zbor în sus ca o pasăre și sclipitor ca un licurici pe tronul gol care se află pe corabia ta, O, Re... căci pot să șed pe locul tău și să vâslesc prin ceruri în corabia ta, O, Re. Căci pot să mă ridic de la pământ cu corabia ta...”

„Cerul este limpede, Sothis trăiește... cele două Eneade s-au primenit pentru mine în Ursa Major [constelația Carul Mare]. Locuința mea din ceruri nu va pieri, tronul meu de

pe Pământ nu va fi distrus...”

„Fie că zbor până la cer asemenea unei mari stele de pe mijlocul răsăritului...” „L-ai luat la tine pe fiecare zeu care are corabia lui și pe care poți să-l așezi pe cerul înstelat...”

„Cerul tremură, Pământul se zguduie în fața mea. Pentru că sunt un vrăjitor. Am ajuns să-l pot glorifica pe Orion...” „Cât de frumos să privești când acest zeu urcă la cer, la fel cum Atunci, tatăl zeului, urcă la cer...” „Trebuie să urci la cer... fiul tău Horus te va însoți spre cerul încărcat de stele; al tău este cerul, al tău este Pământul...”

„Porțile cerului îți sunt deschise; porțile firmamentului îți sunt deschise...” „Porțile (?) care sunt pe firmament sunt deschise pentru mine... stau deschise pentru mine...”

„Prințul coboară într-o mare furtună de la orizont...”

Și se continuă pagini întregi în acest fel. Se deschid portaluri cerești; zeii coboară în fum și flăcări; faraonilor li se permite să zboare alături de ei; pretutindeni sunt tunete și fulgere; nisipul este ridicat în văzduh. Cine se află în spatele tuturor acestor fenomene? Zeii. Indiferent dacă se întâmplă în străvechea Indie, în Tibet, în Japonia, în Biblie (Ezechiel) sau la mayași. Uitați aici, predică egiptologiei. Aceste texte nu trebuie să fie comparate cu niciun fel de realitate. Se referă la ascensiunea faraonilor morți. Pe undeva, mă îndoiesc de asta. Privind lucrurile dintr-o perspectivă modernă, devin posibile câteva concluzii cât se poate de rezonabile și total diferite, fără să aibă ceva „antiștiințific” în ele. De ce universitățile nu-i învață pe studenții lor cel puțin despre interacțiunile care într-adevăr există? Ar putea să sublinieze faptul că un cuvânt cum ar fi cer nu trebuie neapărat să aibă legătură cu un loc al extazului și al beatitudinii, în același timp netrebuind să aibă o mai mare legătură nici cu viața după moarte. „Cerul” este și un spațiu – mai ales când este menționat în aceeași propoziție cu niște atribute cum sunt fum, foc, cutremur, zgomot, stele și așa mai departe. Ce este neștiințific în asta? Câtă vreme textele fiecărei culturi

luate individual continuă să fie tratate izolat, vor fi imposibile noi pătrunderi ale sensurilor lor.

În 1975, respectatul filosof al științelor Paul Feyerabend, care a predat timp de trei decenii la Universitatea Berkeley din California, și-a anunțat abordarea „orice e acceptabil”. Este un alt mod de a spune că orice este posibil. Lumea științifică a reacționat îngrozită, pentru că „orice este acceptabil” sau „orice este permis” vine în contradicție cu vechea credință într-un proces științific continuu de stabilire a adevărului. Feyerabend a postulat însă că rezultatele oricărei metode științifice sunt limitate la înseși metodele respective.³ Pe bună dreptate, multe inovații științifice răzbat nu pentru că au fost respectate regulile metodologice, ci pentru că au fost încălcate. Feyerabend avea dreptate și abordarea sa „orice e acceptabil” nu contrazice în niciun fel progresul științific. Prin urmare, compararea mitologiilor Egiptului antic și a Americii Centrale poate să fie opusă curentului academic, însă aduce noi răspunsuri și, prin urmare, dorita înțelegere a lor. Încălcarea regulilor înseamnă să mănânci din farfuria altuia – însă numai când ai motive serioase pentru aceasta. Și motive există din belșug.

Intervenția divină

Realizarea unei punți peste prăpastia dintre Egipt și America Centrală este cât se poate de logică. În ambele locuri zeii în flăcări se ridică la cer, cu toate că – din punctul de vedere al arheologilor – cele două culturi au existat în perioade diferite. Însă cine poate spune cu o siguranță absolută care sunt originile acestor culturi și dacă nu cumva au existat într-adevăr legături transatlantice chiar și acum mii de ani. La Muzeul din Leyda, Olanda, poți privi o tabletă din jad, cunoscută în literatura științifică sub numele de Placa de la Leyda. A fost descoperită în orașul mayaș Tikal (actualmente în Guatemala). După numele dificil de tradus al unui zeu, pe această placă stă scris: „Au coborât stăpânii familiei cerești din Tikal”. Indiferent cine au fost acești stăpâni cerești, lucrurile nu au fost deloc diferite nici în Egipt (sau

în China, Japonia, Tibet sau India, dacă tot a venit vorba).

3.3. Disc solar înaripat, Karnak. Imagine reprodusă prin bunăvoința Tatjanei Ingold, Solothurn, Elveția

Vizitatorii tărâmului Nilului vor întâlni așa-numitul „disc solar înaripat” practic în toate templele. Este un disc sau un potir din aur cu aripi întinse larg și colorate. Acoperișuri întregi ale unor temple (Dendera!) și nenumărate intrări în temple (Karnak!) sunt decorate cu ele. (Vezi imaginea 3.3 de la pagina 106.) Aceste discuri solare înaripate sunt asociate de obicei cu zeul Horus – fiul lui Osiris și al lui Isis – al cărui sălaș era în complexul templului Edfu (dintre Assuan și Luxor). Acesta este locul în care discul solar înaripat este immortalizat pe unul dintre pereții templului din Edfu. Inscripțiile descriu modul în care zeul Ra împreună cu suita lui au aterizat „la vestul acestei regiuni, la răsărit de canalul Pechennu”. Reprezentantul lui pe Pământ, faraonul, era în mod evident într-o încurcătură oarecare, deoarece i-a cerut zburătorului ceresc să-l ajute să le facă față dușmanilor săi.

Sfânta maiestate Ra-Harmachis i-a vorbit sfântului tău Hor-Hut: O, tu, copile al Soarelui, sublimule, care ai fost creat de mine, lovește dușmanul care se află în

3.4. Textele lui Osiris și Horus de pe pereții templului din Edfu. Imagine reprodusă prin bunăvoința Tatjanei Ingold, Solothurn, Elveția.

fața ta, fără întârziere. Atunci Hor-Hut a zburat către Soare într-un mare disc solar cu aripi pe el... când și-a văzut dușmanii din înaltul cerului... s-a repezit asupra lor atât de violent, încât ei nici nu l-au văzut cu ochii lor și nici nu l-au auzit cu urechile lor. În scurt timp, nici măcar unul dintre capetele lor nu mai era viu. Hor-Hut, strălucitor și plin de toate culorile, s-a întors în forma sa de mare disc solar înaripat la vasul lui Ra-Harmachis.⁴

Acest text a fost tradus în 1870. Cu alte cuvinte, într-o perioadă în care niciun egiptolog nu ar fi avut de unde să aibă cunoștință de zborul supersonic. Pe vremea aceea nici măcar nu existau avioane. Însă atacul descris aici a venit în mod evident de sus („când și-a văzut dușmanii din înaltul cerului”) și trebuie că s-a produs cu viteze supersonice („încât ei nici nu l-au văzut cu ochii lor și nici nu l-au auzit cu urechile lor”). Rezultatele aici, pe Pământ, au fost corespunzător de înfricoșătoare. „În scurt timp, nici măcar unul dintre capetele lor nu mai era viu”. Numai zeii știu ce armă îngrozitoare au folosit împotriva acestor oameni din Epoca de Piatră.

Indiferent că este vorba despre Egipt, America

Centrală sau vreun alt loc, toate aceste texte străvechi ne sunt prezentate astăzi ca un fel de Absurditate psihologică. Este păcat, pentru că sunt posibile interpretări în toate tonurile și nuanțele. Mi se pare greu de imaginat „Saga discului solar înaripat” într-un mod abstract, plutind orbește așa cum mi se întâmplă, în ceața dogmei religioase / psihologice. După ce zeul Ra-Harmachis l-a ajutat pe faraon să-și înfrângă dușmanii, a notat succint: „Iată un loc plăcut în care să trăiești”. După aceea, întinderile înconjurătoare primesc un nume special și sunt venerați zeii din cer și de pe Pământ. Eu sugerez că poate n-ar trebui să pierdem prea mult timp citind cum cred alții că stau lucrurile și în ce fel ar trebui să le privim, potrivit opiniilor lor exaltate, ci să aruncăm o privire asupra textelor originale necomentate.

„Hor-Hut a zburat spre cer ca un disc solar înaripat. Astfel a fost cunoscut de-atunci, ca Stăpân al Cerului...” 5 Stăpân al Cerului? De ce nu altfel? De ce nu „omul spațiului”?

După cum o arată inscripțiile de la Edfu, ajutorul divin a fost adevăratul motiv pentru venerația și popularizarea discului solar înaripat, și nu, așa cum vor unii să ne facă să credem, Soarele dintr-o imaginară lume subterană și suprate-rană. Textul de la Edfu spune cât se poate de clar:

Harmakhis a zburat cu o corabie și a aterizat alături de orașul tronului lui Horus. Astfel a vorbit Thoth: trimițătorul luminii, care este născut din Ra, el a înfrânt dușmanul. El trebuie să fie cunoscut de azi înainte ca trimițător al luminii, care este născut din muntele de lumină. Astfel i-a vorbit Harmakhis lui Thoth: Du acest disc al Soarelui în toate orașele zeilor din Egiptul Inferior și în toate orașele zeilor din Egiptul Superior și în toate orașele zeilor.⁶

Aici și acolo

Formularea trimițător al luminii, pe care am folosit-o aici, nu reprezintă o creație personală. Provine din textul profesorului Heinrich Brugsch, care a tradus textul din

Edfu în anul 1870 (!). Așadar, ce au înțeles logicii și rașionalii egiptologi - toți fiind loiali și obedienți față de școala de gândire căreia îi aparțineau și zef fgei SF-ului - din discul solar cu aripi? O ciudățenie ceremonială. Sensul inițial s-a pierdut. Nu a fost o fantezie sau un vis al unui egiptolog lipsit de cultură; a fost pur și simplu ceea ce astăzi am descrie prin OZN! Incapabilă să recunoască realitatea originară, doctrina academică transformă fostul adevăr în mit. Iar acum lumea este din nou în regulă. Chiar așa să fie?

Un prieten, care este egiptolog, mi-a spus cândva că numai gândul că un zeu oarecare ar fi intervenit într-un conflict dintre oameni a fost pur și simplu de neconceput. În aceeași măsură în care ar fi de neconceput și convingerea mea că, la un moment dat, extraterestrii au intervenit în afacerile pământești. Însă logica omenească este pregătită uneori să realizeze salturi neașteptate. În Vechiul Testament, de exemplu, Dumnezeu - coborând într-o coloană de fum, foc și zgomote cataclismice - intervine adeseori pentru a-și ajuta poporul ales în războaiele sale. Da, cât se poate de real! în acest caz, logica este infailibilă. Chiar așa?

Care este legătura dintre discul solar înaripat din Egipt și America Centrală?

În 1860, nu departe de satul Santa Lucia Cotzumalguapa din Guatemala (de pe coasta Pacificului), au fost descoperite mai multe stele în timpul unor lucrări de defrișare. Știrea a ajuns și la cercetătorul austriac dr. Habel, care a efectuat o călătorie în Mexic, în 1862, pentru a vizita locul excavațiilor. Doctorul Habel a făcut o serie de schițe și le-a prezentat directorului Muzeului Regal de Etnologie din Berlin, dr. Adolf Bastian. Patru ani mai târziu, acesta a efectuat de asemenea o călătorie în Guatemala și a achiziționat toate fragmentele vechi de piatră de la proprietarul plantației pe care au fost descoperite stelele. Transportul acestor stele incredibil de grele în Europa a reprezentat o adevărată bătaie de cap 3.s. Așa-numita „Odă Zeului Soare”, logistică. În cele din urmă, Imagine din colecția autorului.

s-a decis tăierea în două a monștrilor din piatră, care au fost transportați astfel în portul San José, aflat la o distanță de ceva mai mult de optzeci de kilometri. Pentru

ca blocurile să fie mai ușoare, au fost scobite părțile posterioare. În timpul încărcării, una dintre stele a fost scăpată și a ajuns în apele portului – unde se află și în zilele noastre. Restul pot fi admirate la Muzeul de Etnologie din Berlin. Deoarece arheologii trebuie neapărat să eticheteze și să categorisească totul (altfel nu pot expune artefactele), stelele au primit o denumire cât se poate de potrivită: Odă Zeului Soare. Și pe bună dreptate, se vede foarte clar o ființă înaripată, învăluită în flăcări, coborând spre oamenii înspăimântați de jos. Chiar nu ai cum să nu vezi discul solar!

Tehnologie extraterestră în textul de la Edfu referitor la discul solar înaripat, expresia trimițător al luminii apare pe neașteptate. Desigur, nu este ceva cu care să se poată descurca un egiptolog rațional. Ce înseamnă de fapt „trimițător al luminii”? A fost cumva greșit interpretat acest termen? Există, după toate probabilitățile, zeci dacă nu chiar sute de reprezentări ale acestor „trimițători ai luminii”, dar nu le recunoaștem noi pentru că – după cum a spus profetul biblic Ezechiel – avem ochi să vedem, dar nu vedem.

În templul lui Seti I (cunoscut și sub numele de Sethos) din Abydos, zeița Isis îi înmânează faraonului un obiect ciudat. Acest obiect trebuie să fi fost ceva cu adevărat excepțional; altfel, nu ar fi putut să-i fie atribuit direct zeiței. Mai mult decât atât, acest obiect este, sub aspectul dimensiunilor, mai mare decât însuși faraonul. Egiptologii îl numesc „stâlp Djed”. Asemenea stâlpi Djed, de diferite mărimi, au fost descoperiți în tot Egiptul și nimeni, până acum, nu a putut să aducă o explicație plauzibilă. Reprezentări ale stâlpilor Djed au fost descoperite până și sub cea mai veche piramidă, cea de la Dioser, din Saqqara. Stâlpul trebuie să fi reprezentat ceva cu n totul special, pentru că, încă din perioada timpurie a vechiului imperiu, exista o tagmă preoțească a „venerabilului Djed”. În Memfis exista chiar și un ritual special pentru „ridicarea Djed-ului”, 7 care era realizată de către faraon, cu ajutorul preoților săi. Mult mai târziu,

după ce zeii inițiali au plecat și faraonii au fost numiți „fiii zeilor”, nimeni nu și-a mai amintit care era scopul real al acestor stâlpi Djed. Important este că aveau o legătură cu zeii. Asta era tot ce conta. Ca urmare, pot fi găsite reprezentări ale stâlpului Djed în numeroase variațiuni: pe zidurile templelor, în cripte, pe lăzile cu comori și chiar cuferele de valori. Stâlpii Djed sunt la fel de obișnuiți în Egipt ca și discurile solare înaripate. Singura problemă este că nici măcar un singur expert nu a putut să avanseze o explicație plauzibilă cu privire la semnificația inițială a acestui misterios obiect. Am citit în literatura de gen că stâlpul Djed era: un simbol al permanenței, un simbol al eternității, un fetiș preistoric, un copac defoliat, un stâlp încrustat, un simbol al fertilității, o țepă și așa mai departe.

Și dacă era altceva? Dacă era un „trimițător de lumină?” Cel puțin arată de parcă ar fi așa ceva. Să fie o idee nebunească? Când mă uit peste toate aceste interpretări încropite la repezeală date acestui ciudat obiect, aproape că-mi vine să râd. Ce-ar trebui să se întâmple ca să deschidem ochii și să vedem lucrurile așa cum sunt? Mi se pare mai plauzibil să considerăm stâlpul Djed ca fiind o reprezentare a unui dispozitiv tehnologic, decât să pretindem că ar fi un gen de „fetiș preistoric” sau de „simbol al fertilității”! La urma urmelor, stâlpul Djed nu a fost unicul obiect pe care zeii l-au dat oamenilor. Un altul este Chivotul Legii, menționat în Vechiul Testament. Poți să citești despre el în Biblie. Moise a primit instrucțiuni extrem de precise cum să construiască un obiect tehnic din „zeul” său (Leviticul, capitolul 25). Exista un original al acestui obiect; din partea lui Moise nu se aștepta decât să facă o copie: „Și vezi să faci după chipul care ți s-a arătat pe munte” (Exodul 25: 40).

După aceea, lui Aaron, fratele lui Moise, i s-a spus să constituie o tagmă preoțească menită să aibă grijă de acest dispozitiv. Prin urmare, exista o echipă de specialiști - la fel ca tagma preoțească a stâlpului Djed. Un „trimițător de lumină” care le aparținea zeilor nu era un lucru care să

poată fi încredințat oricui. Era periculos. Exact ca Chivotul Legii.

La scurt timp după încheierea construirii Chivotului, Dumnezeu l-a avertizat pe slujitorul Lui, Moise, că trebuia să se asigure că Aaron va respecta explicit instrucțiunile „sau va muri” (Leviticul 16: 2). Ulterior, Chivotul Legii a fost implicat într-o serie de catastrofe. Filistinii au capturat Chivotul (Cartea întâi a lui Samuel, capitolul 4) și toți gură-cască ce s-au apropiat de straniul obiect au murit de boli care astăzi probabil că ar fi descrise ca boală de iradiere. Le-au căzut unghiile de la mâini și picioare, ca și părul, pielea li s-a acoperit de „bube” și „bărbații care nu au murit au fost loviți de bube și strigătele din cetate s-au ridicat până la cer” (I Samuel 5: 12).⁸ Biblia ne povestește chiar și despre un accident fatal suferit de un preot care a pierdut din vedere să respecte recomandările stricte de siguranță: „... când au ajuns la aria lui Nacon, Uza a întins mâna spre Chivotul lui Dumnezeu și l-a apucat pentru că era să-l răstoarne boii... Domnul s-a aprins de mânie împotriva lui Uza și Dumnezeu l-a lovit pe loc pentru păcatul lui și a murit acolo, lângă Chivotul lui Dumnezeu”. (II Samuel 6: 6).

3.6. Transportul Chivotului Legii (o ilustrație de pe o Biblie veche). Imaginea îi aparține autorului.

Bietul Uza! Și încă el era unul dintre preoți! Și care a fost marea lui greșală? Ce fel de zeu îl ucide pe unul dintre supușii lui pentru o clipă de neatenție? Biblia ne dă

un răspuns: „Muntele Sinai era tot numai fum, pentru că Dumnezeu se pogorâse pe el în mijlocul focului. Fumul acesta se înălța ca fumul unui cuptor și întreg muntele se cutremura cu putere”. (Exodul 19: 18).

Același Dumnezeu le-a cerut evreilor sacrificii (aur, argint, pietre prețioase) și i-a repetat slujitorului său, Moise, că trebuia să le spună evreilor în termeni lipsiți de echivoc: „Domnul a zis lui Moise: «Așa să vorbești copiilor lui Israel: Ați văzut că v-am vorbit din Ceruri»”. (Exodul 20: 22).

(Poți afla mai multe despre ce s-a întâmplat cu Chivotul Legii și unde pot fi găsite în zilele noastre rămășițele acestui dispozitiv tehnic în una din cărțile mele anterioare, Signs of the Gods – Semnele zeilor6.)

Părți din Vechiul Testament (Biblia), Vede (India), textele piramidelor (Egipt), Apocrifele (cum ar fi Cartea lui Enoch) și Popol Vuh sunt mai logice dacă sunt abordate dintr-un punct de vedere contemporan și se completează unele pe altele sub multe aspecte. Însă când e vorba despre Popol Vuh a mayașilor, lucrurile devin incredibil de complicate. Și din motive foarte bine întemeiate. Această carte a fost tradusă (în germană, limba mea maternă) de un anume dr. Wolfgang Cordan, care vorbea fluent mai multe dialecte mayașe. El a numit textul acesta Cartea Consiliului.¹⁰ Aceasta se întâmpla în urmă cu cincizeci de ani. Traducerea lui Cordan este realizată într-un stil verbal fluent, ușor de citit pentru cine dorește. Următoarea generație de experți în cultura maya nu a acceptat lucrarea lui Cordan și a realizat o nouă traducere, de această dată mot-à-mot.¹¹ Pentru a înțelege această versiune, trebuie să fi trăit în mijlocul mayașilor Quiché o vreme, deoarece pur și simplu lasă loc pentru interpretări nesfârșite. Ce au vrut ei să spună, în realitate? Cum putem înțelege acest text? Ei bine, pentru început, trebuie să reținem că nu există un text „original” al Popol Vuh. Toate traducerile se bazează pe o unică versiune care se recunoaște că a existat în limba Quiché, dar a fost practic așternută pe hârtie abia în secolul al XVIII-lea de către un

cleric creștin, Părintele Francisco Ximenez. Pentru reprezentarea sunetelor limbii Quiché într-un mod care să le facă lizibile pentru contemporanii săi, preotul a folosit alfabetul latin. A trebuit să translitereze cuvintele Quiché, care pot fi pronunțate într-un mod reținut, cântat, folosind sub aspect fonetic literele alfabetului latin. Mai ușor de zis decât de făcut. Iată câteva extrase din traducerea literală.¹²

„Suveranul și Șarpele Quetzal, cei care au născut copii... luminoși sunt ei în apă...”

„Fața Pământului nu era departe pentru el. Nici Xibalba (iadul, lumea de dincolo) nu era departe pentru el. Într-o clipă, a putut să se întoarcă în cer cu Huracan...”

„Pe urmă s-au ridicat ca luminile centrale. S-ar ridicat drept la cer... Astfel a fost pântecul cerului luminat peste fața Pământului, pentru că au venit să sălăsluiască în cer... Cei patru sute de băieți care au murit de mâna lui Zipacna s-au ridicat și ei să le devină tovarăși. Au devenit o constelație a cerului”.

„... miraculoasa putere și esența spiritului... Suveranul și Șarpele Quetzal. Astfel înfățișarea lor a părut omenească. Au ajuns să fie oameni. Puteau să vorbească și să converseze. Puteau să privească și să asculte... de îndată le-a venit vederea...”

Și așa mai departe!

Este foarte greu să traduci acest talmeș-balmeș într-o limbă inteligibilă. Dacă ar fi să încerc eu, aş ajunge la o versiune care ar avea prea puțin în comun cu originalul. Însă atât pot să spun: exact ca Biblia, Popol Vuh vorbește despre un amestec al limbilor. Oamenii nu au mai putut să se înțeleagă unii cu ceilalți din cauza unei „pietre care le-a schimbat vorbirea când au venit de la Tulan”. Citim despre metale prețioase care trebuie să le fie date anumitor zei (care în același timp erau și oameni). Există descrieri ale „oamenilor negri și oamenilor albi”, ale băieților care au fost sacrificați, ale unui munte numit „Hacavitz” unde oamenii se înmulțeau și așa mai departe. Este un talmeș-balmeș care a rezultat de pe urma neputinței limbii.

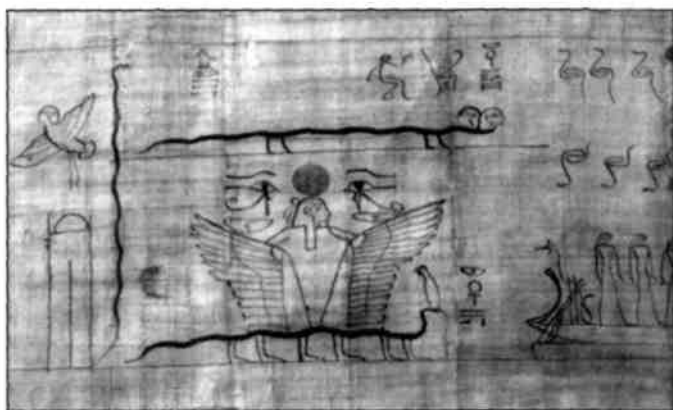
Vocabularul vechilor cronicari era limitat. Mulți dintre termenii pe care i-au folosit derivau din viața lor cotidiană și din evenimentele naturale obișnuite: tribul și familia, animalele și plantele, uneltele timpurii și armele simple, toate acestea aveau nume. Existau cuvinte pentru soare, apă, zi și noapte, răsărit și apus, fulger, tunet, naștere, boală și moarte. Dar de fiecare dată când se petrecea câte ceva care nu putea fi descris cu această colecție săracă de cuvinte, trebuia să se parafrazeze și să se recurgă la descrieri, astfel încât cuvintele disponibile să fie făcute să evoce evenimentul în ochii minții.

Pe de altă parte, limba – cuvintele aranjate unul după altul – nu poate întotdeauna să exprime semnificația intenționată. Gesturile reprezintă o parte la fel de importantă a procesului de comunicare ca și imaginile sau muzica. La o licitație, când cineva ridică mâna cu cinci degete răsfirate, îi semnaleză partenerului său din primul rând că vrea să-și ridice oferta cu 50.000 de dolari. Nu trebuie să se scoată niciun sunet. Nu putem ști ce gesturi foloseau vechii povestitori ai culturii maya Quiché pentru a-și spune poveștile. Un râset, un scâncet, o grimasă și o bătaie din picior – oricare din acestea puteau fi folosite pentru a schimba sensul unei serii de cuvinte folosite. Îmi amintesc că am întâlnit odată un semn (un păstor de pe munte) într-o cabană alpină. Mi-a spus o poveste cu pitici care, așa susținea el, ar mai fi trăit încă în acea regiune. Când nu-i ajungeau cuvintele, se folosea de gesturi pline de înțeles. L-am înțeles. Fără cuvinte.

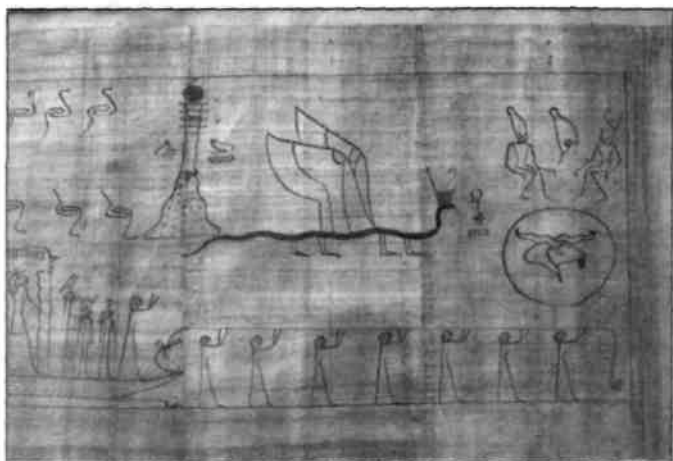
Componenta nonlingvistică a comunicării – gesturile, intonația, muzica, tristețea, furia, fericirea sau expresiile faciale – nu pot fi exprimate prin simple cuvinte rostite. Limbajul vorbit este ruda săracă a gândului. Se învălmășește după producerea unui eveniment și trebuie să inventeze termeni noi – cuvinte – pentru lucrurile care s-au întâmplat. Limbajul nu este o dogmă de valori eterne; este un organism în permanentă evoluție. În funcție de starea de dezvoltare a utilizatorului, limbajul nu este niciodată cu adevărat dezgolit de valori; se adaptează în

permanență la zeitgeist. Ce se întâmplă, miturile aparțin epocilor superficial cercetate ale istoriei noastre trecute. Prin urmare, ținând minte acest lucru, de câte ori și-au schimbat de atunci înapoi semnificațiile aceste cuvinte pentru prima dată folosite atunci? Și nu numai asta – și cei care au consemnat pentru prima oară miturile și-au încărcat cuvintele cu alte semnificații semantice. La începuturile limbajului – să nu uităm acest lucru! – pur și simplu nu exista niciun cuvânt pentru imposibil. Desigur, omul din Epoca de Piatră nu avea cuvinte cu care să numească un elicopter, luminile fixate pe cască, pistolul, o navă aeriană sau o navetă spațială, un costum spațial de protecție sau un OZN care spărgea timpanele, însă știa cuvinte cum ar fi foc, fulger, cutremur, zgomot și căldură. Și atunci, a fost obligat să folosească aceste cuvinte pentru descrierea evenimentului imposibil pe care îl trăia. În acest fel, în America Centrală, a apărut mitul șarpelui cu pene – apropo, un lucru bine cunoscut și în Egipt. De exemplu, în mormântul lui Seti I din Valea Regilor, se pot vedea numeroase reprezentări de șerpi cu aripi.

Mii de ani mai târziu, în Epoca Rațiunii în care trăim, lumea serioasă și rațională a științei nu vrea să accepte că omul din Epoca de Piatră ar fi putut avea la modul cel mai real întâlniri cu o civilizație supertehnologizată și că ar fi putut să vadă orice mașină zburătoare asemănătoare elicopterului sau să întâlnească ființe pe care, în ignoranța lui, le-a numit zei. Atunci când până și contextele originale sunt cât se poate de confuze – din cauza termenilor incompreensibili și a lipsei gesturilor – traducerea nu au cum să nu sfârșescă precum un fel de talmeș-balmeș religios-psihologic. Metodologiile pur și simplu nu permit alte posibilități. Haos total!

3.7.

3.8.

Șerpi înaripați în morminte egiptene antice. Imagine reprodusă prin bunăvoința Tatjanei Ingold, Solothurn, Elveția.

3.9. Un alt șarpe înaripat egiptean. Imaginea îi aparține autorului.

Etana deasupra Pământului

Pe urmă, mai este și bine cunoscutul mit al lui Etana, cândva parte a bibliotecii din tăblițe de lut a regelui

asirian Asurbanipal (685-aprox. 627 î.Hr.). Descoperite în cursul excavațiilor efectuate la Ninive, tăblițele sunt păstrate actualmente la British Museum, la Londra. Originea poveștii este necunoscută, cu toate că părți din ea sunt prezente și în povestea mai veche a lui Ghilgameș. Povestea ne spune că Etana este dus în slava cerului de un vultur. Măreața pasăre îi cere în mod repetat să privească în jos:

...După ce zboară la înălțimi o vreme, vulturului îi spune lui Etana:

Privește, prietene, cum se vede Pământul, privește marea de o parte a muntelui lumii.

Și Pământul părea un munte, marea un lac...

După ce a zburat și mai sus, vulturul îi spune lui Etana:

Privește, prietene, cum se vede Pământul. Și Pământul a părut o plantație de pomi.

Prietene, privește în jos și vei vedea cum se vede Pământul. Și Pământul a părut o grădină, iar marea întinsă cât o găleată.

Și l-a dus și mai sus și i-a spus: Prietene, privește acum, să vezi cum dispare Pământul.

Am privit în jos și am văzut că Pământul dispăruse și ochii mei nu mai zăreau nici măcar marea cea întinsă.

Prietene, nu mă pot înălța mai mult în cer. Oprește-te acum să mă pot întoarce pe Pământ...13

„Vulturul a aselenizat”, a fost mesajul transmis la Houston de membrii echipajului de pe Apollo 11 când au devenit primii oameni care au pus piciorul pe Lună. Vulturul a aselenizat. Chiar dacă în epopeea lui Etana este folosit cuvântul cer, este clar că aici se face referire la zborul spațial.

La urma urmelor, vulturul își poartă povara până în stratosfera („marea întinsă [era] cât o găleată”) și deasupra Pământului („Am privit în jos și am văzut că Pământul dispăruse...”). Iar acum înghesuim totul în gândirea noastră încâlcită, religios-psihologică, pentru că lucrurile care nu se potrivesc pur și simplu nu pot să

existe.

Prin urmare, vezi că nu putem avansa câtuși de puțin aplicând vechile metode și vechea gândire. Îmi face impresia că adevărații dușmani ai intuiției se găsesc în rândurile oamenilor de știință.

Omul Epocii de Piatră și-a răspândit imaginile zeilor în întreaga lume. Adepții credincioși ai religiilor instituționalizate numesc aceste imagini idoli dacă nu corespund propriilor lor idei religioase preconcepute. Aceste imagini - chipuri grotești, ființe inimaginabile cu limbi de foc, bestii și monștri - au fost create de toate culturile din adâncul imaginației lor. Diferite și totuși asemănătoare - în mare măsură asemenea limbajului - însă unde se află originile acestor zei portretizați artistic?

Cu multe secole în urmă, Amr ibn Luhai, un călător prin întreaga Arabie, vorbea despre oameni care produceau sau venerau imagini cioplite. I-a întrebat care era izvorul acestei venerații. Acesta este răspunsul pe care l-a primit: „Imaginile sunt stăpânii pe care i-am pregătit aidoma formelor și ființelor lor cerești”.¹⁴

Însuși „părintele scrierii istorice”, grecul Herodot (circa 490 - 425 î.Hr.) a spus aproape același lucru. În a doua carte a Istoriilor sale, vorbește despre vizita sa la Teba (capitolele 141 și 142) și despre felul în care preoții i-au explicat 341 de statui.

Mi-au demonstrat atunci că toți oamenii reprezentați de aceste statui erau ființe muritoare, care nu aveau nicio legătură cu zeii. Susțineau, pe de altă parte, că înaintea acestor oameni, zeii fuseseră regii Egiptului - că trăiseră alături de ființele omenesti... Egiptenii susțin că știu cu precizie acest lucru, deoarece au ținut întotdeauna socoteala și au scris cronicile anilor care au trecut...¹⁵

La origini, Pământul a fost căminul oamenilor cavernelor, apoi al zeilor și apoi al semizeilor (cu alte cuvinte, fiii și ficele zeilor), pe urmă a venit omenirea așa cum o știm noi astăzi și în cele din urmă zeii au dispărut - însă nu înainte să promită că se vor întoarce într-o bună zi dintr-un viitor foarte îndepărtat. Oamenii au cioplit

imagini, statui sau - în funcție de nivelul de dezvoltare - picturi rupestre ale acestor zei, însă toți nutreau aceleași gânduri în mințile lor: și mayașii, și egiptenii, și indienii, și toți ceilalți. Ceea ce reprezentau erau niște ființe inexplicabile, cu aspect măreț, transfigurate, din altă lume. Însă odinioară fuseseră reali: fuseseră activi în mijlocul popoarelor Epocii de Piatră.

Același lucru se aplică și templelor! La origini, aceste „forme cerești” au slujit drept inspirație pentru temple. Omenirea a imitat întotdeauna ceea ce a admirat, dar și ceea ce nu a înțeles. Aceste altare au fost construite atrăgător pentru că oamenii primitivi sperau că adevărații zei îi vor aproba, vor coborî și vor apăra comunitatea omenească de dușmanii săi. Desigur, aceasta a fost scânteia care a stimulat construirea de așezări în zonele înconjurătoare. Tagma prețească și-a făcut datoria pentru a se asigura că atât credința în zei, cât și frica de pedeapsa divină nu se pierd. Restul este istorie.

Este cât se poate de ușor de demonstrat valabilitatea acestei afirmații și oricine o poate înțelege, câtă vreme se stabilesc legăturile cu alte culturi. În lipsa acestor legături, în lipsa mitologiei comparative, probabil că vom continua să bâjbâim în întuneric. În cele douăzeci și cinci de cărți non-ficțiune pe care le-am scris până acum, am adus sute de mărturii atestabile. Iată câteva exemple:

Picturile murale din Sahara (Tassili), Brazilia (Ceta Cidades la Piripiri), din Statele Unite (teritoriile Hopi), Australia (Ținutul Arnhem la Nourlangie și lanțul muntos Kimberley), Canada (insula Vancouver) și multe altele dovedesc o deosebită consecvență internațională în privința reprezentării zeilor.

Figurinele Dogu din Japonia seamănă foarte mult cu statuile zeilor din Columbia, Perú și Bolivia.

Costumele din paie purtate de membrii tribului brazilian Kayapo reflectă amintirea tribală a mentorilor lor cerești, ca și păpușile kachina ale populațiilor de indieni hopi din Arizona.

Oare nimic din toate acestea nu are nici pic de

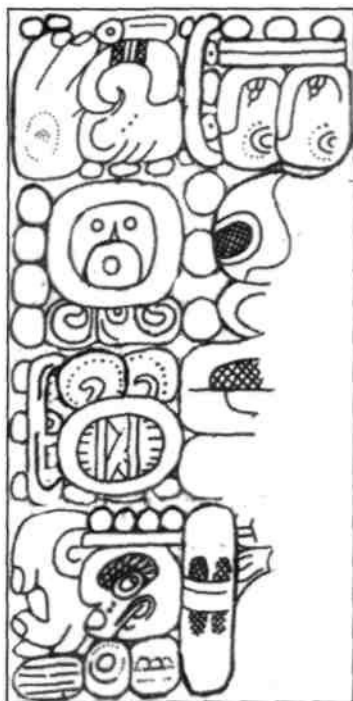
greutate? Nu putem considera că este vorba despre niște dovezi?

„Dacă studiezi teoriile propuse de Erich von Däniken cu mintea deschisă și imparțială, vei vedea că nimic din ceea ce conțin aceste ipoteze nu contrazice de fapt cele mai stricte reguli ale științei sau ale înțelegerii universului”.

Luis Navia, profesor de filosofie.

New York Institute of Technology

Acești extraterestri - zeii greșit înțeleși din timpurile străvechi - au promis că se vor întoarce pe Pământ. Această promisiune de revenire a fost imortalizată de mitologia mayașă și în calendarul mayaș. Însă mayașii nu au fost singurii care așteaptă o întoarcere. Mai există și o „Zi a Judecării de Apoi” care se apropie.

4.1. Inscriptie de pe monumentul numărul 6 din Tortuguero. Imagine din colecția autorului.

Această imagine prezintă o inscripție mayașă de pe

monumentul numărul 6 de la Tortuguero. Este o așezare mică din statul mexican Tabasco, aflată la aproximativ 80 kilometri nord-est de Palenque. Orice specialist în cultura maya poate să citească inscripția. Începi cu prima glifă din colțul din stânga sus apoi treci la următoarea, pe urmă cobori pe a doua linie, de la stânga la dreapta. Experții maya citesc:

„Tzuhtzajoom / u yuxiajuun bak tun chan ajaw / ux uniww...”

„Se va sfârși / al 13-lea bak tun 4 ajaw / 3 uniww / se va petrece (următoarea glifă lipsește) / Bolon Yoke va coborî...” (următoarea glifă lipsește).

Prin urmare, un zeu pe nume „Bolon Yoke” va coborî pe Pământ într-o anumită zi. Dacă transformăm această zi potrivit calendarului nostru, înseamnă 23 decembrie 2012. Așadar, la ce ne putem aștepta în această zi? Și cine este acest „Bolon Yoke”?

Exact același Bolon Yoke apare pe așa-numita „Vază a celor Șapte Zei”. Aici este venerat în mod repetat ca fiind „sfântul”, o „ființă divină” care a fost implicată în crearea lumii. Bolon Yoke a fost amestecat chiar de la începutul calendarului mayaș, din 13 august 3114 î.Hr. Iar în templul numărul XTV din Palenque, de asemenea apare Bolon Yoke, în legătură cu un eveniment care, din nefericire, nu poate să fie descifrat din glife. În orice caz, acest eveniment necunoscut s-a produs în incredibila dată de 29 iulie 931 449 î.Hr. – data este clar lizibilă. Cu alte cuvinte, s-a întâmplat cu foarte mult timp înainte să fi existat vreun mayaș. Bolon Yoke mai apare și la pagina 60 a Codexului din Dresda, unul dintre puținele documente mayașe scrise de mână care au supraviețuit distrugerii de către spanioli și mai apare și în „Cărțile Chilám Balam”. Acestea sunt manuscrise scrise de preoți, dar abia după conquisa spaniolă.

Bolon Yoke este întotdeauna menționat în legătură cu o imensă putere. Trebuie să fi fost una dintre acele ființe necunoscute, puternice, care au inspirat frică și pe care oamenii nu le-au putut explica altfel. Bolon Yoke nu

este singurul care apare în relatările referitoare la întoarcerea așa-zișilor zei; din calendarul mayaș se poate deduce întoarcerea zeilor. Deci, cum funcționează acest calendar?

Mai multe glife de pe monumentul din Tortuguero prezintă înflorituri și linii verticale foarte fine. Acestea sunt numerele mayașe. Sunt la fel de omniprezente în lumea mayașă ca și discul solar înaripat. Pentru a putea înțelege măcar firul principal – respectiv cel referitor la întoarcerea zeilor – ar trebui să știi câte ceva despre prăbușirea culturii mayașe și despre funcționarea calendarului mayaș. (M-am ocupat în amănunțime de acest subiect în una din cărțile mele anterioare, *Der Tag, an dem die Gotter kamen – Ziua în care au venit zeii.*)

Brutalii cuceritori în ziua de sâmbătă, 15 noiembrie 1519, conquistadorul Hernando Cortés (1485 – 1547) aștepta împreună cu trupele sale la mică distanță de Tenochtitlan. Așezat în mijlocul unei lagune cu sclipiri argintii, orașul domina mândru peisajul cu misterioasele și misticele sale temple, palate, coloane și turnuri în formă de piramide. Îmbrăcat într-o uniformă splendidă de amiral, Cortés păsea în fruntea micii sale suite. Arcași și călăreți mergeau pe flancuri – flamuri și steaguri bogate în culori le fluturau prinse de lănci – o gardă de onoare pentru viitorul conquistador care înainta pe largul bulevard spre Tenochtitlan.

Conducătorul aztec, Moctezuma, a coborât să-l întâmpine pe străin, purtat într-o lectică încărcată de pietre prețioase și placată cu aur de sclavi care întinseseră o lungă traversă de bumbac pe întregul drum. Cortés a coborât din șa fără să-și ia, nici măcar o secundă, ochii de la conducătorul aztec. C.W. Ceram a scris despre această întâlnire în cartea sa de arheologie devenită celebră în întreaga lume, *Gods, Graves and Scholars – Zei, morminte și învățați*:

Pentru prima oară în marea istorie a descoperirilor, s-a întâmplat ca cineva din Occidentul creștin să nu mai fie obligat să reconstruiască o cultură bogată, străină, din

rămășițele sale, putând să o cunoască în carne și oase. Cortés s-a aflat în fața lui Moctezuma - a fost ca și cum Brugsch-Bey ar fi dat brusc peste Ramses sau Koldewey - ar fi întâlnit cu Nabucodonosor în timpul unei plimbări prin grădinile suspendate ale Babilonului și au putut, precum Cortés și Moctezuma, să discute liber unul cu celălalt.¹

Moctezuma era, la momentul acela, stăpânul a peste 200.000 de războinici. În ciuda tunurilor spaniolilor, i-ar fi putut distruge cu ușurință pe intruși. De ce nu a ales Moctezuma să lupte? De ce a preferat, în schimb, calea supunerii?

Răspunsul constă probabil în religia aztecă - aceeași, apropo, practică de mayași. Diferența dintre azteci și mayași este predominant una geografică: aztecii au trăit pe înălțimi; mayașii la câmpii. Și la fel cum așteptau evreii întoarcerea lui Mesia, musulmanii, pe a lui Mahdi și incașii, pe a zeului lor Viracocha, fiul soarelui, așa cum locuitorii insulelor din sudul Pacificului așteptau reîntoarcerea zeului lor care să-i recompenseze sau așa cum așteptau egiptenii întoarcerea lui Osiris (din constelația Orion), la fel așteptau și aztecii și mayașii întoarcerea mântuitorului lor, „Șarpele Quetzal”.

Aztecii și mayașii au trăit potrivit unor cicluri precise ale calendarului. Clădirile erau ridicate în armonie cu ritmul calendarului și potrivit calendarului se organizau zilele de sărbătoare. (Exact la fel procedăm noi astăzi. Sărbătorile creștine cum ar fi Pastele, Rusaliile și Crăciunul sunt aspecte dominante ale anului nostru, și pentru evenimentele noastre sportive internaționale, cum ar fi Jocurile Olimpice sau Cupa Mondială la fotbal, se construiește infrastructura unor noi clădiri imense.) Întâmplarea a făcut ca sosirea lui Cortés să coincidă cu sfârșitul unei perioade a calendarului - un moment în care creșteau așteptările legate de întoarcerea mult așteptată a Șarpelui Quetzal. Preoții se rugaseră îndelung pentru acest eveniment. Iar acum, în sfârșit, evenimentul pe care toate legendele îl prevestiseră corespundea datei. Este posibil, ori ar fi fost chiar necesar, ca marele preot

cucernic Moctezuma să-l fi recunoscut pe Cortés, acest om alb cu barbă, ca fiind îndelung așteptatul emisar al „Șarpelui Quetzal”.

Drept care l-a primit pe acest străin cu pompă și ceremonii și chiar i-a pus la dispoziție palatul său ca reședință. Cortés s-a bucurat de această ospitalitate generoasă timp de trei zile și apoi a cerut să fie construită o capelă. Bucuros, Moctezuma a adunat o echipă de artizani azteci care să construiască o casă creștină de venerație.

Spaniolii s-au considerat armată de ocupație - ceea ce și erau - și au urmărit cu suspiciune progresul lucrărilor. Pe un zid au observat un loc care tocmai fusese astupat cu ipsos și au bănuț că în locul acela fusese ascunsă o ușă. În secret, au spart peretele și s-au pomenit într-o încăpăre plină cu statuete din aur, bare de aur și argint, podoabe încrustate cu pietre prețioase și stoffe de calitate, țesute cu pene. Cortés a estimat valoarea acestei descoperiri undeva în jurul a 162.000 de pesos de aur (aproximativ 10 milioane de dolari în banii de astăzi).

În cursul unei serbări în onoarea zeului Teocalli, spaniolii au așteptat încordați semnalul convenit. Atunci când într-un târziu a fost dat, au lovit cu un rezultat ucigător, masacrând șapte sute de nobili și preoți azteci neînarmați, fără avertisment. Aztecii și-au pierdut răbdarea cu conducătorul lor și l-au răsturnat de la putere pe Moctezuma. După ce l-au făcut pe fratele lui rege, au atacat palatul în care erau găzduiți spaniolii. Brusc, Tenochtitlan s-a transformat într-un haos sângeros. Cortés le-a dat ordin oamenilor lui să incendieze templele și casele. În timp ce spaniolii erau pretutindeni și îi măcelăreau pe azteci cu armele lor superioare, nimeni altul decât monarhul răsturnat de la putere, Moctezuma, și-a oferit serviciile ca intermediar - gândește-te numai ce idee! A fost ultima care i-a venit: în 30 iunie 1520, înfuriați, compatrioții săi l-au omorât prin lapidare.

În sfârșit, Cortés a dat ordinul de ambalare și de ridicare a comorii. Încărcați cu aur, argint și pietre

prețioase, spaniolii plănuiau să se furișeze afară din Tenochtitlan. Un aztec din gardă i-a descoperit pe jefuitori și a dat semnalul de alarmă. Aztecii au pornit imediat pe urmele spaniolilor.

Noaptea regretelor

Aceasta a fost noche triste, noaptea regretelor pentru spanioli. Au fugit cuprinși de panică. Greutatea aurului și argintului îi întârzia mult. Se poticneau și cădeau; unii chiar s-au înecat în mlaștini. Războinicii azteci i-au ucis pe mulți dintre ei. Cai și călăreți alergau sub o ploaie de săgeți; erau bombardati cu pietre aruncate cu praștiile. Lănci cu vârfurile din obsidian – o rocă cristalină cu tendința de a se desface în așchii – străpungeau trupurile ocupanților atât de urăți. În acea noapte de coșmar, suita lui Cortés a fost redusă la jumătate; el însuși a fost grav rănit și o mare parte a comorii care le trezise avariția s-a scufundat în apele și în smârcurile din lagună. Noche triste!

Câteva săptămâni mai târziu, Cortés s-a întors cu întăriri bine înarmate. Regele Cuauhtemoc, nepotul lui Moctezuma, era noul conducător în Tenochtitlan. Și-a apărat cu destoinicie orașul, dar sub bombardamentul permanent al tunurilor spaniolilor și al mașinilor de asediu, în cele din urmă a fost obligat să capituleze. Cortés avea mână liberă să distrugă orașul ca să-i găsească comorile. Însă chiar și sub tortură, Cuauhtemoc a refuzat să dezvăluie locul în care se afla ascunzătoarea. Drept care a fost spânzurat. La urma urmelor, nu era vorba doar despre aur, argint și pietre prețioase, ci și despre relicve sfinte, manuscrise și, posibil, chiar daruri din partea zeilor. Comoara aztecilor a rămas dispărută – până în zilele noastre.

Mândrul Tenochtitlan a fost cucerit definitiv de spanioli în anul 1521. Templele și piramidele sale, idoli, stelele și bibliotecile au fost reduse la niște mormane de dărâmături și cenușă, în zilele noastre, Ciudad de México se află exact pe acest loc.

Au urmat decenii în cursul cărora America Centrală a

rămas sub jugul stăpânirii spaniole. Într-o serie de bătălii sângeroase purtate în câmpii, spaniolii i-au înfrânt pe mayași trib cu trib. Indigenii nesupuși au fost torturați cu brutalitate și adeseori au fost pur și simplu duși în pragul epuizării. Au fost obligați să trăiască sub domnia violenței și terorii și în curând – agravându-li-se și mai mult situația – au început să fie victimele epidemiilor. Nu a durat mult până când spaniolii aproape că nici n-au mai fost obligați să depună efortul de a cuceri regiuni sau de a rade orașe de pe fața pământului. În timp ce vechii zei erau obligați să facă loc noii religii aflate sub semnul crucii, aztecii și mayașii s-au risipit în cele patru vânturi. Palatele odinioară grandioase s-au prefăcut treptat în ruine. Jungla rapace din pădurea tropicală, toridă și umedă, a înghițit treptat piramidele, a pătruns în temple și a răsturnat platformele. Șerpilor, jaguarii și alte animale aparținând faunei tropicale și-au făcut sălașurile în aceste locuri. Documente de o inestimabilă valoare au putrezit pur și simplu, devenind hrană pentru furnici și gândaci. Iar soarele a apus definitiv peste o cultură care avea cunoștințe neștiute referitoare la acei zei din trecut.

Semnul crucii în America Centrală au sosit și mai multe corăbii spaniole. Hoarde de aventurieri, oficialități, vânători de comori și preoți s-au aventurat în traversarea oceanului. Era vorba doar despre aur și creștinare. La treizeci de ani de la distrugerea orașului Tenochtitlan, în Lumea Nouă a sosit un anume tânăr spaniol. Numele său era Fratele Diego de Landa. Născut în 1524, din părinți nobili, la Cifuentes, în provincia Guadalajara din Spania. Aceasta a fost perioada marii expansiuni a bisericii și era o practică consacrată în rândul familiilor bogate să trimită un fiu sau o fiică în slujba bisericii. Diego de Landa și-a început viața în mănăstirea franciscană din San Juan de los Reyes, la frageda vârstă de șaisprezece ani. Absolut devotat lui Hristos, s-a pregătit pentru misiunea sa printr-un Program de ascetism. Diego avea numai douăzeci și cinci de ani când a fost numit într-un grup de tineri călugări, a cărui sarcină consta în convertirea a 300.000

de băștinași din peninsula Yucatán

Inteligent și animat de dorința nestăpânită de a-l sluji pe Hristos din toate puterile sale, tânărul Diego a învățat limba mayașă în numai câteva luni, astfel încât era pregătit deja să-și recite predicile și sfânta dogmă în limba mayașă, înainte de a sosi în Yucatán

Prin urmare, nici nu este de mirare că Diego era considerat o mare speranță. Aproape imediat a fost numit intendent al noii mănăstiri din Izamal și a început să înființeze misiuni satelit. La urma urmelor, terenul nu costa nimic – îl luaseră de la indieni – și era cât se poate de ușor să beneficiezi de munca sclavilor. Diego de Landa purta haine aspre, de lână și supraveghea personal educația tinerilor indieni. Cei convertiți la creștinism erau în curând plini de același zel ca și maestrul lor și au distrus vechile altare cu același entuziasm care îl înflăcăra și pe el.

Diego privea cu un mare interes clădirile impozante din T'ho, văzând însă, în ele, numai o sursă de piatră pentru construirea noului oraș creștin Merida. Și astfel, templele mayașe au devenit catedrale creștine; piramidele au devenit clădiri administrative pentru stăpânitorii spanioli. În ciuda faptului că milioane de pietre șlefuite au fost transportate pe noile șantiere, Diego de Landa se îndoia că „rezerva de material de construcții putea fi epuizată vreodată”. 2

În cele din urmă, evlaviosul zelot Diego de Landa a fost numit șef al ordinului franciscan, înainte de a fi numit episcop al noului oraș creștin Merida. Se înfură când îi vedea pe mayași cramponându-se de vechea lor cultură și de ritualurile lor – nepregătiți să renunțe la vechii lor zei. Prin urmare, a dat ordin ca toți idolii și toate manuscrisele mayașe să fie distruse. Data de 12 iulie 1562 a fost cu siguranță o zi care merită să fie reținută: 5.000 de icoane, 13 altare, 192 de vase rituale și 27 de lucrări științifice și religioase, laolaltă cu alte manuscrise ilustrate, au fost aruncate grămadă în fața bisericii San Miguel din Mani. La porunca lui Diego de Landa, s-a dat foc acestei grămezi.

Flăcările s-au întins și au devorat, au înghițit complet documente de neînlocuit ale unei culturi grandioase. În mod ironic, numele orașului, Mani, se traduce prin „s-a sfârșit”.

Fără să fie deranjat câtuși de puțin de acest gest distructiv, Diego de Landa nota: „Am găsit un mare număr de cărți cu ilustrații, însă conțineau numai minciuni și lucruri diavolești. Le-am ars pe toate, ceea ce i-a umplut de durere pe mayași, făcându-i să sufere profund”.³

Durerea aceasta durează până în zilele noastre - și nu numai în rândurile cercetătorilor culturii mayașe, ci și ale unor autori, cum sunt și eu. Dacă am mai fi avut acces la aceste texte vechi... Nu ar fi mai trebuit să bâjbâim înfrigați după indicii cu ajutorul cărora să putem renaște cunoștințele care au existat până acum mii de ani în Egipt și India și până acum sute de ani în America Centrală, și care făceau parte din înțelepciunea consacrată a învățaților acelor timpuri - de exemplu, cunoștințele referitoare la vizitele zeilor (respectiv ale extratereștrilor) în cursul Epocii de Piatră.

Autodafeul din Mani a reprezentat însă doar semnalul de început. În zelul lor orbesc, misionarii au ars manuscrisele mayașe oriunde le-au găsit. Folosindu-se de justificarea că erau „lucrarea diavolului”, episcopul de Landa a distrus toate urmele culturii mayașe care aveau legătură cu zeii, la fel ca în Perù și în Bolivia (vezi capitolul 1).

Scrieri mayașe în ciuda tuturor acestor fapte - și cu siguranță ca o mică ironie a istoriei - cui trebuie să-i mulțumească cercetătorii pentru că le-au pus la dispoziție cheile matematicii și calendarului mayaș? Nimănu-i altuia decât nemilosului Diego de Landa. Pentru că, fără el, nu am cunoaște nici calendarul mayaș, nici sistemul lor numeric și nu am ști nimic referitor la întoarcerea zeilor. „Cum de s-a întâmplat așa ceva?” vei întreba.

Ei bine, episcopul Diego de Landa - astăzi l-am descrie ca fiind pasărea de pradă din rândul misionarilor - a ajuns cumva în vizorul curții regale spaniole. Informatorii

au dus în îndepărtata Spanie vești potrivit cărora Diego ar fi ars până și obiecte din aur. Trezindu-se brusc supus la presiuni, Diego de Landa a început să-și caute aliați în Lumea Nouă, aliați care i-au făcut cunoștință cu secretele cunoașterii mayașe. Mentorii săi au fost fiii familiilor nobile indigene. Erau convertiți la creștinism și l-au învățat pe episcopul de Landa tot ce aflaseră și ei de la părinții lor – informație cu informație. Diego de Landa a notat totul în limba latină. A aflat despre sistemul numeric mayaș și despre calendar, dar și despre mecanismul alfabetului lor. Și astfel a apărut o adevărată apologie cu titlul *Relación de las cosas de Yucatán* – Un raport asupra lucrurilor din Yucatán.⁴ Acest text s-a dovedit a fi o sursă deosebit de importantă pentru cercetările în domeniul culturii mayașe. Și a fost redescoperit dintr-o pură întâmplare.

Trei sute de ani mai târziu (!), abatele Charles-Étienne Brasseur (1814 - 1874), un cleric care lucra la Biblioteca Regală din Madrid, a descoperit un document cât se poate de banal strecurat între două manuscrise in-folio legate în aur. Brasseur, care fusese el însuși timp de mai mulți ani misionar în Guatemala, a fost fascinat. Glifele și schițele mayașe ieșeau în evidență dintre caracterele latine mici, scrise cu negru. În afară de aceasta, mai existau și mai multe înflorituri și schițe făcute la repezeală, precum și linii scurte făcute unele peste altele. Printr-o pură coincidență, Brasseur a descoperit cheia care deschide calea în jungla numerelor și literelor mayașe.

Episcopul Diego de Landa scria în apologia sa: „Cele mai importante lucruri pentru șefii de triburi, pe lângă teritoriile pe care le stăpâneau, erau cărțile științifice”.⁵

Conaționalul lui de Landa, José de Acosta, a mers și mai departe: „În Yucatán existau cărți legate și împăturite în care indienii își păstrau cunoștințele despre planete, natură și folclorul lor străvechi”.⁶

Numai patru manuscrise mayașe din perioada prespa-niolă au supraviețuit distrugerii din America Centrală. Sunt cunoscute sub numele de codice și actualmente pot fi găsite în Ciudad de México, Madrid,

Paris și Dresda. Codexul de la Madrid a fost descoperit de abatele Brasseur, același care a descoperit și textul lui Diego de Landa, aflându-se în posesia unui profesor de la facultatea de diplomație din Madrid. Codicele de la Paris a fost descoperit într-un coș de gunoi de la Biblioteca Națională din Paris, iar Codexul de la Dresda a fost adus în Dresda din Italia, de către Johann Christian Götze, un bibliotecar de la Biblioteca Regală. Aceasta s-a întâmplat în 1739. Götze scria la vremea respectivă:

Biblioteca noastră Regală are acum un avantaj în fața multor altora, deoarece posedă o comoară rară. A fost descoperită în mâinile unei persoane particulare la Viena și a fost păstrată mai mult întâmplător, de vreme ce posesorul nu i-a bănuțit valoarea. Fără îndoială, face parte din averea unui spaniol care fie a fost în America el însuși, fie un străbun al său.⁷

Nu i-a bănuțit valoarea? Ce-aș putea spune! în zilele noastre, Codexul de la Dresda valorează câteva milioane de dolari.

Al patrulea manuscris mayaș poartă numele de Codexul Grolier. Constă în unsprezece pagini complete referitoare la planeta Venus.

Toate manuscrisele mayașe sunt scrise pe foi subțiri din pergament făcute din fibre de smochin sălbatic, care creștea în regiune. Inițial, coaja acestor copaci era făcută mai elastică prin tratarea cu sevă din copacii de cauciuc. Pe urmă trebuia să fie acoperită cu amidon din legumele cu tuberculi, după care era întinsă pentru a se usca înainte de a fi vopsită în patru culori, folosindu-se pene fine. În cele din urmă, manuscrisele erau împăturite ca un acordeon.

Nu este cunoscută vârsta manuscriselor mayașe. Dacă sunt copii ale unor documente mai vechi (ceea ce este probabil), conținutul lor ar putea să aibă cel puțin 2000 de ani (dacă nu chiar mai mult!). Codexul de la Paris conține profeții, Codexul de la Madrid este un horoscop, după câte s-ar părea, iar Codexul de la Dresda este plin cu relații matematice și astronomice. Actualmente toate sunt

lizibile, mulțumită episcopului Diego de Landa, care ne-a oferit cheia sistemului numeric mayaș.

Codexul de la Dresda

Cercetătorii culturii mayașe au încercat timp de două sute de ani să descifreze codicele. Meticuloșii reprezentanți ai mediului academic au reușit să reconstruiască mare parte – însă o parte la fel de mare rămâne învăluită în ceața interpretărilor. Profesorul Thomas Barthel, expert în sistemele mayașe de scriere, face referire la un „caracter evident amestecat” 8 deoarece aceleași semne pot să aibă, uneori, semnificații complet diferite. Mai există și blocuri de hieroglife plasate la mijlocul unui text cu numere sau jocuri de cuvinte care „oferă numeroase posibilități diferite de interpretare, ale căror sensuri sunt adeseori complet opuse”.9

Cu toate acestea, ceea ce au descoperit cercetătorii are darul de a-ți tăia complet respirația. Codexul de la Dresda vorbește despre orbitele lui Venus, anumiți zei care sunt descriși ca fiind „stăpânii cerurilor”, un zeu al tunetului și al fulgerului și, desigur, despre complicatul calendar mayaș. Specialiștii în cultura mayașă au etichetat această panoplie confuză de zei cu diferite litere. În Codexul de la Dresda, este vorba mai mult despre zeii A, D, și N, cu toate că este adeseori neclar care sunt faptele pentru care sunt răspunzători diferiții zei. Șase file din Codexul de la Dresda conțin profilele astronomice ale planetei Venus, două file vorbesc despre orbita lui Marte și patru despre orbita lui Jupiter și chiar despre lunile sale. Unele dintre aceste foi se ocupă în principal de Lună, Mercur și Saturn, dar sunt menționate și constelațiile Orion, Gemenii și Pleiadele. Pline de calcule complexe, tabelele prezintă până și punctele de referință ale planetelor în raport unele cu altele și pozițiile lor respective, raportate la Pământ.

Urmează durata anilor de pe Mercur, Venus, Pământ și Marte care ajung până la 135 200 de zile.10 Strămoșii mayașilor se ocupau chiar și cu cifre astronomice, de 400 de milioane de ani.

4.4. O pagină din Codexul de la Dresda, acoperită de calcule matematice. Imagine din colecția autorului.

Astronomia maya documentată prin Codexul de la Dresda nu este pe deplin înțeleasă nici până astăzi. Mai multe foi vorbesc despre bătăliile dintre planete¹¹ și există șapte foi cu așa-numitele tabele ale eclipselor care conțin datele exacte ale fiecărei eclipse din trecut și din viitor. În 1938, profesorul Herbert Noii Hussum, cel mai cunoscut specialist al vremii în Codexul de la Dresda, scria: „Tabelele eclipselor sunt atât de ingenios concepute, încât conțin nu numai toate eclipsele posibile, vizibile în regiune

pe parcursul a sute de ani, ci sunt date cu exactitate și eclipsele care nu erau direct observabile, pur teoretice – mergând până la ziua exactă”.12

Această observație a fost făcută în urmă cu șaptezeci de ani. Și încă îi face pe unii cercetători ai culturii maya să nu se simtă în largul lor. Cum ar putea o cultură care încă mai practica sacrificiul uman să dovedească o asemenea stăpânire a astronomiei, manifestând abilități care ar fi trebuit să le depășească cu mult sfera de cunoștințe? De unde au obținut aceste cunoștințe? De unde le-a venit inspirația care le-a spus că între planete există relații predictibile? Nici secolele întregi de observații, nici obsesia maniacală de a crea calendarul perfect și nici măcar dependența de matematică nu explică acest mister. În condițiile în care Pământul însuși are o orbită eliptică în jurul Soarelui și, desigur, în condițiile în care nici celelalte planete nu rămân nemișcate, toate observațiile sunt supuse unei anumite dictaturi a timpului. Venus, de exemplu, apare în aceeași constelație doar o dată la opt ani; Jupiter o dată la doisprezece ani. Mai mult decât atât, mayașii trăiau într-o zonă geografică în care jumătate din an era imposibil să fie observate stelele. Însă în Codexul de la Dresda apar puncte astronomice de referință care apar doar o dată la 6.000 de ani! Mayașii nici măcar nu au existat 6.000 de ani! Niște simple calcule nu sunt suficiente pentru a deduce faptul că orbita lui Venus trebuie să fie „dată înapoi” cu o zi la fiecare 6.000 de ani. În plus față de toate acestea, dovezile indică faptul că mayașii s-au aflat în posesia cunoștințelor lor de astronomie încă de la începuturile culturii lor – ca și cum tabelele și cărțile cu date le-au căzut în brațe din cer. Un specialist în cultura maya mi-a explicat că acest gen de observații puteau fi realizate doar pe parcursul câtorva decenii. Mayașii au fost o populație care a trăit în Epoca de Piatră – am uitat oare acest aspect? Nu posedau niciun dispozitiv modern de măsură, telescoape sau computere. Nici măcar obiecția arheologică potrivit căreia preoții-astronomi mayași din vârful piramidelor lor puteau să

observe cerul înstelat fără să fie obligați să răzbată prin ceață și nori nu prea ține. Turnurile din piramide - cum ar fi cele din Tikal (Guatemala) - sunt aliniate astronomic încă din momentul elaborării planurilor acestor construcții. Prin urmare, cunoștințele astronomice sunt mai vechi decât înseși aceste piramide.

De unde provin cunoștințele?

Cu șaizeci de ani în urmă, respectatul astronom Robert Henseling a șocat comunitatea științifică printr-o sumă de concluzii referitoare la astronomia maya:

1. Trebuie considerat imposibil ca mayașii să fi avut la dispoziție instrumente și metode pentru măsurarea precisă a unghiurilor și a timpului.

2. Pe de altă parte, nu există nicio îndoială că astronomii mayași aveau cunoștințe cu vechime de mii de ani despre constelații, printre acestea numărându-se și informații de încredere asupra tipului și a pozițiilor lor în funcție de anumite date calendaristice.

3. Acest fapt este de neînțeles, dacă cineva, cumva, nu ar fi făcut observațiile corespunzătoare anterior acestei perioade - cu alte cuvinte, cu mii de ani înainte de începutul calendarului creștin - transmițându-le apoi mai departe, pentru posteritate [sublinierea autorului].

4. Pe de altă parte, asemenea realizări depind de anumiți factori. De exemplu, în acea perioadă anterioară ar fi trebuit să existe un interval de dezvoltare cu o durată extrem de îndelungată [sublinierea autorului].¹³

1.

De atunci, numărul restrâns de experți care au lucrat la Codexul de la Dresda se ferește de la emiterea de comentarii semnificative. Cred că esența cunoștințelor astronomice ale mayașilor trebuie să fie mai vechi decât ar fi dispuși să recunoască experții din mediul academic. Chiar și în Grecia clasică, un imperiu bogat în matematicieni și filosofi de prim rang, era un sacrilegiu să se afirme că Pământul se rotește în jurul Soarelui. Anaxagora (aproximativ 500 - 428 î.Hr.) a fost acuzat de erezie și forțat să își părăsească orașul natal când a

afirmat că Soarele nu era altceva decât o piatră strălucitoare. Ptolemeu din Alexandria (aproximativ 90 - 168 d.Hr.), care avea la dispoziție cunoștințe de sute de ani ale astronomiei egiptene și babiloniene, a plasat Pământul în centrul sistemului planetar. Abia când a intrat în scenă Nicolaus Copernic (1476 - 1543) au apărut și dubiile serioase cu privire la acest subiect. El a postulat că, de fapt, Soarele era punctul central al orbitelor noastre planetare. După ei au urmat Giordano Bruno (1548 - 1600), Tycho Brahe (1546 - 1601), Johannes Kepler (1571 - 1630) și Galileo Galilei (1564 - 1642), până când în sfârșit, structura sistemului nostru solar, cum a ajuns să fie numit, precum și orbitele eliptice ale planetelor au fost în sfârșit înțelese pe deplin. Cu toate acestea, se așteaptă din partea noastră să credem că oamenii Epocii de Piatră din triburile mayașe au descoperit toate acestea în numai câteva secole - și aceasta în lipsa unor instrumente de încredere?

Tradiții ale băștinașilor americani

Este greu de înțeles: în America Centrală a existat un canon străvechi, dar deosebit de precis de cunoștințe astronomice, strâns legat de zeii care, în ceea ce-i privește (a) au venit „din ceruri”, (b) au fost în mod evident înfricoșători și (c) foarte adesea au brutalizat omenirea. Aceste cunoștințe au venit de la un zeu căruia i se spune „Șarpele Quetzal”, cu toate că o asemenea creatură nu a existat într-o măsură mai mare decât dragonii din China care suflau flăcări. Mayașii nu erau în niciun caz proști. Nu ar fi confundat o pasăre quetzal cu un șarpe tunător cu pene. Această contradicție pur și simplu nu este compatibilă cu perfecțiunea cunoștințelor lor astronomice. Și dincolo de toate acestea, nu ar trebui să privim cunoștințele mayașilor ca fiind izolate; la urma urmelor, verii lor, băștinașii din America de Nord trăiau destul de aproape de ei. Și cunoșteau și ei, toți, șarpele quetzal extraterestru, chiar dacă uneori le-a apărut într-o formă ușor diferită. Indienii tootooch de pe coasta nord-vestică a Pacificului, din Statele Unite, îi spuneau șarpelui quetzal

„pasărea-tunet”. Unul dintre totemurile lor pentru această pasăre servește drept simbol pentru „orașul ființelor cerești”.¹⁴ Aceeași denumire este folosită și de populația din cadrul Primelor Națiuni - First Nations - din Columbia Britanică. Și aici șarpele quetzal este cunoscut ca pasărea-tunet. Pare mult mai logic. Tribul Pawnee din Nebraska zilelor noastre este convins că omul a fost creat în stele și mentorii cerești veneau în mod regulat pe Pământ „să le spună bărbaților și femeilor mai multe din ce trebuiau să știe”.¹⁵ Noi, cercetătorii din zilele noastre, tratăm înțelepciunea mayașă de o manieră izolată, ca și cum nu ar mai fi existat și alte triburi sau alți descendenți, în alte regiuni, care să-și fi păstrat folclorul și tradițiile exact la fel.

Mitul creației tribului Cherokee (din nord-vestul Georgiei) începe astfel: „La început, toate ființele vii trăiau și locuiau sus, în cer... ocupanții sălașului din cer erau nerăbdători să coboare din cer, pentru că sălașul din cer era din ce în ce mai aglomerat”.¹⁶

Tribul Miccosukee (din sudul Floridei) susține că: „În urmă cu mult timp, un trib a coborât din cer în mlaștinile Mikasuki din nordul Floridei. Au înotat pe mal și au ridicat orașul Mikasuki. Numele indienilor Miccosukee provine din numele acestui oraș”.¹⁷

— Primele Națiuni - First Nations - este un termen de etnicitate (cel mai frecvent folosit la forma de plural), care se referă la populațiile băstinașe din Canada, care nu sunt nici inuite și nici metise. (JV.t.)

În Columbia Britanică (coasta pacifică a Canadei) populația Salishan spune că: „Odată cândva, oamenii de pe Pământ au vrut să facă război cu oamenii din cer...”¹⁸

Canada mai este și căminul tribului Ojibway (Ontario, Canada). Potrivit tradițiilor lor, și ei aparțin societății „oamenilor din cer”.¹⁹ Acești „oameni din cer” sunt „nu îngeri, ci oameni cu pielea mai deschisă la culoare și tunici roșii-stacojii cu glugi”.²⁰

Și, desigur, indienii Hopi (din Arizona) vorbesc și ei despre „mentorii din ceruri”.²¹ Fac chiar și în prezent

reprezentări ale acestor mentori, sub forma unor păpuși.

Acestea sunt numai câteva exemple de pe continentul nord-american. Nu pot să-mi alung sentimentul că specialiștii în cultura maya din mediile academice consideră șarpele quetzal ca fiind ceva unic, dar, după ce am parcurs legende și istoriile vechi de mii de ani ale altor culturi, a început să-mi fie clar că zeii din acele timpuri (respectiv extraterestrii) le-au împărtășit foarte multe cunoștințe strămoșilor noștri – mai ales din domeniul astronomiei. Și există chiar și relatări ale unor martori oculari, care au fost prezenți la momentul respectiv și și-au trecut în scris experiențele.²²

Calendarul mayaș cu roți

Calendarul mayaș – actualmente descifrabil grație cercetărilor inițiale ale lui Diego de Landa – ne duce acum la următorul exemplu de nebunie a acestui popor din junglă. Cea mai mică unitate a sa era o „săptămână” de 13 zile. Imaginează-ți o roată dințată mică, având 13 dinți, pe care sunt gravate numere mayașe de la 1 la 13. Urmează o „lună” de 20 de zile – pentru ochii minții, o roată dințată cu 20 de dinți. Acum se aduc cele două roți în contact și se notează o poziție zero – pe roata mică în punctul „unu”; pe roata mare la cuvântul mayaș imix. După 13 rotații, cele două roți dințate revin în această poziție de start. În total, acest ciclu a fost parcurs de 260 de dinți, ceea ce echivalează cu un an mayaș de 260 de zile.

Însă – toată lumea știe acest lucru – anul nu are 260 de zile. Are 365 de zile. Un calendar cu 260 de zile nu i-ar fi de folos nici omului și nici animalului pe Pământul nostru. Nu ai putea marca nici primăvara, nici toamna; nu ar exista date exacte nici pentru semănat și nici pentru recoltat. Până în această zi, nimeni nu știe de ce mayașii au folosit un an de 260 de zile. Prin urmare, este cunoscut drept „anul zeului” sau „anul sfânt”. Mayașii îl cunoșteau sub numele de Tzolk în toate ritualurile religioase mayașe aveau loc potrivit ritmului Tzolk în toate datele lor sfinte pot fi citite pe Tzolk în Pentru uzul cotidian sau pentru scopuri agricole însă, calendarul Tzolk în era inutil.

Astronomii mayași știau acest lucru. La urma urmelor, cunoșteau datele orbitale exacte ale Pământului - cu o precizie inexplicabilă. Măsuraseră durata precisă a anului la exact 365, 242129 zile. Această cifră este mai precisă decât actualul nostru calendar! Iată doar o comparație:

Calendarul iulian = 365, 250.000 zile

Calendarul gregorian = 365, 242500 zile

Calendarul mayaș = 365, 242129 zile

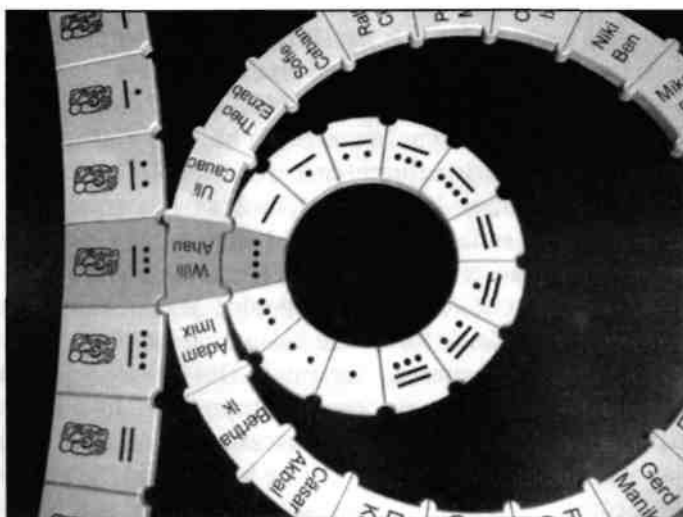
Calculul astronomic absolut = 365, 242189 zile în fiecare caz apar zecimale. Noi compensăm imprecizia calendarului adăugând o zi în plus la patru ani o dată - ceea ce numim an bisect. Respectiv este ziua în care nefericiții născuți în 29 februarie au ocazia să-și mai sărbătorească și ei aniversarea! Mayașii au rezolvat problema altfel: au adăugat 13 zile la fiecare 52 de ani și, printr-o sumă de alte trucuri, au reușit să creeze cel mai precis calendar din lumea antică.

Celor două roți dințate care reprezintă anul Tzolk în de 260 zile trebuie să-i adăugăm acum o a treia, mai mare, cu 365 de dinți. Mayașii numeau calendarul de 365 de zile Haab. Acum procedăm la fel ca înainte, de această dată cu toate cele trei roți dințate deodată. De această dată facem un semn cu roșu pe toate cele trei roți dințate în poziția zero. Cât va dura până când cele trei roți dințate vor ajunge din nou în poziția inițială? (Pentru simplificarea procesului, am adăugat nume lângă cuvintele mayașe din imaginea 4.5.)

Avem 18 980 de dinți sau zile. Cu alte cuvinte, roata cu 365 de dinți s-a rotit de 52 de ori; roata de 260 de zile s-a rotit de 73 de ori. Pentru mayași, aceasta însemna că 52 de ani pământești echivalează cu 73 de ani ai zeilor. Cercetătorii mayași au chiar și un termen pentru această perioadă: calendarul complet.

Mayașii calculau cu numere mult mai mari decât cele 18 980 de zile ale calendarului complet. Există calcule calendaristice de 23 040.000.000 de zile sau 64 109 589 de ani. Unele inscripții ajung chiar și cu 400 de milioane

ani în trecut. Cum este posibil un asemenea lucru cu un calendar complet de numai 18 980 de zile? Soluția este o a patra roată dințată, și mai mare, pe care cercetătorii culturii maya o

4.5. Trei roți ale calendarului mayaș. Pentru claritate, lângă cuvintele mayașe au fost adăugate nume. Imagine din colecția autorului.

numesc „numărătoarea lungă”. Aceste patru roți dințate încep dintr-o fază inițială marcată cu amenințătoarele glife „4 ahau 8 cumhu”. Începutul calendarului mayaș. Dar când anume în ceața întunecată a timpurilor a fost situat 4 ahau 8 cumhu? Când începe calendarul mayaș – vreau să spun în raport cu calendarul nostru?

Aceasta este o întrebare de pe urma căreia generații întregi de istorici au avut nenumărate nopți de insomnie! Pe baza sărbătorilor religioase care au fost celebrate după conștința spaniolă, a fost posibil să se numere retroactiv. În cele din urmă, experții au căzut de acord asupra unei date: 13 august 3114 î.Hr. Această zi a reprezentat în mod cert începutul calendarului mayaș.

Până acum, toate bune. Dar de ce și-au început mayașii calendarul în data de 13 august 3114 î.Hr? Strict vorbind, potrivit gândirii acceptate, mayașii nici măcar nu

existau la această dată. Cu alte cuvinte, data de început este mai veche decât poporul respectiv. Fiecare cultură are sau a avut propriul calendar și data la care începe marchează întotdeauna un eveniment deosebit de important. Pentru creștini, acesta este nașterea lui Hristos. De la acest moment începe numărătoarea. Pentru musulmani, este data la care Mohammed s-a mutat din Meca în Medina (622 d.Hr.). Calendarul evreiesc începe la crearea lumii, cu 5 770 ani în urmă (3761 î.Hr.). Prin urmare, ce li s-a întâmplat strămoșilor mayașilor, nespus de important, încât să-i determine să-și înceapă calendarul în data de 13 august 3114 î.Hr?

Mayașii își transmit povestea prin legendele lor, consemnate pentru posteritate în Cartea Preoților - Jaguar. Este una dintre așa-numitele cărți „Chilám Balam” care au fost primele scrise după conquista spaniolă. Din fericire, spaniolii nu au reușit să-i elimine pe absolut toți preoții. Câțiva au reușit să scape. Ascunși în diferite ascunzători depărtate, și-au așternut în scris cunoștințele pe hârtie nouă. Așa au apărut cărțile Chilám Balam. Poți să citești singur: „Au coborât de pe străzile din ceruri... au vorbit limba vrăjită a stelelor din ceruri... Da, semnul lor este certitudinea noastră că au venit din ceruri... Și când se întorc, cei treisprezece zei și nouă zei vor repune ordinea în ceea ce au creat cândva”.23

În capitolul 3 am discutat despre limbă, semnificațiile ei și felul în care s-a dezvoltat și s-a schimbat. În acest citat din Cartea Preoților - Jaguar trebuie că este evident chiar și pentru cel mai novice că acest cuvânt, ceruri, este aici sinonimul pentru spațiu.

Dintr-un punct de vedere pământean - cu alte cuvinte în termeni de însămânțare și recoltare - monumentalele cicluri mayașe nu au niciun sens. Însă au avut un sens în mintea mayașilor. De exemplu, după 37 960 zile, zeii și-au început călătoria către mărșul lor loc de odihnă. Aplicarea unei asemenea afirmații Șarpelui Quetzal (respectiv navei spațiale) poate foarte bine să fie logică, însă nu mai este nicidecum logică dacă șarpele quetzal nu este altceva

decât o referire la pasărea quetzal.

Întoarcerea lui Bolon Yokte

După ce am fixat data de început a calendarului mayaș în 13 august 3114 î.Hr., putem începe să ne jucăm din nou cu roțile dințate ale numărătorii lungi. Cât va trece până când toate roțile dințate ale numărătorii lungi vor reveni în poziția de început? Este o joacă de copil să rezolvi această problemă cu calculatoarele din ziua de azi. Cunoaștem data de început și știm câți dinți sunt pe roți. Dacă transferăm rezultatul pe calendarul nostru, observăm că sfârșitul calendarului mayaș este situat în data de duminică, 23 decembrie 2012. Aceasta este data la care este așteptată întoarcerea zeilor din îndelungata lor călătorie. Asta ne spune inscripția de pe monumentul numărul 6 din Tortuguero (vezi începutul acestui capitol pentru mai multe informații). S-ar părea că Bolon Yokte se întoarce.

Unul dintre zeii principali ai poporului mayaș este cunoscut de către experți sub numele de „Stăpâna Bestie”. Data nașterii ei este dată ca fiind 7 decembrie 3121 î.Hr. – cu alte cuvinte, înaintea începutului calendarului mayaș. Stăpâna Bestie nu este singurul zeu mayaș care a venit pe Pământ înaintea începutului calendarului mayaș: mai există mulți alții, în templul numărul XTV de la Palenque, Bolon Yokte apare cu o faptă care s-a întâmplat în data inimaginabilă de 29 iulie 931 449 î.Hr. Cum s-a ajuns la această dată, dacă mayașii și-au început numărătoarea abia în 13 august 3114 î.Hr?

Ei bine, iată cum stau lucrurile: calendarul începe în 13 august 3114 î.Hr., însă mayașii au folosit o glifă specială pentru a arăta ce s-a întâmplat înainte sau după debutul calendarului lor – exact cum noi folosim abrevierea î.Hr., pentru a descrie evenimentele care au avut loc înaintea debutului calendarului creștin. Însă întrebarea de 64 de mii de dolari este următoarea: ce se va întâmpla în data de 23 decembrie 2012?

Bolon Yokte împreună cu cohorta lui de zei mayași se va întoarce într-adevăr pe Pământ? în numai câțiva ani de

acum înainte vom fi martorii unui „șoc al zeilor”? Cum ne putem pregăti pentru așa ceva?

Cum să ne pregătim? Îți recomand această carte! Ce altceva? Dar cum rămâne cu data de 23 decembrie 2012? Va reprezenta această dată o catastrofă pentru omenire? Ei bine, înainte să facem vreo afirmație de acest gen, ar trebui să fim cât se poate de siguri că este vorba despre data corectă și – în ciuda roților dințate mayașe – cu certitudine nu suntem deloc siguri. Specialiștii în cultura mayașă au dezbătut ani de-a rândul momentul debutului calendarului mayaș. Teoriile au acoperit complet o perioadă cuprinsă între anii 8498 î.Hr. și 3114 î.Hr. Singurul lucru asupra căruia experții au putut să cadă de acord este că, indiferent care a fost momentul de debut al calendarului mayaș, el s-a situat înainte ca mayașii să fi existat. În cele din urmă au căzut de-acord asupra datei de 13 august 3114 î.Hr., deoarece pe această premisă au reușit să recalculeze datele religioase ale mayașilor în cursul epocii conquistadorilor. Prin urmare, această dată să fie într-adevăr răspunsul final și definitiv? Ei bine, nu aș băga mâna în foc pentru asta.

Greșeală de calcul?

Și atunci cum se relaționează această dată cu calendarul nostru? Hai să spunem așa: mă aflu în anul 2009 și scriu această carte la calculatorul meu. Două mii nouă: acesta este numărul de ani care se presupune că au trecut de la nașterea lui Hristos într-o iesle umilă din Bethlehem. Dacă presupunem că primii creștini au început să numere abia la douăzeci de ani de la nașterea lui Iisus, ar însemna că acest calendar al nostru ar fi mai scurt cu douăzeci de ani. Douăzeci de ani care nu există nicăieri. Numărul 2009 ar fi greșit. Transformarea calendarului mayaș în calendarul creștin nu se bazează pe timpul efectiv care s-a scurs, ci pe datele reale pe care le folosim. Două mii nouă este un simplu număr – un număr care nu reprezintă în mod obligatoriu un număr de ani care într-adevăr s-au scurs. Iar dacă numărul 2009 este greșit – deoarece un număr de ani nici măcar nu au fost luați în

calcul - nici numărul 2012 nu poate să fie corect. Peste toate acestea, nu suntem nici măcar absolut siguri că în Evul Mediu au fost operate corecțiile calendaristice.

Dacă acceptăm că primii creștini au omis o perioadă de douăzeci de ani, atunci data corectă de astăzi - în sensul de timp care a trecut efectiv, și nu în sensul de date exprimate în ani - ar fi 2029 și nu 2009. În acest caz, data de început, 3114 î.Hr., calculată pentru calendarul mayaș ar fi greșită. De ce? Pentru că toate calculele se bazează pe datele exprimate în ani, și nu pe timpul care efectiv s-a scurs. Calculele încep fie dinaintea nașterii lui Hristos, fie după aceea. Indiferent în ce direcție ne-am îndrepta, tot ne mai lipsesc douăzeci de ani din calcule. Dacă lipsesc douăzeci de ani de după nașterea lui Hristos și în realitate au trecut, de fapt, 2029 de ani, atunci sumbrul an 2012 - anul în care ar fi urmat să se întoarcă zeii - ține deja de domeniul trecutului. După cum știm, nu s-a întâmplat nimic - dacă lăsăm deoparte numărul de observații OZN bine documentate din punct de vedere științific.²⁴ Și atunci înseamnă că totul este o mare cacealma?

Nu. Așa-numiții zei ai Antichității, acei mentori care i-au instruit pe strămoșii noștri din Epoca de Piatră în domeniul artelor, cum ar fi astronomia, se vor întoarce. Personal știu acest lucru foarte bine; există prea multe dovezi ca să mai am vreun dubiu. Însă nu mai putem să fixăm ziua de duminică 23 decembrie 2012. Nu numai culturile și religiile pe care le-am menționat deja au această credință în a doua venire. Se poate aplica aproape întregii lumi antice, din urmă cu mii de ani și până în prezent.

Creștinii așteaptă întoarcerea lui Iisus. Poți să citești despre aceasta în Evanghelia lui Marcu (capitolul 13, versetul 26): „Și atunci îl vor vedea pe Fiul Omului venind din nori cu putere mare și cu slavă”.

Mahdi al musulmanilor

Lucrurile nu stau diferit nici în cazul lumii islamice: musulmanii așteaptă venirea lui Mahdi. Imamii - mentorii islamului - reiterează în permanență că este greșit să se

speculeze pe marginea datei întoarcerii lui Mahdi, deoarece este un secret pe care numai Allah îl știe. Cândva, un străin l-a întrebat pe al cincilea imam, al-Baqir, ce semne vor precede întoarcerea lui Mahdi. Imamul i-a răspuns:

Va fi când femeile se vor purta ca bărbații și bărbații se vor purta ca femeile; și când femeile vor sta cu picioarele desfăcute pe șaua cailor. Va fi când martorii falși vor fi crezuți și când adevărul va fi respins; atunci când oamenii vor vărsa sângele altor oameni fără motiv, când se vor destrăbăla și vor risipi banii săracilor.²⁵

Potrivit acestor criterii, Mahdi ar fi trebuit să se afle aici de multă vreme. Însă - ne-o spun erudiții islamici - înainte să se întâmple, trebuie să vină șazeci de profeți mincinoși. Nu am idee câți profeți mincinoși au fost, însă numărul lor trebuie să fi depășit de mult cifra de șazeci. Literatura islamică este absolut neclară în privința momentul și locului în care se va produce această revenire. Mahdi este mântuitorul de apoi. Va veni „în noaptea a douăzeci și treia a lunii Ramadanului”.²⁶ Această noapte este „Noaptea Puterii (Laylat al-Qadr) în care a fost revelat Coranul, noaptea în care se pogoară îngerii”.²⁷

Iudaismul nu este nici el străin de această idee: evreii credincioși așteaptă venirea lui Mesia de mai mult de cinci mii de ani. Evreii, desigur, nu l-au acceptat niciodată pe Iisus ca Mesia.

Conceptul se ivește și în străvechea religie iraniană Parsi. „Avesta” - care înseamnă „text fundamental” sau „învățătură” - cuprinde texte religioase ale parșilor, adepții lui Zarathustra.²⁸ Se spune că însuși Zarathustra s-a născut în urma unei imaculate concepții. Potrivit tradiției zoroastriene din cer a coborât un munte scăldat în lumină pură. Un tânăr a ieșit din acest munte purtând embrionul lui Zarathustra, pe care l-a implantat în pântecul mamei sale. Fragmente din această religie străveche se păstrează în texte scrise cu caractere cuneiforme, alcătuite la porunca regelui Darius cel Mare

4.6. Reprezentare a lui Ahura Mazda din religia Parsi. Imagine din colecția autorului.

(aproximativ 549 - 486 î.Hr.), a fiului său Xerxes (485 - 465 î.Hr.) și a nepotului său, Artaxerxes (464 - 424 î.Hr.). Obiectul suprem al venerației este divinitatea „Ahura Mazda”. Această divinitate este reprezentată ca un inel cu aripi care stăpânește asupra lumii. Este imposibil să-ți scape similitudinile cu discurile solare înaripate din Egipt.

Toți zeii se întorc!

Potrivit textelor parsi, constelațiile sunt subîmpărțite în aglomerații de stele care sunt stăpânite de diverși comandanți. Pe urmă, textele capătă un ton militar, deoarece se referă la soldații sistemelor solare care își poartă bătăliile în întregul univers. Cvadriga solis, carul cu patru roți tras de cai înaripați își are rădăcinile în cultura iraniană.²⁹ În cadrul ei, se spune că zeii diferitelor planete mână carul soarelui. În „yashts”, un fel de subdiviziuni ale Ave stei, se poate citi, în capitolul 10, versetele 67 și 68: „Cine mână în carul cu roți înalte, făcut din substanță divină din Karshvare de Arezahi în Karshvare de Xwaniratha... alb, strălucitor, văzut de departe, binefăcător, înzestrat cu cunoaștere, merge ușor prin spațiul ceresc... (capitolul 10, versetul 125). Patru armăsari trag carul, toți de aceeași culoare albă, trăind cu

hrană cerească și nemuritori”.

Spațiul pare să fie plin de asemenea mașini zburătoare și deosebirile de termeni, cum ar fi săgeată, pasăre, hrană cerească și făcut din materie cerească dovedesc că parșii știau despre ce vorbeau.

Desigur, și parșii au așteptat revenirea zeilor lor.³⁰ „Făpturile luminii” trebuiau să coboare din ceruri, credeau ei. Zarathustra însuși l-a întrebat pe zeul său Ahura Mazda în legătură cu sfârșitul timpului și i s-a spus că „atotcuceritorii” vor coborî din ceruri. Sunt nemuritori; mințile lor sunt perfecte. Înainte ca aceste divinități să apară pe firmament, lumea va fi lovită de un vânt puternic de furtună și o stea va cădea din cer. După o bătălie îngrozitoare, se vor ivi noi zori pentru omenirii. Omenirea va fi atât de meșteră în vindecare, încât „chiar și cei care se află aproape de moarte nu vor muri”.

Diferența față de mântuitorii altor religii nu este atât de spectaculoasă la prima privire, cu excepția faptului că de această dată este vorba despre „atotcuceritori” care vin să salveze lumea. Aceștia sunt cei pe care îi așteaptă parșii: zeii din bolta cerească.

În hinduism, lucrurile devin chiar și mai complexe, din cauza panopliei de zei. La origini, cred hindușii, în lume nu exista lăcomie sau dorință – un loc de o asemenea fericire cu greu ni l-am putea imagina. Acest paradis care trezește invidia a supraviețuit până când spiritele rele, dar tot zei și ele, au întunecat mințile oamenilor. Zeii erau, într-adevăr, făpturi omnipotente și nemuritoare, cu o mare putere. Cu toate acestea, și ei manifestau o natură distinct umană și aveau înclinația de a îmbrăca înfățișări omenești. Cel mai mare dintre ei a fost Stăpânul Cerurilor (hidra), care era stăpânul tuturor celorlalți.

În Vanaparvan – o parte a poveștii epice indiene străvechi Mahābhārata (capitolele 168 – 173) – se spune că zeu au trăit în adevărate orașe spațiale care orbitau la înălțime deasupra Pământului. În acest caz putem spune, cu o oarecare certitudine, că orice interpretare religios-psi-hologică ar nimeri cum nu s-ar putea mai rău.

Următoarele citate o dovedesc.

În volumul Drona Parva (de asemenea o parte din Mahābhārata) se poate citi la pagina 690, versetul 62, că trei orașe spațiale splendid construite înconjurau Pământul. Ceea ce a urmat a fost o înfricoșătoare bătălie spațială: „Civa, călare pe minunatul car alcătuit din toate forțele celeste, s-a apucat de distrugerea triplului [sic!] oraș... însă când cele trei orașe s-au unit pe firmament, stăpânul Mahadeva le-a străpuns cu îngrozitoarea sa sulită făcută din trei noduri” 31 [sublinierea autorului].

Textul a fost tradus din sanscrită în engleză în 1888. Pe vremea aceea, nimeni nu avea idee de navele-mamă intergalactice (respectiv orașele de pe firmament). Și oricine ar veni cu obiecția că „orașele cerești” ar fi putut să fie pur și simplu niște locuri sfinte de pe Pământ va fi forțat să capituleze în fața afirmației concrete referitoare la cele trei orașe de pe firmament. Mai mult decât atât, distrugerea orașelor „de pe firmament” elimină în mod evident orice loc sfânt de pe Pământ. Esența acestei povești – bătălii în ceruri, războaie între zei – constituie factorul decisiv care face ca ideea motivată psihologic a cerurilor, așa cum este ea reprezentată de către cercetătorii vechii școli, să pară pe undeva caraghioasă. De asemenea, obiecția adesea repetată potrivit căreia omenirea pur și simplu a avut nevoie întotdeauna de un „mântuitor” sau de un „personaj ceresc” similar nu rezistă în fața cantității de cazuri documentate. Mesajele vorbesc de la sine.

Desigur, hindușii au propria credință într-o a doua venire: cred că Vishnu se va naște din nou ca Krishna pentru a salva lumea.

Mai vechi decât Buddha

Precursoarea budismului este religia sectei hinduse jaina, cunoscută sub numele de jainism. Potrivit învățăturilor sale, actuala epocă este doar una din multe altele (asemenea epocii mayașilor și multe altele). Cândva, spun ei, din cer au coborât așa-numiții Tirthamkaras. Primul dintre ei a fost Rishabha, iar el ne-a vizitat planeta,

incredibil, cu 8 400.000 de ani în urmă.³² Te-ai aștepta ca asemenea mentori sosiți din spațiul extraterestru să aibă anumite cunoștințe astronomice și astrofizice. Deloc surprinzător poate, jainiștii cunosc date astronomice pe care noi nu le înțelegem. Învățăturile lor spun că dimensiunile universului pot să fie măsurate. Unitatea de măsură este rajju. Aceasta este distanța pe care zeii o străbat în șase luni, când se deplasează cu viteza de 2 057 152 yojanas în fiecare samay (clipire a ochiului). Avem și noi o unitate similară de măsurare: la urma urmelor, ce înseamnă un an-lumină? Aproximativ 6 mii de miliarde de mile - 9, 6 mii de miliarde de kilometri. Potrivit jainismului, întregul univers este plin de viață, care este distribuită neuniform în cosmos. În gândirea jaina, formele primitive de viață și plantele pot fi întâlnite pe toate planetele care nu sunt prea calde sau prea reci, însă numai anumite planete pot să întrețină „fințe cu mișcări voluntare”.³³

Și cum rămâne cu revenirile? Abia aici lucrurile devin cu adevărat interesante. Într-un tărâm divin cunoscut sub numele de Kalpas, se spune că ar exista magnifice palate zburătoare de dimensiunile unor orașe întregi. Aceste reședințe spațiale au fost construite asemenea blocurilor de apartamente, un etaj peste altul, astfel încât „Vimanele” (mașinile zburătoare cerești) să-și poată lua zborul în toate direcțiile. De fiecare dată când începe o epocă nouă și se naște un nou Tirthamkaras, răsună un clopot în palatul principal de pe tărâmul ceresc. Lucrurile sunt astfel întocmite încât acest clopot declanșează clopote în toate celelalte 3 199 999 palate cerești. Apoi toți zeii se adună, în parte din dragoste față de Tirthamkaras și în parte din curiozitate. Cei care doresc acest lucru, ne vizitează sistemul solar într-un impresionant palat zburător. Și o nouă eră se abate asupra Pământului.

Aceleași cifre, dar de unde vin?

Budiștii cred că la un moment dat în viitor, pe Pământ își va face apariția augustul Metteyya (numit și Maitreya), perfectul Buddha. Budiștii gândesc în termeni

de cifre absolut incredibile - așa-numitele „yuga”. Ceea ce este cel mai uimitor la ele este consecvența față de o serie de surse complet separate. Cifra 4 320.000 a unei maha yuga (mari epoci) este identică cu cea a celui de-al treilea rege antediluvian En-men-lu-ana. El a domnit 12 sari (un sar este o perioadă de 3 600 ani, și $12 \times 3\,600 = 43\,200$). Poți găsi aceste informații în Lista Regilor Sumerieni „WB-444” (păstrată actualmente la British Museum în Londra). Prin urmare, care este legătura dintre aceste date?

Sau hai să luăm cifra 288.000 de deva yuga. Care corespunde numărului celui de-al șaselea rege străvechi cunoscut sub numele de En-sipad-zid-ana. El a reușit să domnească timp de opt sari. (Aceasta totalizează 28 800 ani.) Cifrele sunt aceleași, cu diferență de câteva zerouri. În Grecia poți găsi aluzii la o așa-numită „epocă a lumii” în lucrările poetului Heraclit. El a stabilit acest număr la 10 800.000 ani. Același număr corespunde celei de-a doua perioade a regilor sumerieni, respectiv 30 sari sau 108.000 ani.

Această joacă cu cifrele nu face decât să dovedească faptul că există un fel de numitor comun al tuturor lucrurilor. La un moment dat, cândva, demult de tot, în negura timpurilor, trebuie să fi existat ceva de genul unei surse standardizate; altfel, niciuna din aceste relații nu ar avea vreun sens. Această origine comună trebuie să se afle foarte, foarte departe în trecutul neguros și depărtat. Altfel, cărțile de istorie ar fi menționat-o sub o formă sau alta.

Având în vedere contemplarea revenirilor pe care am făcut-o, știința psihologiei nu-mi oferă niciun indiciu. Nu există niciun tipar de bază din domeniul psihologic care să explice aceste cifre identice sau atributele identice - fum, foc, cutremurare, zgomot - descrise în timpul descinderii zeilor sau al înseminărilor artificiale descrise de textele străvechi. Doar ca o comparație: creștinii catolici cred că Iisus a fost rezultatul unei concepții imaculate. Pe de altă parte, ideea concepției imaculate data din urmă cu mii de ani. Se spune despre nenumărați zei importanți și regi-zei

din timpurile străvechi că ar fi fost concepuți imaculat. În mare parte este posibil să fi fost o expresie a autoslăvirii sau a narcisismului dinastiilor regale. La urma urmelor, niciun conducător nu voia să fie mai prejos decât vreunul dintre predecesorii săi. Însă originile acestei credințe se bazează pe evenimente reale. Zeii (respectiv extraterestrii) au realizat cu adevărat înseminări artificiale. Chiar și originile dinastiei regale egiptene pot să fie trasate până la zei. Istoricii antici – cei care au scris cu mii de ani în urmă – au pomenit, fără excepție, o rasă de zei care au furnizat sămânța primilor regi. Omenirea nu avea prea multe cunoștințe de astronomie înainte să le obțină de la zei; la fel cum a fost și cazul cu arta confecționării uneltelor și a muncii pământului. Chiar și sistemele lingvistice și de scriere au venit prin intermediul acestor făpturi cerești care ne-au sărit în ajutor: „Ei anume au fost cei care au structurat primii limbajul inteligibil și le-au dat nume multor lucruri care înainte nu avuseseră niciunul...” 34

Știința din zilele noastre ignoră aceste consemnări. Nu sunt considerate utile; sunt prea numeroase. Și în apocrife se vorbește despre „învățătorii cerești”, cu toate că, în acest caz, sunt numiți „îngerii decăzuți”.³⁵ În tradițiile evreiești nu există un sfârșit al „celor aleși” a căror sămânță nu a fost de origine pământească. Este un fapt pe care majoritatea popoarelor l-ar trece sub tăcere; ar prefera să nu-și murdărească mâinile cu asemenea concepte. Și brusc, Erich von Däniken este asociat cu rasiștii nătângi, ca și cum „sămânța cerească” ar fi fost ideea mea și i-aș fi făcut eu însumi pe „cei aleși”. Să lămuresc lucrurile pentru cei care tot nu au înțeles: acest întreg mod de gândire nu este produsul imaginației mele. Vine direct, exact din acele cărți care pentru mulți oameni sunt cele mai sfinte dintre toate scrierile.

Noe, un copil al extraterestrilor i în consecință, Noe, supraviețuitorul Potopului, nu a fost un oarecare. Fapt bine cunoscut de altfel, îi este dat ca tată pământesc „Lamech”, însă Lamech nu a fost tatăl biologic al

fiului său. Poți citi acest lucru în Sulul lui Lamech - unul dintre celebrele Manuscrise de la Marea Moartă.³⁶ În el se povestește cum Lamech s-a întors acasă într-o zi dintr-o călătorie îndelungată, care durase șapte luni. Când a intrat în cort, a văzut un băiat mic, care nu părea să fie din familia lui. Avea alți ochi, părul îi era de altă culoare și avea și pielea de o culoare diferită. Furios, Lamech a înfruntat-o pe soția lui, dar ea i-a jurat pe tot ce avea sfânt că nu-i fusese necredincioasă, nici cu vreun soldat și nici cu vreunul dintre fiii lui Dumnezeu, îngrijorat, Lamech s-a dus la tatăl său să-i ceară sfatul. Acest înțelept nu era altul decât însuși Matusalem. Nici el nu l-a putut ajuta și a recurs la ajutorul tatălui său, și anume al bunicului lui Lamech. Acesta era Enoch - al șaptelea profet antediluvian. Enoch i-a spus fiului său, Matusalem, că trebuia să-i spună lui Lamech să-l accepte pe copilul străin ca și cum ar fi fost al lui. „Ființele cerești” își puseseră sămânța în soția lui fără să abuzeze de ea sexual. Băiatul din flori era destinat să devină părintele unei noi rase după Potop. Lamech trebuia să-i pună băiatului numele Noe. Și așa a făcut.

Ce legătură are această încântătoare poveste cu întoarcerea zeilor? Acest episod ne arată că Enoch - bunicul lui Lamech! - știa deja despre viitoarea catastrofă a Potopului. Cu alte cuvinte, Potopul nu a fost o catastrofă naturală, a fost plănuită. Și „Prea înaltul” (căpitanul navei spațiale) care îl „răpise” pe Enoch, îi spusese acest lucru personal.³⁷ Cine a aranjat inseminarea artificială a soției lui Lamech? Aceiași călători spațiali care l-au instruit și pe Enoch în mai multe domenii ale științelor și l-au ridicat de pe Pământ într-un „car în flăcări”. Enoch este un alt personaj care, după o lungă absență, este așteptat să se „reîntoarcă pe Pământ”.³⁸

Gesar a venit și el din ceruri în cartea sa documentată exhaustiv despre Tibetul antic, Willi Gromlin dovedește că regii tibetani de la începuturi au avut origini extraterestre.³⁹ Gesar este unul dintre ei: avea o mașină zburătoare cu care și-a impresionat foarte puternic

poporul și chiar a adus cu el pe Pământ un obiect străin: un „dorje”. Era un fel de armă cu roluri multiple. Modele ale ei pot fi văzute în templele tibetane. Acești extraterestri au mai adus cu ei din ceruri și scrieri indescifrabile. Unele dintre ele rămân ascunse într-o peșteră „pentru generațiile viitoare care vor fi capabile să le înțeleagă”.⁴⁰ Primii regi ai Tibetului au venit din spațiul extraterestru. Unii dintre ei s-au întors apoi mai târziu - cu promisiunea că vor reveni cândva, într-un viitor foarte îndepărtat. Doar atât?

Ne-am abătut întrucâtva de la subiect. Vorbeam de fapt despre întoarcerea zeilor din lumea mayașă. Însă mayașii nu au fost singurii care au nutrit asemenea credințe, indiferent dacă o știau sau nu. Așteptările legate de întoarcerea zeilor rămân un fapt irevocabil. În întreaga lume. Creștinii și evreii îl așteaptă pe Mesia, iar musulmanii îl așteaptă pe Mahdi, care nu este altceva decât un alt nume pentru un personaj mesianic. O persoană normală care devine ulterior rege nu poate să fie un Mesia, pentru simplul motiv că acest cuvânt - „om” sau persoană - este complet nepotrivit pentru a-l explica pe Mesia. Profesorul Hugo Gressmann, un cunoscut și recunoscut exeget al Vechiului Testament, analizează această situație după cum urmează: „Ca ambii să fie unul și același lucru pare să fie foarte puțin probabil, deoarece Mesia pare să fie o ființă cerească. Mai mult decât atât, este considerat de asemenea ca fiind preexistent. A existat dinainte să fi existat oamenii”.⁴¹

În mod evident, nu toate religiile au dreptate. Unele dintre ele trebuie să mai nimerească și pe alături, nu?

Dar dacă toate greșesc? Motivul reîntoarcerii zeilor nu le aparține mayașilor într-o măsură mai mare decât le

aparține incașilor, egiptenilor, budiștilor, creștinilor, musulmanilor, evreilor și oricui altcuiva de pe acest Pământ. 47 Modelul. dorje în fața

Așteptările la o revenire sub o mai templu tibetan. imagine din formă oarecare sunt globale și colecția autorului.

sunt întemeiate pe o promisiune făcută de extraterestri străbunilor noștri, cu mii de ani în urmă. „Ne vom întoarce!” le-au spus ei unora dintre studenții lor. Mayașii au păstrat literal această promisiune și au dat și o dată pentru împlinirea ei: 23 decembrie 2012. În cazul în care calendarul nostru este corect, este o dată pe care putem să ne bazăm destul de mult.

Se întorc!

Poți să fii absolut sigur că acei extraterestri - sau descendenții lor - ne vor mai vizita planeta. Se poate dovedi. Prin urmare, este cu atât mai inexplicabil pentru mine de ce acest adevăr simplu generează o asemenea reacție zgomotoasă în societatea noastră - de ce etnologii o resping cu o asemenea indignare. Negarea manifestată de religiile organizate nu reprezintă o mare surpriză. Interpretările exegetice de până acum au reușit numai să producă o și mai mare confuzie. Interpretările exegetice pur și simplu nu au condus la nimic - iar acest fapt nu îmi diminuează cu nimic marele respect pe care îl port muncii laborioase a traducătorilor textelor vechi. Mai mult decât atât chiar, pletora de controverse va continua să existe deoarece premisele sunt false. Șarpele Quetzal nu este altceva decât un termen dintr-o listă cu alți mii care sunt și vor rămâne complet lipsiți de semnificații atâta vreme cât psihologia insistă să descompună în bucățele până și cel mai banal dintre lucruri. Cred că în cartea mea *Der Gotterschöck* /Șocul zeilor am creat o imagine cât se poate de clară și, mai important de-atât, bine întemeiată, a modului în care străbunii noștri au ajuns să vadă „divinul” în obiectele tehnice. Reacțiile pe care le-am primit de la cititorii mei din lumea întreagă dovedesc că în mod cert ei au înțeles. Singura problemă este că oamenii de știință

responsabili insistă să nu înțeleagă nimic. Prejudecățile și ideile lor preconcepute le întunecă judecata într-atât, încât niciunul dintre ei nu ar îndrăzni vreodată să îmi sprijine public teoriile.

Însă nu numai așa-zișii zei se vor întoarce: ca să se sprijine pe ei înșiși, aceste ființe din spațiul extraterestru vor reactiva multe obiecte și texte care au fost depozitate pe Pământ – au fost depozitate cu mii de ani în urmă exact în acest scop. Acești învățători legendari nu și-au împachetat pur și simplu lucrurile după care au decolat dincolo de capătul lumii; gândind înainte în viitorul îndepărtat, au lăsat în urmă multe lucruri în depozite indestructibile. Dar de ce să facă ceva atât de banal, aparent – ceva atât de „uman”? Ca să aibă dovezi în viitor: că ei (sau străbunii lor) au mai fost aici cu mii de ani în urmă. Și că au lăsat în urma lor asemenea obiecte. Unde? într-o peșteră din Tibet, exact acești zei au depozitat texte și obiecte pe care să le folosească în viitor. Aceste texte și obiecte sunt descrise de Willi Gromlin în cartea sa, începând de la pagina 263.42 în Egipt, în camerele ascunse de sub Marea Piramidă și Sfînx, precum și sub „Osirion”, în Abydos. Și, în sfârșit, în Ecuador, în America de Sud, într-un punct cu coordonatele 77°47' 34" vest și 1°56' 00" sud. Aceasta este poziția unei biblioteci de plăci metalice depozitate special pentru viitor. De către cine? Exact de către acei extraterestri care au fost menționați în Cartea lui Mormon. După cum este cunoscut de toată lumea, Cartea lui Mormon este o lucrare religioasă, exact ca Biblia, atât doar că această Carte a lui Mormon începe cu descrierea evenimentelor din vremuri străvechi. Exact ca Biblia. Iată câteva pasaje din capitolul 8, începând de la versetul 16. (Numerele din paranteze corespund numerotării din Cartea lui Mormon.)

Și binecuvântat fie acela care va aduce acest lucru la lumină; pentru că va fi adus de la întuneric la lumină, potrivit cuvântului lui Dumnezeu; da, va fi scos din pământ și va străluci din întuneric și va ajunge la cunoștința oamenilor... (26) ... și nimic nu poate să o împiedice; și ele

[textele] vor apărea într-o zi în care se va spune că miracolele s-au sfârșit; și va apărea chiar dacă cineva va trebui să vorbească de dincolo de moarte... (29) ... Da, va apărea într-o zi când se va auzi de focuri și furtuni și nori de fum în țări străine... (30) ... Și când se va auzi și despre războaie, zvonuri de războaie și cutremure în diferite locuri.⁴³

Și în cazul în care cineva își spune: „Aha! Däniken este mormon!” ei bine, ar trebui să se mai gândească. Sunt într-adevăr un om spiritual și religios, pe deplin convins de creația mâinilor „Marelui spirit al creației”, cum îl consider pe cel imposibil de sondat, însă cu siguranță nu aparțin niciunei biserici sau grupări religioase.

Moștenirile

Ceva e în neregulă cu trecutul nostru. Este o concluzie sută la sută sigură și chiar demonstrabilă. Există texte străvechi, cum ar fi cartea „profetului” Enoch, care a învățat limba extraterestrilor, le citează numele și în cele din urmă dispăre de pe firmament într-un car în flăcări cu promisiunea vagă că se va reîntoarce, într-o bună zi, pe bunul și bătrânul Pământ. (Am scris pe larg pe acest subiect în ultima mea carte, History Is Wrong - Istoria se înșală.) Mai este și Manetho, cronicarul sânguincios al Egiptului antic, ale cărui liste cuprind 380 de regi cu nume și date cu care egiptologia modernă nu vrea să aibă de-a face.⁴⁴ Sau mai este părintele bisericii, Eusebiu⁴⁵, care, exact ca și Herodot⁴⁶ și confratele său istoric, Diodor⁴⁷, a enumerat datele conducătorilor trecuți, care îi fac pe arheologii contemporani să dea înapoi. Cu certitudine nu ne aflăm pe calea cea bună în ceea ce privește istoria veche a omenirii. Ar trebui să fim mândri de faptul că „zeii” extraterestri i-au instruit pe străbunii noștri.

Dar în loc de asta, arheologii și alți „ologi” sunt prea ocupați să se certe în legătură cu interpretările corecte ale mențiunilor scrise străvechi. (Există vreo temă pe care să nu se certe oamenii?) Herodot și compania sunt acuzați că greșesc și chiar că mint pentru că - să recunoaștem - cunoașterea contemporană este culmea întregii noastre

experiențe din trecut până în prezent. Însă cum ar putea să fie așa, când ignorăm tocmai înțelepciunea primilor istorici? Cunoștințele noastre actuale sunt culmea a ceea ce poate fi și sfârșitul a tot ce poate fi? Prostii! Nu-i nesocotim doar pe observatorii străvechi, ci și dovezile vizibile, tangibile, care pot fi fotografiate, solide ca piatra, din fața ochilor noștri. Sub templul lui Sethos I din Abydos (Egipt) se află un mozaic megalitic impresionant – un lucru pe care orice turist îl poate vedea și ceva în mod sigur mai vechi decât însuși templul lui Sethos. Îi pasă cuiva? Daniel Ruzo, fost avocat și savant iezuit din Perú, a prezentat o serie de monumente în piatră care își au toate originile, în mod evident, într-o epocă istorică necunoscută.⁴⁸ Nicio ramură a științei nu a considerat că ar fi avut vreo legătură cu ele. Practic, niciodată nu sunt disponibili bani pentru finanțarea cercetărilor. La fel stau lucrurile și în cazul inexplicabilului platou înalt „EI Enladrillado” din Chile. Acest platou se află în provincia Taica, la aproximativ șaizeci de kilometri est de orașul Taica și nu departe de „Altos de Vilches” (aproximativ 35°37 sud, 71°05 vest). La o altitudine de aproximativ 1 981 metri se află sute de blocuri de piatră, toate perfect tăiate și brăzdate – în mod evident o construcție artificială. Dar cine este autorul? Indiferent cine ar fi, autorul a trăit într-o perioadă anterioară oricărei culturi cunoscute din Chile. Prin urmare, nu corespunde tiparului nostru evoluționist – la fel ca Puma Punku de pe înălțimile din Bolivia. Homberto Sarnataro Bounaud, conducătorul unei mici expediții cu destinația EI Enladrillado, din toamna anului 1968, nota: „Nu e nicio îndoială că aici a trăit o cultură străveche anterioară. Populația băștinașă din această regiune nu putea fi capabilă să construiască ceva la o asemenea scară”.⁴⁹

În 2008, tânărul profesor chilian Rafael Eissmann a vizitat misteriosul platou. El a alcătuit o lucrare extrem de bine documentată și fundamentată pe subiectul EI Enladrillado⁵⁰ și mi-a spus personal: „Cu siguranță, aici este ceva în neregulă. Niciun trib nu a locuit pe acest

platou timp de mii de ani. Dacă ar fi fost așa, arheologii chilieni ar fi știut. Așadar, înseamnă că aceste blocuri cioplite trebuie să fi fost puse aici de o altă cultură, cu adevărat veche”.

Imaginea alăturată dovedește spusele sale. Care știință sau care fundație de cercetări va ridica mânușa și va răspunde provocării?

În capitolul 1 ți-am povestit despre platformele masive din Puma Punku.

Bolivia. Ți-am arătat imagini ale blocurilor perfect cioplite, cu șanțuri cu lățimea de câțiva milimetri, care cu siguranță nu puteau fi realizate cu unelte aparținând Epocii de

Piatră și nici nu puteau fi 48 plăcile mplatrădelaa rezultatul talentelor de Enladrillado, din Chile. Imagine de proiectare ale Epocii de domeniul public.

Piatră - cu siguranță nu pentru vreo cultură cunoscută. Ți-am arătat calculele calendaristice precise realizate de dr. Edmund Kiss. Poți să dai înapoi și să te mai uiți încă o dată, dacă vrei; de fapt, îți recomand să o faci. Anul lui Kiss avea 12 luni a câte 24 de zile, ziua având 30 de ore a câte 22 de minute. Acest calendar se corelează perfect cu calendarul mayaș și, mai mult decât atât, ajunge în trecut până în urmă cu 10.000 de ani. Se simte cineva, de vreunde, incitat de aceste lucruri? Sare cineva în sus de emoție din cauza acestor calcule cu precizie milimetrică? Există vreun redactor-șef care să strige „Dumnezeule, este incredibil!” înainte să înceapă să adune bani pentru proiecte de cercetare?

Societatea a devenit inertă și leneșă, suprasaturată

de internet și zdrobită de un zeitgeist care înăbușă pe loc orice entuziasm – prea leneșă să observe ceva atât de important sau de cutremurător.

Atitudinea noastră față de aceste adevăruri vechi nu va avea nicio influență asupra întoarcerii „zeilor”. Ei se vor întoarce și simpla lor prezență ne va zdruncina din rărunchi sufletele plafonate. Decembrie, ziua 23, 2012: aceasta este data din calendarul mayaș. Chiar dacă această dată nu este cea bună, șocul zeilor tot va veni. Poți să pariezi pe ce ai mai scump.

Capitolul Inteligența eternă

Cu două sute cincizeci de ani în urmă, filosoful Immanuel Kant scria în lucrarea sa, Critica rațiunii pure: „Nu ar trebui să ezit să pariez tot ce am pe adevărul acestei afirmații... cel puțin una dintre planetele pe care le vedem este locuită”.¹

În afara observațiilor OZN ocazionale și a presupuselor contacte cu echipajele OZN-urilor – care, deocamdată, nu au fost verificate științific – în epoca noastră modernă nu a existat niciun contact cu „locuitori” ai altor planete. Și atunci, chiar există? Încă din 1950, celebrul specialist în fizică atomică, Enrico Fermi, întreba: „Dacă există o multitudine de civilizații extraterestre, unde sunt?”² Bună întrebare: unde sunt? În curând, această întrebare a devenit celebră în întreaga lume; actualmente este cunoscută drept „paradoxul Fermi”.

În lumea anglofonă, e o abundență de publicații de un înalt nivel științific, care sunt ori pro, ori contra pe subiectul extraterestrilor. Cu o obiectivitate rece ca gheața, se ocupă de întrebări care îi fac pe oamenii din alte părți ale lumii să dea din cap a nedumerire. Nu te poți alătura decât dacă vorbești bine engleza. Pentru mine nu e nicio surpriză că, în părțile Europei în care nu se vorbește limba engleză, cercetările legate de extraterestri nu beneficiază de niciun fel de finanțare. Poate că vorbitorii de limbă engleză sunt mai bine informați sau poate că pur și simplu sunt mai deschiși la asemenea subiecte.

Paradoxul Fermi

Omul de știință William Hosek și-a formulat opinia cu privire la paradoxul Fermi în revista de specialitate JBIS (Journal of the British Interplanetary Society - Revista Societății Interplanetare Britanice). Și care a fost concluzia sa fundamentată științific? „în consecință, oamenii nu au fost și nu vor fi vizitați de ei și oamenii nu vor vizita alte civilizații”. 3 Ce-l determină să fie atât de sigur?

Hosek abordează paradoxul Fermi dintr-un punct de vedere pur economic. El presupune - și aproape cu siguranță are dreptate - că pe orice planetă materiile prime se vor epuiza în cele din urmă. Pe de altă parte, oamenii nu sunt făcuți să fie planificatori pe lungă durată. Respectiv, nu gândesc cu adevărat dincolo de durata lor de viață - respectiv în termeni de secole. Indiferent dacă vorbim de sectorul public sau privat, indiferent dacă este vorba de state sau de companii multinaționale, investițiile nu se fac cu gândul la secolele viitoare, deoarece oamenii se așteaptă să obțină un anumit profit (pentru acționari, la timp pentru următoarele alegeri și așa mai departe). Dacă omul ar trimite vreodată o navă spațială interstelară care să caute materii prime, cei rămași pe Pământ nu vor ști niciodată dacă echipajul va avea succes sau se va întoarce acasă cu mâinile goale. Îți poți imagina vreo instituție care să investească poate chiar miliarde de dolari într-un proiect care să nu garanteze niciun fel de profit? Oamenii nu trăiesc prea mult și vor să vadă rezultate. Și nu doar atât: construirea unei nave spațiale gigantice, multigenerație (o navă spațială concepută pentru călătorii mai lungi decât durata de viață a echipajului său) nu numai că ar costa niște sume uriașe de bani, ci ar și necesita niște cantități mari de materii prime prețioase - exact acele materii prime de care, de fapt, planeta-mamă începe să ducă lipsă. În mod logic, asemenea materii prime nu pot fi riscate în cadrul unei aventuri spațiale incredibil de costisitoare care s-ar fructifica de-abia sute de ani mai târziu - și aceasta în cel mai bun caz.

Hosek aplică această logică „pământeană” și

civilizațiilor extrasolare. Iar rezultatul analizei sale are calitatea de a te aduce cu picioarele pe pământ: în primul rând, înainte să primim vreun ajutor din partea unei civilizații extraterestre, ar trebui să-i cunoaștem pe „străini” și cel puțin să ne aflăm în contact radio regulat cu ei. În al doilea rând, ar trebui ca civilizația extraterestră să fie mai avansată decât a noastră. În al treilea rând, orice civilizație ar trebui să se afle în situația de a putea primi mesajele noastre, de a le traduce și, în final, de a le înțelege. În al patrulea rând, ar trebui ca această civilizație să fie în măsură să ne pună la dispoziție materiile prime pe care le căutăm. În al cincilea rând, ar trebui să fie dispuse să își împartă cu noi tehnologia și materiile prime. În al șaselea rând, ar trebui ca noi să fim capabili să profităm de instrumentele și de instrucțiunile lor. Și, în sfârșit, extraterestrii aflați undeva în spațiu ar fi și ei conștienți că, în mod inevitabil, și materiile lor prime vor începe să fie pe sfârșite într-o bună zi. Prin urmare, pare puțin probabil ca vreo civilizație extraterestră să-i pună la dispoziție unei alte civilizații materiile sale prime prețioase.

Toate acestea par cât se poate de plauzibile – dintr-un punct de vedere economic. Doctorul William R. Hosek, autorul acestui articol științific, afirmă cât se poate de limpede că observațiile sale sunt exclusiv niște ipoteze economice. Prin urmare, putem să uităm de călătoriile spațiale viitoare, pentru că oamenii vor să vadă rezultate pe termen scurt și nu au pur și simplu resursele pentru construirea acestei nave spațiale gigantice. (Voi reveni asupra acestei teme mai târziu.)

SETI

Dar cum rămâne cu contactul radio? Nu am tot citit materiale referitoare la un anume proiect SETI? SETI înseamnă Search for Extraterrestrial Intelligence – căutarea inteligențelor extraterestre. Oare nu se cheltuie milioane de dolari în fiecare an pentru radiotelescoape uriașe, pentru a putea primi și transmite semnale? Oare nu am transmis deja semnale în spațiu încă din 1960, în cadrul Proiectului Ozma? Ar fi posibil să fi sosit de multă

vreame vreun răspuns extraterestru, care este ținut secret pentru evitarea panicii în masă în rândurile popoarelor lumii?

Ei bine, răspunsurile la toate aceste întrebări sunt cu mult mai complexe decât ar putea părea la prima vedere. Nu știm cu precizie care sunt lungimile de undă pe care se operează comunicațiile interstelare. Proiectul Ozma din anul 1960 a fost realizat de un grup de cercetători de primă mărime din Green Bank, West Virginia. La vremea respectivă, ei au optat pentru o lungime de undă de 21 de centimetri, care corespunde elementului neutru hidrogen. Constatând că hidrogenul este prezent în întregul univers, ei au crezut că civilizațiile extraterestre ar fi folosit această lungime de undă pentru a continua comunicarea. Astăzi suntem ceva mai inteligenți decât atunci. Lungimea de undă de 21 de centimetri este extrem de susceptibilă la interferențe. În spațiu – pe care cândva îl presupuneam ca fiind absolut vid – şuieră, bolborosește, trosnește și pocnește tot timpul. Există o adevărată supă de zgomote care trebuie să fie filtrate înainte să poți auzi ceva. Chiar și înainte să se întâmple asta, ar trebui să cântărești dacă măcar semnalul a fost transmis de o sursă „inteligentă” sau nu este decât o interferență ca multe altele, în ciuda tuturor acestor eforturi, până în zilele noastre nu ne-a parvenit nici măcar un singur semnal radio din partea vreunei specii inteligente. În aceste condiții, întrebarea pe care trebuie să ne-o punem trebuie să fie: ar trebui ca noi să trimitem semnale? Ar trebui ca noi să facem primul pas și să strigăm în spațiu: Hei! Noi suntem! Dar măcar ar fi posibil? Și de cât de multă energie am avea nevoie pentru a avea măcar o șansă de a fi auziți de cineva aflat cine știe unde?

Profesorul George Swenson de la Universitatea din Illinois s-a dedicat acestei probleme. Swenson este fost astronom și inginer. Specialitatea sa erau oscilațiile electrice și construcția de antene. Într-un articol publicat în revista științifică Scientific American, Swenson analiza imensele dificultăți asociate radioastronomiei.⁴ Ar trebui

să ne îndreptăm semnalele spre anumite ținte din spațiu? Să vizăm o anumită planetă? Pentru a fi capabili să facem așa ceva, ar trebui să știm unde este localizată precis o planetă care este căminul unei specii inteligente. Pe urmă ar trebui ca extraterestru care trăiesc acolo să fie gata să recepționeze semnalele, să aibă antene de recepție instalate și să folosească o tehnologie care să fie cel puțin similară cu a noastră. În plus față de toate acestea, planetele nu execută doar o mișcare de rotație în jurul propriilor axe, ci și pe o orbită eliptică, în jurul soarelui lor. Cum ar fi posibil să ochim un punct anume din spațiu de aici, de pe Pământ? Să nu uităm că vorbim despre un punct aflat la mai mulți ani-lumină de Pământ și, ca să fim sinceri, nici măcar nu putem fi siguri că există!

Prin urmare, am eliminat alegerea unei destinații precise și am decis să trimitem un semnal extins. La urma urmelor, o antenă normală de aici de pe Pământ nu-și transmite semnalul direct la receptor, ci îl transmite în toate direcțiile. Este accesibil pentru toți receptorii, în același timp. În radioastro-nomie, acest efect se numește „omnidirecțional” (cu alte cuvinte, prezent în întregul sector de emisie). Însă nu există niciun mijloc prin care se poate transmite un semnal în toată Calea Lactee; energia care ar fi necesară n-ar putea fi găsită nicăieri – poate cu excepția unei stele neutronice apropiate. În această situație, înseamnă că ar trebui să ne concentrăm asupra unui sector ales din Calea Lactee. Există numai două stele la o distanță de cinci ani-lumină de sistemul nostru solar; la distanță de zece ani-lumină, numărul lor crește la douăsprezece. Dacă mărim raza la cincisprezece ani-lumină, vom avea treizeci și nouă de stele și sub o rază de cincizeci de ani-lumină vom avea chiar o sută. Sub o rază de o sută de ani-lumină, numărul stelelor se mărește de o mie de ori. Actualmente, știm că multe dintre aceste stele au propriile planete. Ce nu știm este dacă vreuna dintre aceste planete are condiții asemănătoare celor de pe Pământ sau dacă pot să întrețină vreo formă de viață inteligentă. Cât de puternic ar trebui să fie emițătorul

nostru terestru pentru a transmite un semnal omnidirecțional pe o distanță de o sută de ani-lumină?

Profesorul Swenson și-a dat osteneala să elucideze acest lucru. Cu alte cuvinte, transmițătorul ar trebui să beneficieze de „o capacitate de generare de energie electrică de șapte mii de ori mai mare decât cea a Statelor Unite”.⁵ Chiar și folosind energia nucleară, pur și simplu nu ar fi posibil. Ceea ce ne rămâne este abordarea pe care am folosit-o întotdeauna: să facem semne cu lanterna în întuneric și să sperăm că ne vede cineva – sau că una din stațiile noastre de recepție (care sunt deosebit de perfecționate din punct de vedere tehnic și extrem de sensibile) va avea într-o bună zi norocul să recepționeze un semnal răzleț de la o sursă extraterestră.

Există răspunsuri

Aceste concluzii pun capăt oricărei discuții pe tema călătoriilor interstelare sau a contactului radio cu extraterestrii? Cu siguranță că nu, slavă creatorului! Opiniile unui grup – indiferent cât de obiective și de raționale ar fi ele – se vor afla întotdeauna în conflict cu cele ale unui alt grup, ale cărui opinii sunt la fel de raționale și de obiective. Și nu ar trebui să uităm că, potrivit profesorului Robert Haviland de la Daytona Beach, Florida: „Programul spațial este împins înainte actualmente de amatori care deja au descris fiecare aspect al călătoriilor interstelare și al cercetărilor spațiale. Până și teoria relativității... a fost dezvoltată de un amator, un secretar de la un birou de patente din Elveția, fără niciun sprijin din partea statului sau a vreunei universități”.⁶

Einstein (însuși funcționarul de la biroul de patente) s-a călăuzit după maxima potrivit căreia „dacă există o soluție pentru o problemă, atunci o voi găsi”.⁷ Problemele au existat dintotdeauna; le poți găsi pretutindeni și – în funcție de stadiul actual al cunoașterii – mulți dintre cei care se consideră „raționali” declamă fericiți: „Imposibil!” Alții, pe de altă parte, încep să caute soluții. Nu este vorba despre niciun fel de coincidență. În profunzimile conștiinței noastre – spune-i suflet, dacă vrei – ne dăm

seama că undeva există o soluție pentru toate „imposibilitățile”. Totul ține de „meme” sau „conștiința universală” pe care am menționat-o în treacăt în capitolul 1. (Ceva mai târziu voi dezvolta acest subiect.)

Propulsoare warp?

În noiembrie 2007, British Interplanetary Society – Societatea Interplanetară Britanică – a organizat un simpozion la Londra pe tema propulsiei warp. Este vorba despre un propulsor teoretic, care ar permite călătorii cu viteze mai mari decât viteza luminii. Cadrul matematic fundamental al propulsorului warp a fost pus la punct încă din 1994. Viteza warp este atinsă prin curbarea (sau „warping”-ul) continuumului spațiu-timp. Aceste „curburi spațiale” au fost prezise de Einstein; acum, existența lor a fost dovedită. (De exemplu, corpurile cerești imense curbează lumina.) în cadrul simpozionului de la Londra, mai mulți matematicieni și astrofizicieni „raționaliști” au discutat despre expansiunea universului, despre câmpurile gravitaționale în vidul spațial și despre posibilitatea de a „sări” dintr-o „bulă” în alta, fără a pierde timpul.⁸ Oamenii de știință au fost de acord că propulsorul warp ar exploata cunoștințele noastre legate de masă, spațiu-timp și fizica cuantică, fără să contravină vreunei legi fundamentale a fizicii.⁹

Profanii pot să se scarpine în creștet și să strige: „Imposibil!” însă la faptul că nimic nu este imposibil face aluzie chiar și Dumnezeu în Vechiul Testament: „Acesta este doar începutul a ceea ce pot să facă; acum nimic nu se va mai putea face care să-i împiedice să-și atingă scopul” (Geneza 11: 6).

Încă din 1984, profesorul Michael Papagiannis, astronom de la Universitatea Boston, a postulat că proliferarea unei specii în Calea Lactee ar putea fi posibilă. Și toate acestea fără vreun „propulsor warp”, care nici măcar nu era un subiect de discuție la vremea respectivă. Potrivit lui Papagiannis, „la o viteză de doi la sută din viteza luminii, care este posibilă cu ajutorul fuziunii nucleare, o navă spațială ar putea să străbată o distanță de

zece ani-lumină în aproximativ cinci sute de ani". 10

După aceasta, coloniștii spațiali ar avea nevoie de încă cinci sute de ani pentru a industrializa planeta. Este cât se poate de plauzibil. La urma urmelor, am avut nevoie de numai două sute de ani pentru a progresa de la căruța trasă de cai la rachetele care au ajuns pe Lună și de la abac la supercomputere – și a trebuit să inventăm totul pornind de la zero. Coloniștii noștri interstelari teoretici nu ar trebui să pornească de la „zero”, deoarece toate planurile și metodele de fabricație le-ar sta la dispoziție de-a gata. Călătorii spațiali nu ar trebui să descopere cum să extragă materia primă din pământ, cum să topească oțelul, cum să producă mase plastice sau să genereze electricitate. După o oprire de cinci sute de ani, ar putea să pornească mai departe – fie folosind vechea navă-mamă, fie una nouă, de construcție proprie. Și din nou s-ar afla pe drum timp de cinci sute de ani și așa mai departe. Papagiannis sublinia: „Aceasta înseamnă că fiecare val de colonizare va avea nevoie de o mie de ani pentru a străbate o distanță de aproximativ zece ani-lumină (cinci sute de ani călătoria și cinci sute de ani de stabilitate și creștere). Aceasta înseamnă o viteză de un an-lumină pe secol”.11

Colonii în spațiu

Cu alte cuvinte, am putea să colonizăm întreaga Cale Lactee în zece milioane de ani și singura „cheltuială” ar fi nava spațială inițială. Și toate acestea fără niciun fel de propulsor warp.

De când Papagiannis a făcut aceste afirmații în 1983, calculele sale au fost actualizate de mai multe ori. Astronomul Ian Crawford de la University College din Londra sugerează o rată de proliferare de zece la sută din viteza luminii și o perioadă de patru sute de ani între întemeierea unei colonii și următoarea fază: „În acest fel, valul colonizărilor s-ar deplasa cu o rată de 0, 02 ani-lumină pe an. Luând în considerare un diametru de aproximativ 100.000 ani-lumină pentru Calea Lactee, am avea nevoie de aproximativ cinci milioane de ani ca să o

colonizăm complet”.12

Cinci milioane de ani înseamnă numai 0, 05 la sută din vârsta Căii Lactee. Oare chiar și noi, oamenii, suntem urmașii unei colonii extraterestre fără să ne dăm seama de acest lucru? „Imposibil!” strigă evoluționiștii. (De câte ori s-a strigat „Imposibil!” până acum?) Se poate demonstra concludent că am evoluat pe Pământ. Nu e nicio contradicție, răspund rezolvitorii de probleme. Este posibil ca rasa omenească să fi apărut pe Pământ pe căile evoluționiste obișnuite - absolut posibil. Însă la un moment dat, pe parcursul ultimelor câteva mii de ani, a intervenit o mutație artificială ținută, realizată tocmai de acei extraterestri care sunt venerați drept „zei” - după cum se consemnează în textele străvechi. Aceasta nu contrazice evoluția - dimpotrivă, o completează cu crearea unui Adam (simbolic) și a Evei. Însă există și alte moduri de a privi lucrurile.

Imaginează-ți că te afli într-un avion care zboară în jurul Pământului. Avionul este încărcat cu semințe de stejar. La fiecare oră deschizi fereastra și arunci un pumn de semințe. Desigur, îți dai seama că o bună parte din semințe se vor pierde în oceane. (La urma urmelor, două treimi din suprafața Pământului este acoperită de apă.) o parte din ele vor ajunge pe nisip - în deserturi cum ar fi Sahara, Nevada, Gobi, Baluchistan. Și mai multe vor ateriza pe piatră, iar altele vor ateriza pe undeva prin Arctica sau Antarctica. Doar o mică parte din aceste semințele împrăștiate au șansa de a ateriza pe un teren potrivit, după care nici să nu fie mâncate de vreun rozător. Această mică parte începe cât de curând să încolțească și în cele din urmă te alegi cu un stejar în toată puterea cuvântului. Poate că va prezenta câteva mutații, însă va fi în continuare, în mod evident, un stejar, deoarece informația genetică importantă este deja conținută în sămânță.

Panspermia explică totul!

Și-acum, hai să transferăm acest model pentru întregul univers. Ideea vine de la un laureat suedez al

Premiului Nobel.

LJL80

Savante Arrhenius (1859 - 1927). Arrhenius a fost profesor de fizică în cadrul Universității din Stockholm și a fost un spirit care și-a depășit cu mult vremea. Undeva, departe, foarte departe în univers - după cum teoretiza Arrhenius - cele dintâi inteligențe au început să se dezvolte cu mult, foarte mult timp în urmă. (Este la fel de imposibil să răspunzi la întrebarea cum a apărut această formă de viață, pe cât este și răspunsul la întrebarea cât de lungă este o bucată de sfoară.) Această primă rasă inteligentă - hai să-i spunem Numărul 1 - a fost interesată de proliferarea propriei specii în întregul univers. Există nenumărate motive pentru aceasta. Exact ca un virus, Numărul 1 trimite miliarde și miliarde de semințe de germenii în cosmos - la fel de aleatoriu ca semințele noastre aruncate din avion. Numărul 1 știe că majoritatea acestor cărămizi ale vieții vor sfârși arzând într-un soare sau revărsându-se pe o planetă potrivnică, ori nu vor ajunge nicăieri, cine știe din ce motiv. Unele dintre aceste cărămizi vor cădea și pe planete care sunt similare planetei Numărului 1. Și astfel înmugurește sămânța vieții și curând după aceasta începe procesul evoluției.

În știință, această teorie este cunoscută sub numele de panspermie și este o explicație logică pentru modul în care inteligența se poate răspândi în întregul univers - fără niciun propulsor warp, fără viteze mai mari decât viteza luminii și fără colonii trimise cu nave spațiale multigenerație.

Cărămizile din „spațiul extraterestru”.

Originea vieții pe Pământ este într-adevăr un mozaic și nu poate să fie explicată simplist prin existența unei „supe primordiale” sau a unei „ipoteze a nișei”. Mi-am petrecut ultimii treizeci de ani scriind pe acest subiect.¹³ În această perioadă au fost scoase peste șase sute de publicații științifice pe tema originii vieții și sensul general a fost de fiecare dată același. Ceea ce ar trebui să ne amintim este că „evoluția” și „originea vieții” ar trebui

într-adevăr să fie tratate separat. Evoluția este transformarea biologică a speciilor (Darwin). Originea vieții, pe de altă parte, este situată înaintea evoluției. Originea vieții ține de cărămizile biologice și de procesele fizice care stau la baza ei.

Profesorul Bruno Vollmert, microbiolog și fost director al Institutului Polimerilor de la Universitatea din Karlsruhe, Germania, nota: „În condițiile în care precondițiile macromoleculare nu sunt îndeplinite, neodarwinismul prevalent astăzi este nesustenabil ca ipoteză științifică”.¹⁴

Sir Fred Hoyle, care a fost timp de mulți ani profesor de astronomie și astrofizica la Universitatea Cambridge, este de aceeași părere:

În perioada precopernicană, Pământul era considerat în mod greșit ca fiind situat în centrul geometric și fizic al universului. În zilele noastre, până și oamenii de știință respectabili consideră în continuare că Pământul este centrul biologic al universului. O repetare aproape incredibilă a aceleiași greșeli anterioare... Singura explicație posibilă pentru evoluție ar exista dacă materialul genetic (necesar pentru originile vieții) ar veni de undeva din exteriorul sistemului nostru, cu alte cuvinte dintr-un loc cu totul diferit.¹³

Împreună cu genialul matematician, profesorul Wickramasinghe de la Universitatea Cardiff, Țara Galilor, Sir Fred Hoyle a publicat o carte intitulată Lifecloud: The Origin of Life in the Universe (Vălul vieții - originile vieții în univers). Descoperirile celor două personalități științifice pot fi rezumate în următoarea afirmație: „Nu a existat niciodată un stadiu de dezvoltare găzduit aici, pe Pământ. Viața se dezvoltase deja până la un conținut informațional relativ ridicat înainte ca Pământul să fi existat. Când am primit viață, toate întrebările biologice fundamentale primiseră deja răspuns”.¹⁶

Și continuă în același spirit; cunosc tratatele. Până și suporterii cei mai înverșunați ai nașterii vieții pe Pământ, cum ar fi dr. David Horn, profesor de antropologie la

Universitatea Colorado, admit astăzi că au găsit motive serioase de reflecție în cărțile mele. Chiar și profesorul Horn este de acord acum: „Viața a sosit din spațiul extraterestru”.¹⁷

De ce continuăm să ne dăm peste cap în încercarea de a respinge acest punct de vedere de bun simț și care poate fi dovedit din punct de vedere științific? Ideea că nu suntem „apoteoza creației” sau „culmea evoluției” chiar este imposibil de conceput pentru unii oameni? Ne place să ne considerăm cei mai buni din galaxie – pur egocentrism, țin să completez. Pământul nu a fost niciodată un sistem închis. Am fost și suntem în continuare legați fără echivoc de univers – fapt care, apropo, reprezintă o parte intrinsecă a multora dintre cărțile noastre sfinte: „Și Dumnezeu a făcut omul după chipul și asemănarea Lui”. (Geneza 27). Dar ce ne pasă nouă de cărțile sfinte?

Biserica și extraterestrii în anul 1600, călugărul dominican Giordano Bruno a fost ars pe rug din cauză că a emis „monstruoasa idee că viață inteligentă poate să mai existe și altundeva în univers. Patru sute de ani mai târziu, comisia de cultură pontificală a declarat execuția lui ca fiind injustă”.¹⁸

Biserica romano-catolică și-a schimbat fundamental poziția și aceasta în primul rând din cauza a doi iezuiți: Pierre Teilhard de Chardin (1881 – 1955) și José Gabriel Funes (1963). Acesta din urmă este argentinian și a fost director al Observatorului Vaticanului „Specolo Vaticana” începând din 2006. În total, doisprezece iezuiți – eu îi numesc „garda papală de inteligență” – se ocupă de telescoapele și de astrografele Zeiss de pe acoperișul castelului Gandolfo. Iezuiții au fost dintotdeauna gânditorii progresiști ai bisericii romano-catolice. Ei au fost cei care s-au asigurat că Curia Romană nu rămâne închisată în Evul Mediu și, de asemenea, își îndeplinesc rolul de a se asigura că faima iezuiților merge până dincolo de limitele Pământului. Ca urmare, treizeci de cratere selenare poartă numele unor astronomi iezuiți.

Cel mai important dintre acești gânditori progresiști a fost filosoful și preotul iezuit Pierre Teilhard de Chardin. El a recunoscut că există o legătură clară între om și cosmos. Piatra de temelie fundamentală a materiei este atomul și aceasta se aplică în întregul univers. Atomii înșiși constau dintr-un nucleu și particule subatomice și nu doar „există și atât”; sunt supuși vibrațiilor. Particulele elementare – am menționat acest fapt în capitolul 1 – nu și-au căpătat caracteristicile ciudate și derutante de nicăieri, ci tocmai din interacțiunea cu alte particule. Însăși definiția spune că o particulă este o „parte” din altceva, iar întregul se reflectă în fiecare particulă constituentă a sa. Teilhard de Chardin discuta deja despre aceste lucruri în 1949. Termenul său alef acoperă totul, de la alfa la omega, și aceasta include și cauza, și efectul.¹⁹ Până și confrății săi iezuiți l-au considerat pe Teilhard de Chardin ca fiind puțin cam ciudat. În 1962, la șapte ani de la moartea lui, Biserica Romano-Catolică a decis – după ani îndelungați de aprinse dispute teologice – că punctele de vedere ale lui Teilhard veneau în contradicție cu învățăturile creștine. Însă după cum astrofizicienii din zilele noastre știu prea bine, Teilhard de Chardin a avut perfectă dreptate, ca și Giordano Bruno, cu atâtea secole în urmă.

José Gabriel Fuentes, director al Observatorului Vaticanului, nu mai trebuie să lupte împotriva unor asemenea opinii antice și depășite. Într-un interviu acordat jurnalului Vaticanului, L'Osservatore Romano, el a fost întrebat care este opinia sa cu privire la posibilitatea existenței vieții extraterestre. Răspunsul lui a fost:

Exact cum există un mare număr de creaturi pe Pământ, pot să mai existe și alte forme de viață – chiar și unele inteligente – care sunt tot creația lui Dumnezeu. Acest fapt nu vine în contradicție cu credința noastră, deoarece nu putem pune limite libertății de creație a lui Dumnezeu. După cum ar spune Sfântul Francisc: Câtă vreme considerăm celelalte creații pământești ca fiindu-ne „frați” și „surori”, de ce nu am putea să vorbim și despre un „frate extraterestru”? Ar putea fi și el, la urma urmelor,

parte a creației.20

Forme impuse

Evoluția este cu adevărat cuvântul de ordine al vremurilor noastre. Aici, pe Pământ – cu puține excepții – este cel puțin demonstrabil. Însă evoluția este și universală. Nu suntem altceva decât o microscopică reprezentare colaterală în cadrul evoluției cosmice. Această evoluție are forme impuse – indiferent dacă are loc aici, pe Pământ, sau oriunde altundeva, indiferent dacă se produce la o scară microscopică sau pe o scară uriașă. Formele impuse, pe o scară redusă, ar putea fi diferite aspecte, ca de exemplu acela că la orice specie inteligentă creierul se află întotdeauna în apropierea ochilor. Trebuie să fie așa, pentru că aceasta este cea mai scurtă cale pentru neuroni. De îndată ce ochii văd ceva, creierul reacționează. Sau orice nas, trompă sau orice alt organ olfactiv este localizat în apropierea gurii – trebuie să miroși un aliment înainte să-l mănânci. Dintre instrumentele de apucare – brațe, mâini, tentacule și așa mai departe – cel puțin unul trebuie să fie aliniat cu partea frontală. La urma urmelor, trebuie să vezi obiectele pe care le atingi. Noi, oamenii, credem cu toții că dispunem de un lucru căruia îi spunem liberă voință. Este adevărat, când este vorba de lucruri banale, cotidiene – dar nu și când este vorba despre lucruri importante. Încearcă doar să faci ceva să oprești curiozitatea!

Să spunem, de dragul discuției, că delfinii sunt forme de viață extrem de inteligente. Noaptea, când sar din apă, observă luminile slabe cu grade variate de strălucire și culori diferite, strălucind pe firmament. Consiliul delfinilor se adună înotând la un loc și discută chestiunea: există oare ceva acolo? Mai există, poate, și alte feluri de delfini? Mai curând sau mai târziu – în termeni de evoluție nu este atât de important când anume – delfinii decid să încerce o călătorie interstelară pentru a afla răspunsul la această întrebare arzătoare. Călătoria spațială nu este posibilă pentru o cultură non-me-talică. Pentru combinarea și turnarea metalelor, ai nevoie de foc. Pentru a face focul,

trebuie ca mai înainte să ieși din apă! Forme impuse!

Evoluția, mutația și selecția sunt realități cotidiene în univers. Se formează sisteme solare și sisteme planetare. Unele dintre ele sunt foarte adecvate pentru transportul panspermiei; altele nu sunt ideale în aceeași măsură (selecția). Astrofizicienii se întreabă: ce s-a întâmplat înainte de Big Bang? Practic, toți folosesc conceptul unei „singularități” - care a fost starea de dinainte să se producă Big Bangul, cu aproximativ paisprezece miliarde de ani în urmă. Însă de unde a venit această singularitate? Ceva care să apară din nimic - asta ar însemna cu siguranță orice, numai știință nu. O soluție a acestei dileme sunt „unde de gravitație cuantică” - „loop quantum gravity”, ori LQV. Potrivit acestei teorii, spațiul constă în „cuante de spațiu”, care sunt comparabile cu acele mici denivelări pe care le întâlnești pe pârtia de schi. Schiorul nu trebuie să-și croiască drumul ocolindu-le; trebuie să se adapteze la ele. Exact ca și timpul. Teoria gravitației cuantice face imposibilă existența așa-numitelor „găuri de vierme” în spațiu: „... spațiu-timpul nu constă în șiruri de atomi de spațiu-timp, ci într-o regiune de o plictiseală infinită: structura care se află imediat sub prag pur și simplu se repetă la toate scările inferioare, la infinit...” 21

Noi, novicii, nu ne putem imagina așa ceva. La urma urmelor, cuanta de spațiu măsoară doar o „lungime Planck”. Aceasta e ceva de genul a miliarda parte din a mia miliarda parte dintr-un centimetru.

Lucrul important pe care trebuie să-l înțelegem este că această undă de gravitație cuantică poate fi folosită pentru a „ocoli” singularitatea (acel nimic dinainte de Big Bang). Rezultatul nu mai este un Big Bang, ci mai curând o „mare săritură”. Înaintea Big Bangului nostru a existat alt univers. Big Bangul nostru a fost, în realitate, dangătul de înmormântare al unui univers anterior. Și va fi tot așa pentru eternitate.

Desigur, tot mai persistă întrebarea: când au început toate acestea? Este o întrebare la care nimeni nu o să

poată răspunde pe fugă. Ne apropiem tot mai mult de vibrații – oscilațiile care pot fi întâlnite în toată materia. Aș vrea să-mi iau libertatea să denumesc aceste vibrații fundamentale „Marele Spirit al Creației”. Alții ar putea să folosească cuvântul „Dumnezeu”.

Memele omniprezente

Se poate dovedi proliferarea vibrațiilor și a materiei în întregul univers și odată cu această proliferare se poate dovedi și existența „memelor”. Două lucruri ne modelează: „gena” este componenta biologică fundamentală. Ne-am avut originile și funcționăm în continuare pe baze genetice. „Mema”, pe de altă parte, ne influențează conștiința. Este prezentă pretutindeni și în orice moment cu puțință – trecut, prezent și viitor – și acționează de o manieră similară cu aceea a unui virus. (Virusul nu este o formă de viață reală, din cauza faptului că are nevoie de o altă formă de viață pentru a se reproduce.) Nici memele nu sunt forme de viață. Au nevoie de creierul nostru care să le propage. Iar acest proces funcționează, cât se poate de ciudat, potrivit aceluiași proces de selecție ca și în cazul evoluției. Dă-mi voie să ilustrez aceste spuse cu un exemplu.

Tu, dragul meu cititor, citești această carte. Este posibil ca ideile cuprinse în ea să te incite; poți să fii de acord cu ele sau nu. Hai să spunem, de dragul demonstrației, că ești receptaculul entuziast al conținutului acestei cărți și le-o mai recomanzi și altora. Acești „alții” sunt „infectați” de procesele tale de gândire, citeșc și ei cartea și îi încurajează și pe alții s-o citească. Se generează astfel un val de aprobare față de cuprinsul cărții. Sau o luăm în sens opus și să facem o propagandă negativă cărții. Această atitudine îi face pe oameni să nu cumpere cartea și micul nostru val se oprește locului. A luat naștere un fel de selecție naturală.

Acest lucru se petrece zi de zi în societatea noastră. Zvonurile se nasc sau mor; același lucru este valabil și în cazul glumelor sau al informațiilor. Fie capătă notorietate – cu alte cuvinte se consideră că este vorba despre ceva

interesant, inteligent sau important - fie dispar ca și cum nu ar fi existat. Ceea ce este „interesant” poate să constituie și semnalul pentru continuarea cercetărilor care, prin ele însele, pot să reprezinte punctul de început al unor investigații și mai susținute. Exemplele cuprind cunoștințele de astronomie ale omului din Epoca de Piatră și până acum și cunoștințele de matematică de la numărul pe degete până la supercom-putere. Memele se multiplică, însă numai când merită efortul (din nou, selecția). Informația trebuie să fie interesantă sau importantă, fascinantă, incitantă. Abia atunci când toate mințile sunt infectate lumea cercetării științifice intră în acțiune. Motorul este reprezentat de curiozitate, această bestie care nu încetează să pună întrebări. Proliferarea memelor - multiplicarea gândurilor - aduce în mod inevitabil toate speciile inteligente într-un stadiu în care încep să cerceteze domeniul spațiului. De ce? Pentru că la un moment dat majoritatea întrebărilor referitoare la subiecte terestre și-au primit răspunsurile. Pe urmă toți ochii se abat de la Pământ către următoarea dimensiune. Este o pornire de nestăpânit!

Cine susține că proliferarea informației în cadrul societății omenești reprezintă cel mai normal lucru din lume și că nu avem nevoie de niciun fel de „meme” pentru aceasta, în mod sigur nu are nici cea mai vagă idee de ce sunt capabile aceste vibrații. Animalele care descoperă hrană într-un anumit loc își împărtășesc aceste cunoștințe cu frații lor printr-un proces de transfer al gândurilor. Să fie vorba despre meme? Faptul a fost demonstrat clar la diferite specii de păsări, cum ar fi ciorile și vulturii.²²

Informația din celulele cenușii din cutia noastră craniană este inclusă într-o rețea și este transmisă prin intermediul impulsurilor electrice. Acestea sunt, prin natura lor, vibrații. Și conduc la ceea ce este „conștiința”. Conștiința este un fenomen la fel de incomensurabil ca și dragostea - însă există și vibrează. Oricine s-a îndrăgostit vreodată știe că sentimentul persistă și când partenerul sau partenera nu este prezentă. Prin urmare, nu este

vorba doar despre niște răspunsuri chimice din organism; este vorba tocmai despre ceea ce provoacă de la bun început aceste reacții chimice. Compușii chimici din organismul uman - lanțurile de molecule - nu încep să reacționeze spontan, fără niciun motiv. În lipsa informațiilor de la ochi, organele gustului, de la emoții și, la capătul lanțului răspunsului, de la creier, hormonii sexuali nici măcar nu sunt trimiși în călătoria lor prin întreg organismul omului. Electronii din noi (particule subatomice) vibrează cu o frecvență de zece la puterea 23 (1023) vibrații pe secundă - valoare care a fost măsurată - și în cursul acestui proces emit informație.²³ Cum funcționează acest mecanism? în același fel în care atomii își iau energia (respectiv prin vibrațiile minuscule provocate de energia electrică), electronul își părăsește „atomul-mamă” într-o clipită și sare într-un atom alăturat. Însă din cauză că sarcina atomului trebuie să rămână tot timpul constantă, în aceeași fracțiune infimă de secundă, un electron din acest atom învecinat sare în locul lăsat liber de primul electron, în urma „evadării” lui. Cei doi electroni se întrec între ei - fără să se atingă vreodată - și se despart, fiecare dintre ei ocupând poziția vacantă eliberată de colegul lui, orbitând în jurul nucleului atomic. Aceasta se întâmplă din cauză că electronii se resping. Fiecare electron este „activat” de o forță care, în același timp, îl ține la distanță de toți ceilalți electroni. Însă cât trec unul prin dreptul celuilalt, electronii schimbă informație! Cum se întâmplă acest lucru? „Fotonii negri” (cuante de lumină fără masă cu lungimi de undă extrem de reduse) fac schimb de radiație cu fotonii negri ai altor electroni. Acest fapt poate să fie măsurat prin intermediul așa-numitei „radiații Schwarzschild”, care a primit numele astronomului Karl Schwarzschild (1873 - 1916).

Fapt important în cursul acestor procese de gândire este că electronul e „nemuritor” (spre deosebire de alte particule care dispar în neant după o scurtă perioadă de timp). Electronul a fost întotdeauna o particulă stabilă; există de la crearea universului. Electronii au penetrat (și

mai penetrează încă) Pământul, orice piatră, orice plantă – și totul poartă o informație de un gen oarecare. Corpurile mor și se descompun, electronul trăiește și transportă cunoașterea fără sfârșit din trecut în viitor – și viceversa. Uau! Cum? La fel ca într-o gaură neagră, timpul electronului merge și înapoi. Electronul „cunoaște” evenimente situate cândva în viitor sau în negura trecutului.

Electronul a existat dintotdeauna

Fizicianul francez specialist în fizică nucleară Jean Charon a spus următoarele despre proprietățile uimitoare ale electronului:

Întreaga materie folosită la construirea structurilor vii sau gânditoare și care a posedat calitatea de conștiință a acestei structuri vii sau gânditoare pe parcursul duratei relativ scurte de viață a ei nu se poate întoarce pur și simplu la starea minimală originară, difuză, după ce structura respectivă a murit. Informația, odată colectată, nu se poate pierde niciodată; nicio putere din lume nu poate să producă regresia conștiinței unei particule elementare după moartea unei structuri cu organizare complexă.²⁴

Big Bangul care a pus în mișcare universul nostru conținea deja întreaga varietate a vibrațiilor (informațiilor) din precedentul univers (din Big Bangul final al acestuia). Materia, care este alcătuită exclusiv din atomi și particulele lor subatomice – rezultă din aceste vibrații. Aici sunt cuprinși electronii care sar neobosiți de la un atom la altul, adunând

190

Informație și avansând. Trăim într-o lume iridescentă de vibrații. Întregul univers este plin de aceste vibrații – iar noi facem parte din toate acestea. Fiind ființe gânditoare și active, creăm vibrații la nivelul materiei. Credem că este posibil să construim o casă și construim o casă. Gândurile devin materie. Cântărim fezabilitatea și raționalitatea zborului spațial și apoi creăm planurile pentru o navă spațială. Noi suntem „executanții”;

implementăm vibrațiile.

Un copac sau o căpățână de salată nu se află cu nimic mai mult în poziția de a implementa vibrațiile, comparativ cu un crocodil sau un urs furnicar. Și aceste animale, asemenea oricărei bucăți de piatră, sunt făcute din exact aceeași materie originară - atomi și electronii lor. În schimb, vibrațiile sunt în măsură să creeze rațiunea, capacitățile deductive, precum și conștiința și capacitatea de a forma materie într-o manieră conștientă, direcționată (mâini, unelte, mașini și așa mai departe). La început vor face toate acestea din dorința de confort (locuințe, îmbrăcăminte, mașini de spălat, vehicule) și apoi pentru cunoaștere. Cunoașterea vrea să se extindă; curiozitatea nu cunoaște odihnă; și orice inteligență vrea să ajungă în spațiu. Cunoașterea vrea să se disperseze și să se înmulțească. (Biata salată, pe de altă parte, nu are organe de implementare cu ajutorul cărora să poată transmite cunoașterea inerentă a electronilor care o formează.)

Memele acționează ca niște viruși care ne infectează. Sunt un fel de mediu al informației, care transmite instantaneu mesaje de la un creier la altul. Memele infectează creierul altor ființe și sunt depozitate pentru o utilizare ulterioară. Pot să fie extrase la nevoie sau pot să infecteze alte creiere - o metodă fascinantă de autopropagare.

Nu sunt nici esoterist, niciun admirator al acelor persoane sensibile cunoscute sub denumirea generică de „mediumi” care ne tot spun că pot să intre în legătură cu un alt plan al existenței. Poate ar trebui să le acord mai multă atenție și să aflu mai multe despre lumea mediumilor. Intelectul meu rațional se opune însă, pentru simplul motiv că întotdeauna caut dovezi materiale și viața mea este prea scurtă ca să încep să străbat cărări cu totul noi. Pe de altă parte, subconștientul meu știe că nimic nu este imposibil - nici măcar acele lucruri pe care (cu onestitate și fără să le falsifice) mediumii vor să mi le spună. Doctorul Heinke Sudhoff este un asemenea medium care susține că poate să acceseze „spiritul universului”.

Rezultatul este o serie de intuiții cum ar fi: „La începuturi – înaintea conștiinței – nu a existat decât spirit... spiritul celui prea mare... Nu exista spațiu și nu exista timp... doar neant... în care toate ființele existau ca posibilități, în care totul era creat ca vibrații și energie...” 25

Doctorul Sudhoff susține că a primit acest mesaj de la vibrațiile universului. Heinke Sudhoff este fizician teoretician, având cunoștințe aprofundate în privința particulelor șubato-mice și a proprietăților electronilor? Nici pe departe. A studiat arheologia și limba engleză și știe tot atât de multe lucruri din fizica teoretică pe cât știe orice novice. Există, scrie ea, ceva ca un fel de „stare holotropică de conștiință” în care se poate trăi „unitatea cu universul ca întreg invizibil”.26 Și vorbește despre o „stare extatică” 27 pe care și eu personal am trăit-o (dă-mi voie să te asigur, dragul meu cititor, că nu am folosit niciodată droguri), dar nu aș putea-o transpune în cuvinte, și cu siguranță nu în vreo formă științifică. (Dacă ești interesat, citește nuvela mea Tomy und der Planet der Luge – Tomy și planeta minciunii). Cu alte cuvinte, poate că nu avem nevoie să recurgem la călătorii interstelare, să ne consumăm materia primă valoroasă sau să construim radiotelescoape costisitoare și cu certitudine nu trebuie neapărat să trimitem în spațiu valuri de coloniști. Întreaga cunoaștere de care am putea avea nevoie vreodată se află în vârfurile degetelor noastre – ascunsă pe undeva prin fiecare electron. Pur și simplu, avem nevoie de o cale pe care să putem ajunge la ea.

Călătoriile spațiale, pentru a te afla în siguranță

Dacă am avea acces la întreaga cunoaștere a universului, am fi aproape divini. Dacă la nivel individual oamenii ajung vreodată la acest nivel de intuiție – poate călugării bătrâni, în chiliile lor –, atunci nu sunt în stare să se exprime în cuvinte. Nu există cuvinte pentru ceea ce este de negândit. Suntem cu toții ființe tranzitorii: intelectul și psihicul nostru cer confirmare materială. Mărturiile constau din a vedea și a atinge. Niciun mesaj de la un sfânt și niciun anunț din partea unui medium nu pot

să ne fie vreodată suficiente. Credința în ceea ce proclamă altcineva pur și simplu nu este științifică. Dacă ar fi să credem în loc să știm, am avea parte pur și simplu de haosul provocat de religiile din întreaga lume. Nu este niciun secret că orice religie din această casă de nebuni globală susține că este singura care predică adevărul veritabil. Credința creează frică și nesiguranță. Nimeni nu știe dacă ceea ce proclamă oamenii este sfânt sau doar pare așa. În secret, căutăm perfecțiunea – dar nu prin intermediul credinței. Credința este o construcție artificială – un element necesar care nu satisface curiozitatea. Cunoașterea impune fapte.

Cu alte cuvinte, în ciuda conștiinței cosmice, în ciuda memelor și în ciuda indiciilor referitoare la o infinitate grandioasă, noi vom continua să căutăm dovezile. Aceste dovezi trebuie să fie materiale, accesibile și vizibile pentru a-i satisface pe cei care sunt nesiguri. Orice îndoială are nevoie de realitate. Acest nivel de certitudine nu va apărea decât în momentul în care vom intra în contact cu o altă civilizație extraterestră. Ura! Lucrul acesta s-a întâmplat deja!

Printre posibilitățile pe care le-am menționat până acum, de producere a unor întâlniri interstelare, singurul lucru care lipsește este o „mașină von Neumann”. Ce înseamnă o mașină von Neumann? Înseamnă un dispozitiv tehnic capabil de autoreplicare. Omenirea trimite o mașină von Neumann în cel mai apropiat sistem solar. Odată ajunsă acolo, aceasta caută planete adecvate și începe să producă o altă mașină care este copia ei fidelă. Pe urmă, cele două mașini Neumann pornesc mai departe, apoi patru, apoi opt și așa mai departe. Se generează un fel de efect de avalanșă și într-un orizont de timp calculabil – în funcție de vitezele utilizate – întreaga noastră galaxie ar fi „infectată” de mașini von Neumann. Nu ar trebui să fie niște dispozitive uriașe. Un dispozitiv de dimensiunile unei macromolecule, călătorind pe vârful unui fascicul laser ar fi suficient.

Extrateresetri? Să intrăm în contact cu ei? Unul dintre

cei mai străluciți gânditori progresiști ai vremurilor noastre, în acest domeniu, este profesorul Michio Kaku, fizician la City University, în New York. În urma unei prelegeri susținute în Elveția, Kaku a fost intervievat de astronomul dr. Ștefan Thiessen. Acesta dorea să știe cum trebuia să înțeleagă termenul de evoluție cosmică. Potrivit lui Kaku:

Când sosește vremea să pornim în spațiu, vom avea la dispoziție o nanotehnologie care să ne permită să facem față condițiilor dure ale depărtărilor extreme ale spațiului cosmic. Dacă întâlnim într-adevăr o altă civilizație în spațiu, atunci aceste ființe ar putea să fie parțial organice și parțial computere. Înseși navele spațiale ar putea fi organisme vii. Profesorul Freeman Dyson scria despre „Astrochickens” („astropui”), un gen de navă spațială îmbogățită genetic, care folosește „tehnologia puilor” pentru a se replica [respectiv, depune „ouă” - adăugarea/sublinierea autorului].²⁸

Profesorul Kaku subîmparte civilizațiile extraterestre în diverse tipuri sau categorii. Noi aparținem tipului O, care este cel mai primitiv dintre toate familiile galactice. Tipul I este deja suficient de avansat pentru a pune capăt războaielor și este capabil de distribuția globală a resurselor. Tipul II este o civilizație care călătorește în spațiu, folosește energii inimaginabile direct din inima stelelor și deja colonizează galaxia. Tipul III de civilizații este, din perspectiva omului, „asemena lui Dumnezeu”. Pot face mare parte din ce vor, unde vor. Ca o aluzie la paradoxul lui Fermi, dr. Thiessen a întrebat dacă civilizațiile de tipul III ar fi interesate să comunice cu specii mai puțin dezvoltate. Opinia profesorului Kaku este că: „Ei bine, aş presupune că ar fi interesate și prin urmare ar vrea să stabilească contactul cu alte civilizații. În acest context, pentru o civilizație de tipul III, am fi ceva mai mult decât niște furnici, deci nivelul de contact ar fi mai curând limitat”.²⁹

În cursul discuției, profesorul Kaku a mai susținut și că este posibil ca tipul III de civilizații să fi trimis deja

spioni în univers – cu alte cuvinte, mici unități care să le trimită vorbă când descoperă alte civilizații. Folosindu-se de nanotehnologii, acești spioni ar putea să nu fie „mai mari decât un coș de pâine” sau poate chiar mai mici.

Este posibil chiar ca spionii extraterestri să ne urmărească de mii de ani – și noi pur și simplu nu-i recunoaștem. Un spion ar putea fi o piatră, un computer sau chiar o persoană. Cu toții purtăm în noi informații referitoare la trecut, chiar în noi înșine. Electronii au grijă ca mesajul să fie transmis mai departe, chiar și în univers.

Ziua Judecării de Apoi

Cunoștințele noastre actuale referitoare la fizica spațiului se află deocamdată în stadiul incipient. Astrofizicienii au măsurat cantitatea de „materie neagră” din spațiu și au descoperit că există de cinci ori mai multă materie neagră decât materie normală – însă nimeni nu știe ce este această materie neagră. Și au aceeași problemă cu „energia neagră”: pare să fie complet imaterială și cu toate acestea conține de trei ori mai multă energie decât amenințătoarea materie neagră. Un procentaj important de 77 la sută din univers constă în materie neagră și prin urmare nu este nici pe departe o surpriză că, aflați în fața acestor dimensiuni invizibile, dar totuși măsurabile, astrofizicienii încep să se gândească la lumi paralele – lumi care există concomitent cu a noastră, dar a căror existență, în cel mai bun caz, aproape că ne scapă complet. Poate că un frate invizibil privește chiar în această clipă peste umărul meu și – din nou, poate – îmi furnizează informații.

Un lucru este sigur: într-un anumit stadiu, vom avea contact cu o formă de viață extraterestră. Această întâlnire va fi „Ziua Judecării de Apoi” pentru religiile lumii. Toate religiile sunt, în esență, intolerante, chiar și atunci când numeroșii lor susținători pretind că lucrurile ar sta de fapt altfel. În ciuda tuturor discuțiilor referitoare la presupusa înțelegere față de cei de alte credințe, după ce tragi linie, cel mai important lucru care rămâne este pretenția fiecărei religii că este singura care proferează adevărul absolut.

Dacă acest adevăr dispăre ca un nor de fum, ce le mai rămâne religiilor? Creștinii nu pot să afirme brusc că spusele lui Iisus din Evanghelii sunt false. La urma urmelor, toate ar fi trebuit să vină direct de la Fiul Domnului. Exact la fel, musulmanii nu pot să se răzgândească și să spună că textele Coranului nu l-au avut la origini pe fondatorul religiei lor. În plus față de toate acestea, adepții religiei evreiești mondiale susțin că sunt „cei aleși”; iar pentru musulmani, oricine crede în altceva este un „necredincios”. În sfârșit, adepții tuturor celor trei mari religii semitice – creștinismul, iudaismul și islamismul – consideră că sunt unicii posesori ai adevărului absolut. Trebuie că toate sunt absolut îngrozite de ziua în care se vor întâlni în cele din urmă cu extraterestrii. Probabil că este un motiv ascuns al unei anumite tendințe, în rândul lor, de a manifesta un grad nu tocmai neglijabil de animozitate față de știință? O religie care ignoră descoperirile științifice și le ascunde dovezile științifice adepților ei este dogmatică. Cu alte cuvinte, conflictul cu extraterestrii este inevitabil. Atitudinea artăgoasă a religiei și știința superioară a extraterestrilor nu reprezintă nici pe departe combinația ideală.

„Și dacă ar fi exact pe dos?” întreabă criticii bine intenționați. Și dacă oamenii într-adevăr sunt Numărul 1 în univers? Și dacă suntem cu adevărat prima formă de viață inteligentă? Și dacă toate proiectele pe care le-am subliniat aici – de la mașinile von Neumann și propulsoarele warp la pansper-mie – și-au avut originile numai în noi? Asta s-o creadă ei!

Acest gen de gândire ar fi în regulă, cu excepția faptului că extraterestrii au vizitat deja Pământul, cel puțin o dată. Le cunosc numele și ocupațiile unora dintre extraterestri care au comunicat cu pământeni aleși, cu multe mii de ani în urmă. De unde știu asta? Am trecut printr-un fel de epifanie? Mi-a șoptit aceste lucruri vreun spirit sau am fost infectat de nu știu ce meme?

Prostii! Oricine vrea să știe care au fost numele extraterestrilor pot să le citească în Cartea lui Enoch. (Am

scris pe larg despre Enoch în ultima mea carte, History is Wrong - Istoria se înșală.) Prin urmare, ce facem cu aceste cunoștințe? Nimic.

Cunoștințe la mintea cocoșului!

Toată lumea cunoaște celebrul cerc de la Stonehenge, din sudul Angliei. Și ce legătură are asta cu extraterestrii?

La porunca monarhului său, regele Carol I (1600 - 1649), arhitectul și topograful curții regale, Înigo Jones (1573 - 1652), a efectuat un studiu amănunțit asupra sitului Stonehenge, consultând îndeaproape consemnările străvechi. El a descoperit că cercul de piatră a fost ridicat în cinstea zeului Coelus. În raportul său destinat regelui, Jones scria:

Consider că nu este lipsit de relevanță pentru scopul nostru actual să menționez ceea ce relatează anticii referitor la Coelus... cel care a domnit primul peste Atlantida a fost Coelus... el i-a chemat pe oamenii care trăiau împrăștiați pe câmpii să se adune și să locuiască în tovărășie împreună, îndemnându-i să construiască orașe și schimbându-le cursul vieții de la sălbăticie și lipsă de civilizație la viața civilizată... I-a mai învățat și să semene grâu și semințe... A fost un observator sânguincios al stelelor și a prezis pentru oameni diverse lucruri din viitor... potrivit cursului Soarelui [el a împărțit anul] în luni... Prin acestea mulți neștiutori în mișcarea perpetuă a stelelor și uimiți de predicțiile lui din viitor au crezut într-adevăr că era de spiță divină... L-au crezut nemuritor și l-au venerat ca pe un zeu. Și, după cum li s-a arătat, i-au spus Coelus datorită îndemnării sale cu corpurile cerești... toate aceste pietre ridicate în Antichitate sunt asemenea unor flăcări simbolice cu care erauenerate cerurile... în această Antichitate multe pietre au fost așezate imitând o constelație de stele care ne apar pe cer în forma unui cerc numit coroana cerească... Nu este improbabil ca Stonehenge să fie întocmit astfel pentru că a fost dedicat acestui zeu Coelus...30

A luat cineva în serios, vreodată, această informație?

Cu numai o sută de ani în urmă, membrii mediului academic comparau acest aducător de cultură care a coborât din ceruri cu un gen de „element natural antropomorfizat”.³¹ Citesc că percepția Soarelui și a Lunii a jucat un rol decisiv în mințile confuze ale străbunilor noștri. Fără îndoială (!), ființele care i-au învățat pe oameni cum să-și facă recolte și unelte au avut o „natură lunară” prin faptul că foarte repede „s-au prefăcut, au dispărut ori s-au fragmentat”, la fel ca fazele Lunii. Cu acest mod de a privi lucrurile, nu este de nicio mirare că bărbile și firele de păr devin „raze de soare” și că învățătorii cerești devin stele, care trebuie să recunoaștem că de asemenea apar și apoi dispar.

Aceste citate au o vechime de sute de ani, dar lucrurile nu s-au schimbat prea mult între timp. În continuare ne cramponăm de tiparele învechite ale psihologilor și în acest context ne considerăm preaînvățați. Recunosc că am un oarecare grad de respect față de interpretările secolelor anterioare. Însă în zilele noastre chiar mai este necesar să continuăm să le mai transmitem studenților și credincioșilor diferitelor religii aceste prostii ca fiind „științifice”? Și, potrivit acestor ipoteze fundamentate psihologic, din care „guri divine” se presupune că ne-ar fi parvenit informațiile precise referitoare la calendare, la anii bisecți și la numele extraterestrilor? Toate acestea fiind scrise cu mii de ani în urmă.

Puma Punku, despre care am vorbit în capitolul 1, este adevărul! Este verificabil! Fie și numai din acest motiv, ar trebui să încetăm să mai lăsăm establishmentul să ne ducă de nas. Poate că atunci ne vom afla într-o situație mai bună pentru a face față întoarcerii zeilor.

Note

Pentru titlurile complete ale trimiterilor din note, vezi bibliografia (n.ed.)

Capitolul 1

1. Pauwels și Bergier, Aufbruch.

2. Ibid.

3. Ibid.
4. Kiss, Das Sonnentor.
5. Ibid.
6. Pauwels și Bergier, Aufbruch.
7. Toate citatele din Biblie, dacă nu sunt notate altfel, provin din Die Heilige.
8. Berdyczewski, Die Sagen.
9. Kautzsch, Die Apokryphen.
10. Apollonius, Die Argonauten.
11. Vezi Mooney, Argonautica; Delege și Vian, Apollonius; Radermacher, Mythos; și Meuli, Odyssee.
12. Burckhardt, Gilgamesch.
13. Kramer, Geschichte.
14. Vezi Schultze-Jena, Popol Vuh și Cordan, Popol Vuh: das Buch des Rates Schöpfungsmythos und Wanderung der Quiche-Maya.
15. Freuchen, Peter.
16. Bezold, Kebra Nagast.
17. Kautzsch, Die Apokryphen.
18. Weidenreich, Apes.
19. Saurat și Steller, Atlantis.
20. Dougherty, Valley.
21. Glaubrecht, Saurier.
22. Ibid.
- 10.
23. Stiegner, Die Königin.
24. Cremo și Thompson, Verbotene.
25. Hartmann și colab., Origin.
26. Kleine și colab, Hf-W Chronometry.
27. Dacă citești literatură „științifică”, de obicei vei constata că vârsta apreciată a Lunii este în jur de 4, 5 miliarde de ani. Nu sunt pe deplin conving, dar aceasta este o altă poveste, pentru o altă ocazie.
28. Davies, Der kosmische.
29. Gardner, BioKosmosos.
30. Däniken, Der Gotter-Schock (începând de la pag. 186) și Däniken, Die Gotter waren (începând de la pag. 77).

31. Blackmore, Die Macht.
32. Creza de Leon, La cronica.
33. De la Vega, Primera.
34. Betanzos, Suma.
35. Moline, Relación.
36. Castro y del Castillo, Teatro.
37. Balboa, Histoire.
38. Alcino, Die Kunst.
39. D'Orbigny, Voyage.
40. Tschudi, Reisen.
41. Ştiibel şi Uhle, Die Ruinenstätte.
42. Ibid.
43. Ibid.
44. Ibid.
45. Middendorf, Das Runa şi Middendorf, Wörterbuch.
46. Tschudi, Reisen.
47. Poznansky, Tihuanacu.
48. Poznansky, Eine falsche.
49. Poznansky, Tihuanacu.
50. Ibid.
51. Ibid.
52. Ibid.
53. Ibid.
54. Ibid.
55. Ibid.
56. Ibid.
57. Kiss, Das Sonnentor.
58. Ibid.
59. Ibid.
60. Ibid.
61. Bellamy şi Allan, The Great.
62. Apelt, Platon.
63. Tschudi, Reisen.
64. Luizaga, Das Sonnentor.
65. Vezi Manzanilla, Akapana; Escalante Moscos-o, Arquitectura şi Sanginâs, r/warjaku.
66. Protzen şi Nair, On Reconstructing.

67. Ibid.

68. Däniken, History.

69. Hausdorf, Neue Rätsel.

Capitolul 2

1. Schweitzer, Dubiose.

2. Ibid.

3. Kulke, Auferstehung.

4. Titlul original în limba germană al cărții a fost *Erinnerungen an die Zukunft*, care se traduce prin Amintiri despre viitor. Însă titlurile cărților traduse sunt decise de obicei de editorii din fiecare țară în care este publicată cartea și adeseori sensul original se pierde complet de dragul atragerii atenției cititorilor cu un titlu incitant.

5. Däniken, *Erinnerungen*.

6. Unger, *Chronologie*.

7. Wadell, *Manetho*.

8. Karst, *Eusebius*.

9. Vezi capitolul 2 din cartea mea *History is Wrong*.

10. Vezi pagina 243 din *Tayos Gold* (titlul în versiunea germană) de Stan Hall.

11. Däniken, *History*.

12. Eberhard, *Beiträge*.

13. Herodotus, *Historien* (Istorii).

14. Mariette, *Le Serapheum*.

15. Herodotus, *Historien*.

16. Mariette, *Le Serapheum*.

17. Ibid.

18. Mond, *The Bucheum*.

19. Ibid.

20. Mariette, *Le Serapheum*.

21. Leca, *Die Mumien*.

22. Karst, *Eusebius*.

Capitolul 3

1. Christenson, *Popol Vuh*.

2. Faulkner, *The Ancient*.

3. Feyrabend, *Naturphilosophie*.

4. Brugsch, *Die Sage*.

5. Ibid.

6. Ibid.
 7. Lurker, Lexikon.
 8. Acest citat din Biblie și următoarele provin din Die Heilige Schrift des Alten und des Neuen Testamente.
 9. Däniken, Prophet.
 10. Cordan, Popol Vuh – Das Buch des Rates. Mythos und Geschichte der Maya.
 11. Christenson, Popol Vuh.
 12. Ibid.
 13. Ebermann, Sagen.
 14. Krehl, Ober die Religion.
 15. Herodotus, Historien.
- Capitolul 4
1. Ceram, Gotter.
 2. Fagan, Die Vergrabene.
 3. Vollemaere, The Mayan.
 4. Vezi Landa, Relación și traducerea sa, Landa, Yucatán.
 5. Ibid.
 6. Acosta, Historia.
 7. Deckert, Maya-Handschrift.
 8. Barthel, „Die Gegenwärtige”.
 9. Barthel, „Mayahieroglyphen”.
 10. Wilson, „Astronomical”.
 11. Forstermann, „Die Astronomie” și Forstermann, „Blatt”.
 12. Noll-Husum, „Grundlegendes”.
 13. Henseling, „Das Alter”.
 14. Webber, The Thunderbird.
 15. Marriott și Rachlin, Plains.
 16. Coffey, Spirits.
 17. Ibid.
 18. Teit, Gould și colab., Folk-tales.
 19. Morriseau, Legends.
 20. Ibid.
 21. Vezi Blumrich, Kasskara și Waters, Book.
 22. Däniken, History.
 23. Worcester Makemson, The Book.

24. Ludwiger, UFO's, începând de la pag. 351.
 25. Ayoub, Redemptive.
 26. Sachedina, Islamic. 17. Ibid.
 28. Dalberg, Scheik.
 29. Vezi Widengren, Hochgottglaube și Reitzenstein, Das Iranische.
 30. Toate citatele din acest paragraf provin din Abegg, Der Messiasglaube.
 31. Roy, The Mahābhārata.
 32. Glasenapp, Der Jainismus.
 33. Schomerus, Indische.
 34. Diodor din Sicilia, Geschichts-Bibliothek (Biblioteca istorică).
 35. Riessler, Altjixdisches.
 36. Burrows, Mehr Klarheit.
 37. Kautzsch, Die Apokryphen.
 38. Bonwetsch, Das Sogenannte.
 39. Gromling, Tibets.
 40. Griinwedel, Mythologie.
 41. Gressmann, Der Messias.
 42. Gromling, Tibets.
 43. Textul complet al Cărții lui Mormon poate fi găsit online la adresa www.scriptsures.lds.org/bun/contents.
 44. Unger, Chronologie.
 45. Karst, Eusebiu.
 46. Herodotus, Historien.
 47. Diodor din Sicilia, Geschichts-Bibliothek.
 48. Ruzo, La Historia.
 49. Eissmann, EI Enladrillado.
 50. Ibid.
- Capitolul 5
1. Kant, Kritik.
 2. Crawford, „Where”.
 3. Hosek, „Economics”.
 4. Swenson, „Intergalactically”.
 5. Ibid.
 6. Haviland, „Requirements”.
 7. Ibid.

8. Obousy, „Creating”.
9. Long, „A Teoretical”.
10. Papagiannis, „The Importance”.
11. Ibid.
12. Crawford, „Where”.
13. Däniken, Beweise, capitolul 5.
14. Vollmert, Das Molekul.
15. Hoyle, Das Intelligente.
16. Hoyle și Wickramasinghe, Evolution.
17. Horn, Gotter gaben.
18. Lossau, „Auch Auferirdische”.
19. Chardin, Der Mensch.
20. Valiante, „Der «Auferirdische»”.
21. Ambjörn și Loll, „The Self-Organizing”.
22. Charon, Der Geist.
23. Charon, La Theorie.
24. Charon, Der Geist.
25. Sudhoff, Ewiges.
26. Ibid.
27. Ibid.
28. Thiessen și Kaku, „Lebendige”.
29. Ibid.
30. Jones, The Most.

31. Toate citatele din acest paragraf sunt din Ehrenreich, Die Mythen.

19.

AMURGUL ZEILOR

Bibliografie

Abegg, Emil. Der Messiasglaube in Indien und Iran. Berlin/

Leipzig, Germania: W. de Gruyter, 1928. Acosta, José de Historia Natural y Moral de los Indias. Volume

VI. Seville, Spain: Juan de Leon, 1590. Alcino, José. Die Kunst des alten Amerika - Arta Americii străvechi. Freiburg, Germania: Herder Verlag, 1979. Ambjörn, Jan, Jerzy Jurkiewicz și Renate Loll. „The

Self-Organizing Quantum Universe” („Universul cuantic auto-organizat”) Scientific American, iulie 2008.

Apelt, Otto. Platon - Sämtliche Dialoge. Volumul VII, Gesetze - Legile. Hamburg, Germania: Meiner, 1988.
Apolloniu din Rhodos. Die Argonauten des Apollonius (Argonauții lui Appolonius). Zürich, Elveția: Drell, Gefiner.

Fuflinund Compagnie, 1779. Ayoub, Mahmoud. Redempttve Suffering în Islam. New York/

Paris: Mouton de Gruyter, 1978. Balboa, Miguel Cabello de Histoire de Perou. Traducere de

H. Ternaux-Compans. Paris: Arthus Bertrands, 1840.
Barthel, Thomas. „Die Gegenwärtige Situation in der Erforschung der Maya-Schrift” în „Proceedings of the Thirty-Second International Congress of Americanists.

Copenhaga, 8 - 14 august 1956”. Copenhaga, Danemarca:

Munksgaard, 1958.

„Mayahieroglyphen”. Bild der Wissenschaft, ediția din

6 iunie 1967. München, Germania: Deutsche Verlags-Anstalt, 2000. Bellamy, Hans Schindler și Peter Allan. The Great Idol of

Tiahuanaco. Londra: Faber and Faber, 1959.
Berdyczewski, Micha Josef (Bin Gorion). Die Sagen der Juden.

Volume III, Juda und Israel. Frankfurt pe Main, Germania:

Riitten & Loening, 1927.

Die Sagen der Juden von der Urzeit.

— Frankfurt pe Main.

Germania: Riitten & Loening, 1913.

Betanzos, Juan de Suma y narracion de Ios Incaș. Madrid.

Spania: Manuel G. Hernández, 1880. Bezold, Cari. Kebra Nagast. Die Herrlichkeit der Könige.

München, Germania: Akademie der Wissenschaften, 1905. Blackmore, Susan. Die Macht der Meme. Heidelberg, Germania:

Spektrum Akademischer Verlag, 2000. Blumrich, Josef F. Kassara und die sieben Welten. Düsseldorf.

Germania: Econ, 1979. Bonwetsch, Gottlieb Nathanael. Das sogenannte slawische

Henochbuch. Leipzig, Germany: J.C. Hinrichs, 1922. The Book of Mormon. The Official Scriptures of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints (Cartea lui Mormon.

Scripturile oficiale ale Bisericii lui Iisus a Sfinților Zilei de

Apoi), scriptures. lds.org/bun/contents. Copyright 2010.

Intellectual Rezerve, Inc. Brugsch, Heinrich. Die Sage von der gefitigten Sonnenscheibe nach altägyptischen Quellen. Göttingen: Dieterich.

Germania, 1870. Burckhardt, Georg. Gilgamesch, cine Erzählung aus dem alten

Orient. Wiesbaden, Germania: Insei-Verlag, 1958. Burrows, Miliar. Mehr Klarheit über die Schriftrollen.

München, Germania: Beck, 1958. Castro y del Castillo, Antonio de Teatro Ecclesiastico de las

Iglesias del Peni y Nueva España. Madrid, Spania: D. Gil

González Dâvila, 1651. Ceram, C.W. Gotter, Gräber und Gelehrte. Hamburg.

Germania: Rowohit, 1949. Chardin, Pierre Teilhard de DerMensch im Kosmos (Oamenii în cosmos). München, Germania: C.H. Beck, 1965. Charon, Jean E. Der Geist der Materie. Hamburg, Germania:

Zsolnay-Verlag, 1979.

La Theorie de la Relativite Complexe (Teoria relativității complexe). Paris: A. Michel, 1977. Christenson, Allen. Popol Vuh, Vol. II Literal Poetic Version

(Popol Vuh. Volumul". Versiunea literară poetică). Norman.

Okla.: University of Oklahoma Press, 2004.

Creza de Leon, Pedro. Parte Primera de la Cronica del Perú.

Sevilla, Spania: Por Martin de Montesdoca, 1553.

Segunda Parte de la Cronica del Peni. Madrid, Spania:

Marcos Jiménez de la Espada, 1880. Coffey, William E. (Koi Hosh). Spirits of the sacred mountains - Creation stories of the American. New York: Van Nostrand

Reinhold Co., 1978. Cordan, Wolfgang. Popol Vuh - Das Buch des Rates. Mythos und Geschichte der Maya. Düsseldorf, Germania: Eugen

Diederichs Verlag, 1962.

Popol Vuh: das Buch des Rates Schöpfungsmythos und

Wanderung der Quiche-Maya. Düsseldorf, Germania:

Eugen Diederichs Verlag, 1962. Crawford, Ian. „Where Are They?” Scientific American, iulie 2000. Cremona, Michael A. și Richard L. Thompson. Verbotene

Archäologie. Rottenburg, Germania: Kopp, 2008. d'Orbigny, Alcide. Voyage dans l'Amérique Meridionale. Paris:

Bertrand, 1844. Dalberg, Johann Friedrich von Scheik Mohammed Fani's

Dabistan oder von der Religion der ditesten Parsen.

Aschaffenburg, Germania: Erlinger, 1809. Däniken, Erich von Beweise. Düsseldorf, Germania: Econ.

1977. (Ipoteza extraterestră, Ed. Domino, Târgoviște, 1995).

Der Gotter-Schock (Șocul zeilor). München, Germania:

Bertelsmann, 1992.

Der Tag, an dem die Gotter kamen (Ziua în care au venit zeh). München, Germania: Bertelsmann, 1984.

Die Gotter waren Astronauten (Zeii au fost astronauți).

München, Germania: Bertelsmann, 2001.

Erinnerungen an die Zukunft (Amintiri despre viitor.

Editura Politică, București, 1970). Düsseldorf, Germania:

Econ Verlag, 1968.

History is Wrong. Franklin Lakes, N.J.: Career Press.
 2009. (7 sfora se înșală, Paralela 45, Pitești, 2010)
 Prophet der Vergangenheit. Düsseldorf, Germania:
 Econ, 1979.
 Tomy und der Planet der Luge roman. Rottenburg:
 Kopp, 2007. Davies, Paul. Der Kosmische Volltreffer.
 Frankfurt pe Main.
 Germania: Campus Verlag GmbH, 2008. De la Vega,
 Garcilaso. Historia General del Perú. Madrid.
 Spania: Madrid Oficina Real, 1722.
 Primera Parte de los Comentariorum Reales. Madrid.
 Spania: Nicolas Rodriguez Franco, 1723. Deckert,
 Helmut. Maya-Handschrift der Sachsischen
 Landesbibliothek Dresden. Codex Dresdensis. Berlin:
 Akademie-Verlag, 1962. Deleage, Emile și Francis
 Vian. Apollonius de Rhodes:
 Argonautique. Tome III, Chant IV. Paris: Les Belles
 Lettres, 1981. Die Heilige Schrift des Alten und des
 Neuen Testaments
 (Sfintele Scripturi ale Vechiului și Noului Testament).
 Stuttgart, Germania: Württembergische Bibelanstalt,
 1972. Diodor din Sicilia. Geschichts-Bibliothek, 2. Buch –
 Biblioteca de istorie, Cartea a doua. În traducerea dr. Adolf
 Warhmund. Stuttgart, Germania: Hoffmann'sche
 Verlags-Buchhandlung, 1867. Dougherty, Cecil N.
 Valley of Giants, the Latest Discoveries in
 Palaeontology. Cleburne, Tex.: Bennet Publishing
 Company, 1971. Eberhard, Otto. Beiträge zur
 Geschichte des Stierkultes in
 Ägypten. Leipzig, Germania: G. Olms, 1938.
 Ebermann, Oskar. Sagen der Technik. Leipzig, Germania:
 Hegel & Schade, 1930. Ehrenreich, Paul. „Die
 Mythen und Legenden der sudamerikanischen Völker
 und ihre Beziehungen zu denen Nordamerikas und der
 Alten Welt“. Zeitschrift für
 Ethnologie, Wiegandt & Hempel, 1905. Eissmann,
 Rafael Videla. El Enladrillado, una Meseta
 Prediluvial en los Andes. Santiago, Chile: Tierra

Polar, 2008. Escalante Moscoso, Javier F. Arquitectura prehispanica en los Andes Bolivianos. La Paz, Bolivia: Produceiones

CIMA, 1994.

Fagan, Brian M. Die Vergrabene Sonne. München, Germania:

Piper Verlag GmbH, 1979. Faulkner, Raymond Oliver. The Ancient Egyptian Pyramid

Texts. Oxford, UK: Aris & Phillips, 1969. Feyerabend, Paul. Naturphilosophie. Frankfurt pe Main.

Germania: Sunrkamp, 2009. Forstermann, Ems. „Blatt Sechzig der Dresdner

Maya-Handschrift“. Das Weltall, sixth year, issue 16 May 15, 1906.

„Die Astronomie der Mayaş“. Das Weltall, anul IV, nr. 19.

1 iulie 1904. Freuchen, Peter. Peter Freuchen's Book of the eskimos.

Greenwich, UK: Arthur Barker, 1961. Gardner, James N. „BioKosmos, Intelligentes Leben als

Architekt des Universums? „Prelegere ținută în cadrul

WORLD MYSTERIES FORUM, 11 mai 2008, Basel, Elveția.

„Virtual interstellar Cloning“. - „Clonare virtuală interstelară“ Prezentare în cadrul Simpozionului IAA.

22 - 26 septembrie 2008, Paris. Glasenapp, Helmuth von Der Jainismus. Eine indische

Erlösungsreligion. Berlin: A. Häger, 1925. Glaubrecht, Matthias. „Saurier und Primaten lebten Seite an

Seite“. DIE WELT, 14 iunie 2004, pag. 35. Gressmann, Hugo. Der Messias. Göttingen, Germania:

Vandenhoeck & Ruprecht, 1929. Gromling, Willi. Tibets altes Geheimnis - Gesar, ein Sohn des

Himmels. Gross-Gerau, Germania: Ancient Mail, 2005. Griinwedel, Albert. Mythologie des Buddhismus în Tibet und in der Mongolei. Leipzig, Germania: Brockhaus,

1900. Hartmann, William K. și colab. Origin of the Moon. Houston.

Texas: Lunar & Planetary Institute, 1986. Hausdorf, Hartwig. „Neue Rätsel im Hochland der Anden”.

Brisante Archäologie. Editată de Erich von Däniken.

Rottenburg, Germania: Kopp, 2008. Haviland, Robert P. „Requirements for Interstellar Travel”.

Journal of the British Interplanetary Society, 60, 2007.

Henseling, Robert. „Das Alter der Maya-Astronomie und die

Oктаeteris”. Nachrichtenblatt der deutschen Wissenschaft und Technik, anul 25, numărul 3/4. Herodot. Historien, griechisch-deutsch. Volume II. München.

Germania: Ernst Heimeran Verlag, 1963. Horn, Arthur David. Gotter Gaben uns die Gene. Berlin:

Silberschnur, 1997. Hosek, William. „Economics and the Fermi Paradox”. Journal of the British Interplanetary Society, 60: 137 – 41, 2007. Hoyle, Fred. Das intelligente Universum. Frankfurt pe Main.

Germania: Umschau-Verlag, 1984. Hoyle, Fred și Nalin Chandra Wickramasinghe. Evolution aus dem All. Frankfurt pe Main, Germania: Ustein, 1981. Jones, Íñigo. The Most Notable Antiquity of Great Britain

Vulgarly Called Stonehenge. 1655. Retipărită la Londra de

Şcolar Press în 1973. Kant, Immanuel. Kritik der reinen Vernunft (Critica rațiunii pure). Leipzig, Germania: Reclam, 1787. Karst, Josef. „Eusebius Werke”. Die Chronik, Volume 5, 1911. Kautzsch, Emil. Die Apokryphen und Pseudepigraphen des

Alten Testamentes. 2 volumes: Das Buch Baruch. Tübingen.

Germania: J.C.B. Mohr (Paul Siebeck), 1900.

Die Apokryphen und Pseudepigraphen des Alten Testamentes. 2 volumes: Das Buch Enoch. Tübingen.

Germania: J.C.B. Mohr (Paul Siebeck), 1900. Kiss, Edmund. Das Sonnentor von Tihuanaku und Horbigers

Welteislehre. Leipzig, Germania: Koehler & Amelang, 1937. Kleine, Thorsten, et al. „Hf-W Chronometry of Lunar Metals and the Age and Early Differentiation of the Moon”.

SCIENCE, Voi. 310: 1671 - 4, 9 decembrie 2005.

Kramer, Samuel Noah. Geschichte beginnt mit Sumer.

Wiesbaden, Germania: List, 1959. Krannich, Paul Heiner. „Die Pharaonen des Manethos”. - „Faraonii lui Manetho”. Sagenhafte Zeiten, seventh year, nr. 4, 2005.

Krehl, Ludolf. Ober die Religion der vorislamischen Araber.

Leipzig, Germania: Serig'sche, 1863.

Kulke, Uli. „Auferstehung der Toten”. DIE WELT, 23 mai, 2008. Landa, Diego de Relación de las Cosas de Yucatán 1566.

(Manuscris descoperit în Biblioteca Academiei Regale de

Istorie din Madrid în 1862.)

Yucatán Before and After the Conquest. New York:

Courier Dover Publications, 1978. (Traducere a lucrării lui Landa, Relación de las Cosas de Yucatán de William Gates.) Las Ultimas Noticias (publicație cotidiană), 26 octombrie 1968.

Santiago, Chile. Leca, Ange-Pierre. Die Mumien: Zeugen ägyptischer

Vergangenheit. Düsseldorf: Econ, 1982. Long, Kelvin.

„A Teoretical Proposal for Interstellar Travel:

Warp Drive”. Spaceflight Magazine, Voi. 50, aprilie 2008. Lossau, Norbert. „Auch Auferirdische sind Gottes

Geschöpfe”. DIE WELT, 15 mai 2008. Lovelock, James. Unsere Erde Wird überleben: Gaia, cine

Optimische Ökologie. München, Germania: Piper Verlag

GmbH, 1982. Ludwiger, Illobrand von UFO's, die Unerwünschte Wahrheit.

Rottenburg: Kopp, 2009. Luizaga, Jorge Miranda. Das Sonnentor. München, Germania:

Dianus-Trikont, 1985. Lurker, Manfred. Lexikon der Gotter und Symbole der alten

Ägypter. München, Germania: O.W. Barth, 1974.

Manzanilla, Linda. Akapana: Una Piramide en el Centro del Mundo. Instituto de Investigaciones Antropologicas, México: Universidad Nacional Autonoma de México, 1992. Mariette, Auguste. Le Serapheum de Memphis. Paris: 1857.

(Publicată de Gaston Maspero în 1882.) Marriott, Alice și Carol K. Rachlin. Plains Indian Mythology.

New York: Crowell, 1975. Meuli, Karl. Odyssee und Argonautika. Untersuchungen zur

Griechischen Sagengeschichte. Berlin: Weidmann, 1921. Middendorf, E.W. Das Runa Simi oder die Keshua-Sprache.

Leipzig, Germania: F.A. Brockhaus, 1890.

Wörterbuch des Runa Simi oder der Keshua-Sprache.

Leipzig, Germania: F.A. Brockhaus, 1890.

Moline, Cristóbal. Relación de las Fâbulas y Ritos de Ios Incaș.

Lima, Perú: Sanmarti y ea., 1916. Mond, Sir Robert. The Bucheum. Volume I. Londra: The egypt

Exploration Society, 1934. Mooney, George W. The Argonautica of Apollonius Rhodius.

Dublin, Irlanda: Dublin University Press, 1912. Morriseau, Norval. Legends of My People, the Great Ojibway.

New York/London: Ryerson Press, 1965. Noll-Husum, Herbert. „Grundlegendes zur Zeitbestimmung der Maya”. Zeitschrift fur Ethnologie, anul 69, nr. 1/3, 1938. Obousy, Richard. „Creating the Warp în Warp Drives”.

Spaceflight Magazine, Voi. 50, aprilie 2008. Papagiannis, Michael. „The Importance of Exploring the Asteroid Belt”. Acta Astronautica, Volume 10: 709 – 12.

Oxford: Pergamon Press, 1983. Pauwels, Luis și Jacques Bergier. Aufbruch ins Dritte

Jahrtausend. Berna și Stuttgart, Germania: Scherz, 1962. Poznansky, Arthur. Eine Falsche Kritik Max Uhles. Berlin:

Unger, 1913.

Tihuanacu: The Cradle of American Man Vols. I-II.
 Traducere în limba engleză de James F. Sheaver. New
 York: JJ. Augustin, 1945.

Tihuanacu: The Cradle of American Man Vols. III-TV.
 La
 Paz, Bolivia: Minister of Education, 1957.

Protzen, Jean-Pierre și Stella Nair. „On
 Reconstructing
 Tiahuanaco Architecture”. Journal of the Society of
 Architectural Historians, Voi. 59, No. 3, septembrie
 2000. Radermacher, Ludwig. Mythos und Sage bei den
 Griechen.
 München, Germania: Rohrer, 1938. Reitzenstein,
 Richard. Das iranische Erlösungsmysterium:
 Religionsgeschichtliche Untersuchungen. Bonn,
 Germania:
 A. Marcus & E. Weber, 1921. Riessler, Paul.
 Altjüdisches Schrifttum ausserhalb der Bibel. Die
 Apokalypse des Abraham. Augsburg, Germania: B.
 Filser
 Verlag, 1928.

Roy, Pratap Chandra. The Mahābhārata, Drona Parva.
 Calcutta, India: Bharata Press, 1888. Ruzo, Daniel.

La Historia Fantastica de un
 Descubrimiento: Los Templos de Piedra de una
 Humanidad Desaparecida. Ciudad de México, Mexic:
 Editorial Diana, 1974. Sachedina, Abdulaziz
 Abdulhussein. Islamic Messianism: The
 Idea of the Mahdi în Twelver Shi ism. New York:
 State
 University of New York Press, 1981. Sangines, Carlos
 P. Tiahuanaco - 200 Anos de Investigaciones
 Arqueologicas. La Paz, Bolivia: Producciones CIMA,
 1995. Saurat, Denis și Justus Streller. Atlantis und die
 Herrschaft der
 Riesen. Stuttgart, Germania: Günther, 1955.
 Schomerus, Hilko Wiardo. Indische und Christliche
 Enderwartungen und Erlösungshoffnung. Gütersloh.

Germania: Bertelsmann, 1941. Schultze-Jena, Leonhard. Popol Vuh, das Buch der Quiché Indianer von Guatemala. Stuttgart, Germania: Gerdt Kutsche, 1944. Schweitzer, Sandra. „Dubiose Mischung“. DIE WELTAM SONNTAG, 25 mai 2008. Stan Hall. Tayos Gold. Rottenburg, Germania: Kopp, 2008. Stiegner, Roswitha Germana. „Die Königin von Sabă în ihrem Namen“. teză de doctorat, dbv Verlag für die Technische Universität, Graz, Austria, 1979. Stubel, Alfons, and Max Uhle. Die Ruinenstdtte von Tiahuanaco im Hochland des alten Perú. Leipzig. Germania: K.W. Hiersemann, 1892. Sudhoff, Heinke. Ewiges Bewusstsein. München, Germania: Universitas, 2005. Swenson, Jr., George. „Intergalactically Speaking“. Scientific American, iulie 2002. Teit, James Alexander, Marian K. Gould și colab. Folk-tales of Salishan and Sahaptin Tribes. New York: American Folklore Society, 1917. Thiessen, Ștefan și Michio Kaku. „Lebendige Raumschiffe und intelligente Saurier“. Brisante Archdologie, 2008. Tschudi, Johann Jakob von Reisen durch Siidamerika. Leipzig, Germania: F.A. Brockhaus, 1869. Unger, Georg F. Chronologie des Manetho. Berlin: Weidmannsche Buchhandlung, 1867. Vaas, R. „Fremde Intelligenzen - Rarität oder Regel?“ Bild der Wissenschaft, No. 2/2002, 2002. Valiante, Francesco M. „Der «Aufierirdische» ist unser Bruder“. L'Osservatore Romano, No. 24, 13 iunie, 2008. (Originalul în limba italiană în OR 5/14/2008: Observatore Romano, Vatican.) Vollemaere, Antoon Leon. The Mayan Year of 365 Days in the Codices. Mechelen, Belia: Vlaams Instituut voor Amerikanistiek, 1973. Vollmert, Bruno. Das Molekul

und das Lehen, Hamburg.

Germania, Rowohit, 1985. Wadell, William Gillan. Manetho. Cambridge, Mass.; Harvard

University Press, 1940. Waters, Frank. Book of the Hopi. New York, Viking Press, 1971. Webber, William L. The Thunderbird „Totooch” Legends: Folk

Tales of the Indian Tribes of the Pacific Northwest Coast

Indians. Seattle, Wash.: Ace Printing Co., 1936. Weidenreich, Franz. Apes, Giants and Man. Chicago, IU.: The

University of Chicago Press, 1946. Widengren, Geo. Hochgottglaube im Alten Iran: cine

Religionsphänomenologische Untersuchung. Uppsala/

Leipzig, Germania: A. - b. Lundequistska bokhandeln, 1938. Wilson, Robert W. „Astronomical Notes on the Maya Codices”.

Papers of the Peabody Museum of American Archaeology and Ethnology, Harvard University, vol. VI, No. 3, 1924. Worcester Makemson, Maud. The Book of the Jaguar Priest. A

Translation of the Book of Chilam-Balam of Tizimin with

Commentary - Cartea preotului-jaguar. O traducere a Cărții Chilam-Balam din Tizimin cu comentarii. New York:

Schuman, 1951.